JAMES LEE BURKE

PLOAIA ELECTRICĂ

JAMES LEE BURKE

Seria: *Dave Robicheaux*

Volumul 1

PLOAIA ELECTRICĂ

Original: *The Neon Rain* (1987)

Traducere din limba engleză şi note de:
OANA CHIŢU

virtual-project.eu

PALADIN

2014

1.

Din cerul purpuriu al serii începuseră să se cearnă o lumină de culoarea prunelor răscoapte şi o ploaie uşoară când am ajuns la capătul drumului asfaltat care trecea prin vreo treizeci de kilometri de pădurice deasă – aproape impenetrabilă, cu stejari pitici şi pini – şi se oprea la poarta principală a penitenciarului Angola. Grupul celor ce militau împotriva pedepsei capitale – preoţi, călugăriţe în straie cernite, copii de la Universitatea de Stat din Louisiana, cu lumânări aprinse în căuşul palmelor – se ruga în faţa gardului. Dar se mai afla acolo şi o altă mulţime – o combinaţie ciudată între băieţi din frăţii şi ţărani – bând bere din lăzi frigorifice din polistiren, umplute cu gheaţă sfărâmată; ei cântau *Glow, Little Glow Worm*[1] şi ţineau pancarte pe care scria: „HALBA ASTA-I PENTRU TINE, MASSINA” şi „JOHNNY, ÎNCEPE AFACEREA SENZAŢIONALĂ AZI”.

— Sunt locotenentul Dave Robicheaux, de la poliţia din New Orleans, i-am zis unuia dintre gardienii de la intrare şi i-am arătat insigna.

— A da, dom’ locotenent. Am numele tău pe listă. Te însoţesc până la complex, a spus el, suindu-se în maşina mea.

Mânecile kaki îi erau rulate, lăsându-i la vedere braţele arse de soare; avea ochii verzi, placizi şi trăsăturile aspre ale oamenilor de pe dealurile din nord ale Louisianei. Mirosea vag a sudoare uscată, Red Man şi pudră de talc.

— Nu ştiu care gaşcă mă enervează mai tare. Habotnicii ăia se poartă de parcă am prăji pe cineva pentru încălcarea regulilor de circulaţie, iar tipii cu pancarte – pesemne că nu prea au parte de tăvăleală la universitate. Stai până la sfârşit?

— Nu.

— Tu l-ai arestat pe băiatul ăsta, sau care-i treaba?

— Nu era decât un om cu munca de jos, de care mă mai ciocneam câteodată. Nu am reuşit niciodată să-l prind cu nimic. De fapt, cred că a dat peste cap mai multe afaceri decât a pus

[1] Cântec al fraţilor Mills, celebru în anii ’50 ai secolului trecut.

pe roate. Poate a intrat în mafie prin intermediul Acţiunii Afirmative[2].

Paznicul nu a râs. Se uita pe fereastră la întinderea uriaşă, plană a fermei închisorii, îngustându-şi ochii de fiecare dată când treceam pe lângă un deţinut cu privilegii care mergea pe drumul nepavat. Zona locuibilă principală a penitenciarului – clădiri de două etaje cu dormitoare comune, de maximă securitate, împrejmuite cu un gard de sârmă şi conectate prin pasaje şi terenuri pentru exerciţii, numite generic „Complexul” – era luminată la fel de strălucitor precum cobaltul în ploaie. În zare puteam distinge câmpurile cu trestie de zahăr şi cartofi dulci, decupate cu o precizie de chirurg, ruinele năruite ale lagărului din secolul al XIX-lea, profilate în lumina roşie a amurgului şi sălciile aplecate în bătaia vântului, înşirate de-a lungul digului de pe Mississippi, sub care zăceau îngropaţi mulţi condamnaţi ucişi.

— Scaunul este tot în Casa Pălăriei Roşii? am întrebat.

— Ai ghicit. Acolo scot untul din ei. Ştii cum a primit numele ăsta?

— Da, am răspuns.

Dar el nu asculta.

— Înainte să înceapă să-i bage pe cei mai răi în carceră, în Complex, îi munceau bine la râu şi îi obligau să poarte pulovere în dungi şi pălăriile astea din paie, vopsite în roşu. Apoi noaptea îi dezbrăcau, îi percheziţionau, îi mânau de la spate în Casa Pălăriei Roşii şi după aceea le aruncau hainele înăuntru. Ferestrele n-aveau plase şi ţânţarii reuşeau să facă din oricine un om cinstit, dacă nu mergea cu bâta de baseball.

Am parcat şi am intrat în Complex. Am trecut de prima zonă cu celule, unde stăteau laolaltă informatorii şi cei mai periculoşi deţinuţi, am traversat coridorul lung şi puternic luminat dintre curţile pentru recreere, spre următorul dormitor, am pătruns dincolo de un alt rând de încuietori hidraulice şi am înaintat printr-un spaţiu pustiu, unde doi slujbaşi jucau cărţi, la o masă. Deasupra se vedea un semn pe care scria că de acolo nu mai erau permise armele. Am străbătut sălile de relaxare şi pe cele de mese, unde prizonierii foloseau lustruitoare electrice pentru podelele lucioase şi, în final, am urcat treptele de fier, în spirală,

---

[2] Politică socială ce combate discriminarea angajaţilor.

până la un mic cotlon, păzit cu străşnicie, unde Johnny Massina îşi petrecea ultimele trei ore din viaţă.

Gardianul de la poartă m-a lăsat singur, iar un altul a tras mânerul, deschizând uşa celulei. Johnny purta o cămaşă albă, o pereche de pantaloni negri şi pantofi Air Force, de aceeaşi culoare, cu şosete albe. Părul lui sârmos şi grizonant picura de transpiraţie, iar chipul lui avea culoarea şi textura hârtiei vechi. S-a uitat în sus la mine, din locul unde stătea aşezat, pe pat. Ochii îi ardeau, scânteietori, iar pe buza de sus avea broboane de umezeală. Între degetele îngălbenite strângea o ţigară Camel, iar în jurul picioarelor lui, podeaua era acoperită de chiştoace.

— Pătatule, mă bucur că ai venit. Nu ştiam dacă vei reuşi să ajungi, a zis el.

— Ce faci, Johnny?

Şi-a încleştat mâinile pe pulpe şi a privit în podea, apoi din nou la mine. L-am văzut cum înghite.

— Când ţi-a fost cel mai frică? m-a întrebat.

— Am avut nişte momente în Vietnam.

— Corect. Ai fost acolo, aşa-i?

— Demult, în ’64, înainte să se încingă treburile.

— Pun pariu că ai fost un soldat bun.

— Am fost doar un supravieţuitor, atâta tot.

M-am simţit imediat ca un prost din cauza replicii mele. Omul mi-a citit regretul pe chip.

— Nu-ţi face griji, a zis. Am o grămadă de porcării să-ţi spun. Uite, mai ştii că m-ai dus la câteva întâlniri ale Alcoolicilor Anonimi. Cum se numeşte pasul ăla pe care-l faceţi când vreţi să mărturisiţi ceva?

— Pasul Cinci, să recunoşti faţă de tine însuţi, de Dumnezeu şi de o altă persoană natura exactă a greşelilor tale.

— Exact. Păi, l-am făcut. Cu un predicator tuciuriu, ieri dimineaţă. I-am zis fiecare lucru rău pe care l-am făcut.

— Asta-i bine, Johnny.

— Nu, ascultă. I-am spus adevărul şi am dat pe faţă nişte căcaturi al dracu’ de grave, chestii sexuale de care m-am ruşinat mereu şi pe care nu le-am înţeles niciodată. Ştii ce zic? Nu am ascuns nimic. Ba i-am mărturisit şi despre cei doi tipi pe care i-am lichidat la viaţa mea. Pe unul l-am aruncat peste bordul unui pachebot de pasageri, în drum spre Havana, iar în

1958 l-am terminat cu un glonte pe vărul lui Bugsy Siegel. Ştii ce înseamnă să achiţi o rudă de-a lui Bugsy Siegel? După ce m-am confesat preotului, le-am povestit paznicului şi asistentului. Ştii că pe dobitoci i-a durut în spate? Stai aşa, lasă-mă să termin. Am spus toate astea pentru că cineva trebuie să mă creadă că n-am hăcuit-o eu pe gagica aia. Pătatule, n-aş fi-n stare să arunc nicio fetişcană pe fereastra vreunui hotel. N-am nimic împotrivă să fiu pus în frigare. Bănuiesc că la sfârşit se egalează balanţa, dar vreau ca nenorociţii ăştia să ştie că n-am omorât decât tipi care jucau după aceleaşi reguli ca mine. Înţelegi?

— Aşa cred. Mă bucur că şi tu ai făcut al Cincilea Pas, Johnny.

Bărbatul a zâmbit pentru prima oară. Chipul i-a lucit în lumină.

— Hei, zi-mi un lucru. E adevărat că Domnu' Jimmie e fratele tău?

— Auzi tot felul de tâmpenii pe stradă.

— Aveţi amândoi părul negru, cum au oamenii *cajun*[3], cu o pată albă, de parcă aţi avea sânge de sconcs în voi.

Omul a început să râdă. Începuse să nu se mai gândească la călătoria pe care avea s-o facă peste trei ore, prins cu un lanţ la brâu, spre Casa Pălăriei Roşii.

— Odată a cumpărat nişte maşini de poker. După ce le-am instalat, i-am spus să-şi ia de la noi toate automatele – de ţigări, cu Pac-Man[4] şi de prezervative. Şi-atunci zice că fără balonaşe, că el are cluburi de mare clasă şi nu bagă maşini de capişoane în ele. Şi i-am retezat-o că n-are de ales: ori cumpără toată seria, ori nu-i mai spălăm rufele murdare, sindicatu' pichetează pe aleea lui şi direcţia de sănătate locală află că spălătorii lui de vase au lepră. Aşa că ce-o să facă? Îl invită pe Didoni Giacano – Didi Gee în persoană –, cu toată familia, la o porţie de lasagna în restaurantul lui. Ajung duminică după-amiază, ca o şleahtă de nemâncaţi care tocmai s-au dat jos de pe vaporul de la Palermo, pentru că Didi are impresia că Jimmie are legături solide şi o să-l bage în Cavalerii lui Columb[5] sau ceva asemănător. Cred că Didi Gee are vreo sută patruzeci de kile şi e acoperit tot de păr, ca

[3] Grup etnic din care fac parte descendenţii coloniştilor francezi din Acadia (acadieni); o parte dintre aceştia sunt metişi.

[4] Joc mecanic, lansat în 1980.

[5] Cea mai mare organizaţie romano-catolică de servicii frăţeşti din lume. Fondată în Statele Unite în 1882, este numită în onoarea lui Cristofor Columb.

un animal, şi bagă în sperieţi pe oricine din centrul New Orleansului, dar mama lui e o femeiuşcă siciliană, măruntă şi uscată ca o mumie înfăşurată în cârpe negre şi încă îl mai loveşte pe Didi cu lingura peste mână, dacă se întinde peste masă fără să ceară voie.

— Aşa că, în toiul cinei, Jimmie începe să-i spună lu' Mama Giacano ce băiat de treabă e Didi Gee, cum toţi de la Camera de Comerţ şi Better Business Bureau cred că e un mare câştig pentru oraş şi cum Didi nu lasă pe nimeni să se ia de prietenii lui. De exemplu, zice el, nişte găinari au încercat să bage nişte aparate în restaurantele lui Jimmie, pe care el, Jimmie, ca un bun catolic, nu le vrea. O fi arătând Mama Giacano ca un aluat uscat, dar ochii ei mici, negri şi încinşi transmit oricui că ştie despre ce vorbeşte. După aia, Jimmie zice că Didi a demontat maşinile şi le-a făcut fărâme cu ciocanele şi a trecut cu camionul în sus şi-n jos peste ele, în spatele restaurantului.

— Altă dată, Didi Gee, cu gura plină de bere şi stridii crude, aproape că moare înecat. Scuipă terciul în toată farfuria, odraslele îl bat pe spate şi reuşeşte să scoată o stridie mare, de-ar fi putut să înfunde o conductă de apă. Mama Giacano aşteaptă până ce nu mai e vânăt la faţă şi-i zice că nu şi-a crescut fiul ca să mănânce ca o turmă de porci şi că ar trebui să meargă la baie, să se spele la gură, pentru că celorlalţi li s-a făcut rău uitându-se la el. Şi când vede că nu se ridică imediat de la masă, îl pocneşte peste degete cu lingura. După aia, Jimmie a zis că vrea să ducă toată familia pe barca lui şi poate că ar fi bine ca Didi Giacano să intre şi el în Clubul de yachting, pentru că toţi milionarii îl cred un băiat pe cinste şi, în plus, Mamei Giacano chiar i-ar plăcea sărbătorile italo-americane de pe 4 iulie[6] şi de Ziua lui Columb[7]. Şi chiar dacă Didi n-o să vină, chestie ştiută de toată lumea, pentru că urăşte apa şi-şi vomită maţele doar traversând fluviul Mississippi cu feribotul, Jimmie tot o să se deplaseze să o ia pe Mama Giacano, oricând are chef, la o plimbare pe lacul Pontchartrain.

Bărbatul a izbucnit din nou în râs şi şi-a trecut mâinile prin părul umed. S-a lins pe buze şi a clătinat din cap, apoi am văzut cum frica îşi face din nou loc în privirea lui.

---

[6] Ziua naţională a SUA.

[7] Ziua lui Columb comemorează data de 12 octombrie 1492, când marele navigator a ajuns în America.

— Pun pariu că deja ţi-a povestit istoria asta, nu? a zis el.

— Nu mă lasă să stau prea mult, Johnny. Mai voiai să-mi spui ceva?

— Da, aş vrea. Tu te-ai purtat mereu bine cu mine şi m-am gândit că aş putea să te răsplătesc un pic.

Şi-a şters sudoarea de pe ochi cu vârfurile degetelor.

— Mă gândesc că poate am nişte datorii babane de plătit şi pe partea cealaltă. Nu strică să încerc să rezolv acum ce pot, corect?

— Nu-mi eşti dator.

— Un tip cu statele mele e îndatorat la toată blestemata asta de lume. Oricum, uite cum stă treaba. Ieri, un şmecheraş, L.J. Potts, de pe strada Magazine, târşâia o mătură pe coridor, izbind-o de bare şi făcând tot soiul de zgomote, ca să nu pot dormi. Aşa că-i zic că eu nu vreau să iau premiul pentru cea mai curată casă şi să-şi ducă mătura în altă parte până nu pun mâna pe ea şi i-o bag undeva. Aşa că nenorocitu', care are un frate pe nume Wesley Potts, încearcă să mă pună la punct. Mă-ntreabă dacă-l ştiu pe unu', Robicheaux, de la Omucideri, din New Orleans, şi rânjeşte, pentru că avea impresia că eşti unul dintre copoii care m-au săltat. Îi zic că poate, şi el tot rânjeşte şi cică: „Păi, am veşti bune". Pasămite, frate-său, Wesley, a auzit că viermele ăsta de la Omucideri şi-ar fi băgat nasul unde nu-i fierbe oala şi dacă nu încetează o să şi-o ia la capace.

— Mi se pare că-i cam gogoman, Johnny.

— Da, o fi, doar că am impresia că el şi frate-su au ceva legături cu soioşii[8].

— Columbienii?

— Să dea dracii. Se răspândesc în ţară mai abitir ca SIDA. Şi sunt în stare să elimine pe oricine – familii întregi, copii, bătrâni, nu contează. Mai ştii barul ăla de pe Basin, care a luat foc? Slinosu' care a făcut-o a stat în prag, în plină zi, cu un împuţit de aruncător de flăcări atârnat în spate şi, fin'că era într-o dispoziţie bună, le-a dat la toţi un minut să iasă, înainte să transforme locul într-o grămadă de plastic topit. Pătatule, ai grijă la nenorociţii ăia.

Şi-a aprins încă o ţigară Camel de la chiştocul din mână. Asuda la greu. Şi-a şters faţa pe mânecă şi s-a mirosit în acelaşi

[8] În original *greaser,* un termen ofensator prin care sunt denumite persoanele de origine latino-americană.

timp. Apoi chipul i s-a făcut pământiu şi neclintit şi şi-a fixat privirea drept înainte, cu palmele pe coapse.

— Mai bine ai pleca acum. Cred că o să-mi vină iar rău, mi-a zis.

— Cred că eşti un tip tare, Johnny.

— Nu şi de data asta.

Ne-am dat mâinile. Îi simţeam palma alunecoasă şi uşoară între degetele mele.

•

Pe Johnny Massina l-au electrocutat la miezul nopţii. În locuinţa mea plutitoare de pe lacul Pontchartrain, cu ploaia bătând darabana pe acoperiş şi săltând în apa de afară, mi-am amintit de versurile pe care le auzisem cântate odată de un puşcăriaş de culoare din penitenciarul Angola.

> *L-am întrebat pe şefu'*: *Şefu'*, *ce-i dreptatea*?
> *El m-a lovit în faţă ţi mi-a zis*: *Băiete, asta e dreptatea.*
> *Mă-ntreb de ce-i prăjesc pe ăia doar la doişpe noaptea.*
> *Curentu'-i mai puternic, că lumea stinge lampa.*

Partenerul meu se numea Cletus Purcell. Birourile noastre stăteau faţă în faţă, într-o cămăruţă dintr-o clădire veche transformată în secţie de pompieri, pe strada Basin. Înainte să fie secţie de pompieri, clădirea servise drept depozit de bumbac; înainte de Războiul Civil, în subsol fuseseră ţinuţi sclavi care erau duşi în sus pe scări, spre un ring acoperit cu pământ, care ţinea loc de sală de licitaţii şi arenă pentru luptele de cocoşi.

Faţa lui Cletus arăta de parcă ar fi fost făcută din şorici fiert de porc, doar că i se vedeau nişte semne de cusături pe şaua nasului şi la o sprânceană, unde fusese izbit de o ţeavă, pe când era copil, în Irish Channel, cartierul irlandez. Era un bărbat masiv, cu păr nisipiu şi ochi verzi, inteligenţi. Se lupta fără succes să slăbească trăgând de fiare, patru nopţi pe săptămână, în garajul lui.

— Îl ştii pe unul, Wesley Potts? am întrebat.

— Doamne, zău că da. Am fost cu el şi fraţii lui la şcoală. Ce mai familie! Ca şi cum aş fi fost vecin cu nişte mucegai de pâine.

— Johnny Massina a zis că tipul ăsta are de gând să-mi pună beţe-n roate.

— Mi se pare o abureală. Potts e o javră fricoasă. Are un cinema cu filme porcoase pe strada Bourbon. Vă fac cunoştinţă în după-amiaza asta. Chiar o să-ţi placă băiatul ăsta.

— Am dosarele lui aici. Două pentru narcotice, şase pentru obscenitate, nicio condamnare. Evident, o problemă urâtă cu Fiscul.

— Le spală soioşilor rufele murdare.

— Aşa a zis şi Massina.

— Bine, ne ducem să vorbim cu el după prânz. Observă că am zis „după prânz”, pentru că omul ăsta e definiţia de dicţionar a mizeriei. Apropo, medicul legist din Cataouatche a dat telefon şi a spus că nu i-au făcut autopsie negresei ăleia.

— Cum adică nu i-au făcut? m-am mirat eu.

— A zis că nu, pentru că nu s-a cerut de la biroul şerifului. S-a consemnat că a fost înec. Dar, oricum, ce-i cu toate astea, Dave? N-ai suficiente cazuri deschise fură să-ţi mai găseşti de lucru şi în circumscripţia Cataouatche? Oricum, tipii de acolo nu urmează aceleaşi reguli ca noi. Ştii doar.

Cu două săptămâni înainte, eram la pescuit într-o pirogă pe Braţul Lafourche, aruncând cu nadă artificială de-a lungul frunzelor de nuferi ce creşteau pe mal. Ţărmul era înţesat de chiparoşi, iar aerul era răcoros şi tăcut, în lumina verzui-aurie a dimineţii. Razele cădeau prin umbrarul de crengi de deasupra. Frunzele de nufăr purtau inflorescenţe mov şi simţeam mirosul copacilor, al muşchiului, al lichenilor verzi şi umezi de pe scoarţă şi mireasma florilor sângerii şi galbene de barba-împăratului, care erau încă deschise, la umbră. Un aligator, care trebuie să fi măsurat un metru şi jumătate lungime, zăcea aproape de rădăcinile unui chiparos, cu capul şi ochii împietriţi, de-abia iţindu-se deasupra apei, ca o piatră maro. În apă, lângă un copac, am văzut o altă protuberanţă negricioasă şi am crezut că e perechea primului aligator. Apoi a trecut o şalupă, iar siajul a rostogolit umflătura deasupra rădăcinilor şi am observat un picior gol, o mână şi o cămaşă cadrilată, umflată cu aer.

Mi-am lăsat jos lanseta, am vâslit mai aproape şi am atins corpul cu rama. Trupul s-a rotit în apă şi am desluşit chipul unei negrese tinere, cu ochii şi gura larg deschise, ca într-o rugăciune acvatică. Purta, legată sub sâni, cămaşa unui bărbat, blugi

albaştri, tăiaţi şi, pentru o secundă, am zărit o monedă, agăţată de gleznă cu o aţă – un talisman norocos, pe care unii acadieni şi negri îl poartă ca să alunge *gris-gris,* un descântec malefic. Chipul ei tânăr semăna cu o floare tăiată pe neaşteptate de pe lujerul ei.

Mi-am petrecut frânghia de ancoraj în jurul gleznei ei, am aruncat ancora înapoi printre copacii de pe mal şi mi-am legat batista roşie de o ramură ce atârna deasupra. Două ore mai târziu îi priveam pe asistenţii de la biroul şerifului local ridicând cadavrul pe o targă şi cărându-l spre o ambulanţă parcată pe plantaţia de trestie de zahăr.

— Un moment, am zis, înainte să o urce în maşină.

Am ridicat cearşaful să mă mai uit odată la ceva ce observasem când o trăseseră din apă. Pe interiorul braţului ei stâng erau urme, dar pe dreptul nu se vedea decât o împunsătură de ac.

— Poate donează sânge pentru Crucea Roşie, a remarcat unul dintre asistenţi, rânjind.

— Eşti un tip tare amuzant, am replicat.

— A fost doar o glumă, domnule locotenent.

— Zi-i şerifului că o să-l sun în legătură cu autopsia, i-am spus.

— Da, domnule.

Dar şeriful nu se afla niciodată acolo când îi telefonam şi nici nu revenea cu vreun apel. Aşa că, în cele din urmă, am sunat la biroul medicului legist din circumscripţie, iar acum descopeream că şeriful nu crezuse că autopsia unei tinere negrese era atât de importantă. „Ei bine, mai vedem noi”, mi-am spus.

Între timp, mă tot rodea curiozitatea în legătură cu motivul pentru care columbienii – dacă Johnny Massina avusese dreptate – erau interesaţi de Dave Robicheaux. Am răsfoit dosarul şi n-am găsit nicio legătură. Mai aveam la îndemână un întreg sertar de porcării: o prostituată înjunghiată de un client schizofrenic; un fugar de şaptesprezece ani, pe care taică-său nu a vrut să-l scoată pe cauţiune şi a fost spânzurat dimineaţa următoare de colegul lui negru de celulă; o martoră la o crimă, bătută până la moarte cu un ciocan, de către omul împotriva căruia trebuia să mărturisească; un refugiat vietnamez, aruncat de pe acoperişul adăpostului; trei copilaşi, împuşcaţi în paturile lor, de către tatăl şomer; un drogat strangulat cu o bucată de sârmă, în timpul

unui ritual satanic; doi homosexuali, arşi de vii când un dezamăgit în dragoste a impregnat cu benzină casa scărilor dintr-un club de gay. Sertarul meu era ca un microcosmos de lumi aberante, populate de lunetişti, cuţitari negri, hoţi fără minte, de doi bani, care până la urmă intră în panică şi-l omoară pe vânzătorul vreunui magazin universal pentru şaizeci de dolari, şi sinucigaşi care-şi umplu apartamentul cu gaz şi preschimbă toată clădirea într-o minge portocalie şi neagră de foc.

Ce mai gaşcă căreia să-i dedici viaţa!

Dar nu exista niciun cordon ombilical care să ducă la afacerea de la sud de graniţă.

Cletus mă urmărea.

— Aş jura, Dave, că o să suferi dacă nu afli că soioşii te-au îndrăgit, a remarcat el.

— N-avem prea multe beneficii în meseria asta.

— Păi, să-ţi zic cum facem. Hai să luăm prânzul devreme – faci tu cinste – şi te prezint lui Potts. Tipul e un deliciu. O să-ţi însenineze ziua.

Lumina era tulbure când am intrat cu maşina în cartier. Nu se simţea nicio adiere, iar frunzele de palmieri şi bananieri din curţi erau verzi şi neclintite în aerul încins. Ca de obicei, cartierul îmi părea că miroase ca micul oraş creol de pe Canalul Teche, unde mă născusem: pepenii, cantalupii, căpşunile depozitate în lăzi sub colonadele cu volute; vinul acrişor, şi berea, şi rumeguşul din baruri; sandvişurile *poor-boy*[9], din care se prelingeau creveţi şi stridii; mirosul umed şi răcoros al cărămizilor vechi, de pe alei.

În cartier mai locuiau câţiva boemi autentici, scriitori şi pictori, iar unii oameni de carieră închiriau pentru sume exorbitante apartamente modernizate de lângă Piaţa Jackson. Dar majoritatea locuitorilor din Vieux Carré erau travestiţi, drogaţi, alcoolici, prostituate, şarlatani de toate felurile, distruşi care luaseră LSD şi oameni ai străzii, rămaşi acolo din anii ’60. Cei mai mulţi îşi câştigau traiul de pe urma participanţilor la conferinţe aparţinând clasei de mijloc şi a familiilor din Vestul Mijlociu, care se plimbau pe strada Bourbon, cu aparate foto atârnate de gât, de parcă ar fi vizitat o grădină zoologică.

N-am găsit un loc de parcare lângă barul Pearl’s Oyster şi am condus mai departe, în jurul cartierului.

---

[9] Tip de sendviş tradiţional din Louisiana.

— Dave, cum îşi dă seama un tip că are probleme cu băutura? a întrebat Cletus.

— Când începe să-i facă rău.

— Se pare că în ultima vreme am început să o iau pe ulei aproape în fiecare noapte. Parcă nu mă pot duce acasă până nu mă opresc mai întâi la bodega din colţ.

— Cum te înţelegi cu Lois?

— Nu ştiu. Suntem amândoi la a doua căsătorie. Poate că am prea multe probleme, sau poate avem amândoi. Se zice că dacă nici a doua oară nu merge, n-o să meargă niciodată. Crezi că e adevărat?

— Nu ştiu, Clete.

— Prima nevastă m-a părăsit pentru că zicea că nu poate rămâne măritată cu un bărbat care aduce cu el acasă în fiecare zi o găleată de lături. Asta pe când lucram la brigada de moravuri. Îmi reproşa că miros permanent a curve şi a marijuana. De fapt, brigada a avut şi ea momentele ei. Acum Lois îmi spune că nu vrea să aduc arma acasă noaptea. E interesată de chestia aia Zen, meditează zilnic, trimite bani unui preot budist din Colorado şi îmi zice că nu-şi doreşte să-şi crească copiii în preajma armelor. Vezi tu, puşcoacele sunt rele, dar personajul ăsta din Colorado, care îmi mănâncă mălaiul, e bun. Acum vreo două săptămâni, am venit acasă cam băut, aşa că a început să plângă şi să-şi sufle nasul cu o cutie întreagă de Kleenex. Aşa că am mai dat pe gât câteva păhărele de Jack Daniel’s şi i-am povestit cum ne-am petrecut noi doi după-amiaza adunând cu grebla bucăţi dintr-un puşti de paişpe ani, dintr-o groapă de gunoi. A urmat încă un sfert de oră de boceală şi tras de nas. Şi-atunci m-am dus să iau ceva tărie şi era cât pe-aci să fiu prins beat la volan. Nu sună prea bine, nu?

— Toată lumea are uneori probleme în familie.

Se uita încruntat pe fereastră, cu gândurile perindându-i-se în priviri. A aprins o ţigară, a tras fumul adânc în piept şi a aruncat chibritul în lumina de afară.

— Mamă, o să mă fac praştie până la două, a zis el. O să beau vreo două beri la prânz. Să-mi amorţesc creierul, să-mi liniştesc stomacul, să-mi calmez nervii. Te deranjează?

— E ziua ta. Poţi face ce vrei.

— O să-mi dea papucii. Recunosc semnele.

— Poate că o să vă depăşiţi problemele.

— Pe bune, Dave, doar nu te-ai născut ieri. Nu merge aşa. Ştii şi tu cum erau lucrurile înainte să plece nevastă-ta.

— Aşa-i, ştiu. Eu ştiu cum erau. Nimeni altcineva. Pricepi unde bat? am zis rânjind spre el.

— Bine, scuze. Dar când se duce dracului, se duce dracului. N-o rezolvi lăsându-ţi arma într-un dulap. Parchează în locul ăla pentru camioane. E al dracului de cald aici.

Am tras maşina lângă Pearl's, în zona de încărcare a mărfurilor, şi am oprit motorul. Cletus transpira în lumina soarelui.

— Zi-mi sincer, mi s-a adresat el, ai fi făcut aşa ceva, doar ca să o mulţumeşti pe nevastă-ta?

Nici nu voiam să mă gândesc la lucrurile pe care aş fi fost în stare să le fac spre satisfacţia soţiei mele frumoase, cu pielea albă, cu părul lung şi negru, din Martinica, ce mă părăsise pentru un petrolist din Houston.

— Hei, prânzul îl dai tu până la urmă, am zis.

— Cum?

— N-am niciun ban la mine.

— Foloseşte MasterCardul.

— N-au vrut să mi-l reînnoiască. Ceva în legătură cu depăşirea limitei de credit cu patru sute de dolari.

— Grozav, am un dolar şi treizeci şi cinci de cenţi. Foarte elegant. În regulă, mâncăm pe datorie. Dacă nu-i place, îi zicem că-i aducem pe cei de la Imigrări, în legătură cu haitienii de la bucătărie.

— Nu ştiam că are vreunul.

— Nici eu. O să fie haios să vedem cum reacţionează.

•

Cinematograful porno se afla chiar pe strada Bourbon. Nu se schimbase nimic de când obişnuiam să vin pe acolo, în urmă cu douăzeci de ani, ca student. Vechile trupe de Dixieland, precum cele ale lui Papa Celestin şi Sharky Bonnano fuseseră înlocuite cu nişte caricaturi de formaţii country alcătuite din puşti îmbrăcaţi în blugi de firmă, veste din vinilin şi cămăşi albe, bufante, din mătase, cu ornamente din dantelă, pe care doar dansatorii de mambo sau travestiţii le-ar fi purtat. Cabaretele fuseseră întotdeauna localuri dărăpănate, unde, între două acte, fetele îi îndemnau pe clienţi să le cumpere de băut şi îi agăţau pe cei dezbăraţi de inhibiţii, până la închidere, însă primăria le

obliga să poarte tanga şi plasturi pentru sfârcuri, iar în zonă nu se găseau droguri, cu excepţia vreunui joint, pe la muzicienii epuizaţi ce cântau într-o alveolă întunecoasă şi mică de la baza estradei. Dar acum fetele dansau pe scenă complet goale, cu ochii lucind de amfetamine şi nările tresărind din când în când, umede de la trasul cocainei printr-o bancnotă rulată, de un dolar.

Ferestrele Teatrului pentru Adulţi „La Platon” fuseseră astupate cu bolţari, aşa că nimeni nu putea privi înăuntru, iar interiorul holului îngust, vopsit în auriu şi mov, era decorat cu piese de artă erotică, pictate probabil de orbi. Am trecut prin hol şi apoi în birou, fără să ciocănim. De la masa lui, şi-a ridicat privirea speriată un bărbat slăbănog, cu o faţă ascuţită şi lucioasă. Omul purta un costum bleu, din poliester şi pantofi din piele neagră, lăcuită, cu catarame argintii. Părul lui tras pe spate şi uns sclipea în lumina lămpii de birou. Pe un perete, într-o etajeră din lemn erau înghesuite cutii metalice cu role de film. Surpriza şi teama au dispărut de pe chipul bărbatului, şi-a scărpinat un obraz şi a ridicat din scrumieră o ţigaretă cu filtru.

— Ce vrei, Purcell? a întrebat el, indiferent.

— Dave, acesta este Wesley Potts, căcănarul nostru rezident, a zis Cletus.

— N-am timp pentru jignirile tale, Purcell. Ai un mandat sau ceva?

— Aşa se spune la televizor, Pottsie, a replicat Cletus. Vezi vreun aparat de filmat, Dave?

— Nu văd nicio cameră, am răspuns.

— La TV întotdeauna e unu’ care zice: „Ai un mandat?” sau „Trebuie să-mi citeşti drepturile”, a explicat Cletus. Dar în ţara oamenilor mari nu se procedează aşa. Trebuie să ştii asta, Pottsie.

— Credeam că nu mai lucrezi la brigada pentru moravuri, a adăugat Potts.

— Corect. Acum sunt la Omucideri. Numele de familie al partenerului meu, aici de faţă, e Robicheaux. Îţi gâdilă cumva urechiuşele?

Omul de la birou a suflat fumul drept înainte şi s-a uitat printre rotocoale, cu ochii inexpresivi, dar i-am văzut degetele crispându-se pe tăblia mesei.

— Frate-tău mai mic, de la Angola, zice că ai fi dat aiurea din gură cum că Dave urmează să se ducă pe copcă, a spus Cletus.

— Dacă astea-s vorbele fratelui meu, atunci cu el trebuie să discuţi, nu cu mine. Eu nu ştiu nimic.

— Tipilor de la Angola nu le place ca poliţiştii să se dea la deţinuţii lor. Nu face bine la imagine, a adăugat Cletus. Dar între noi şi tine, ei bine, e cu totul altă treabă, Wes.

Ochii lui Potts erau îngustaţi, arzători şi se holbau fix în faţă.

— Relaxează-te, a spus Cletus. Tu eşti un om de afaceri, plăteşti taxe, eşti de înţeles. Doar că te-a apucat limbariţa şi ai împrăştiat zvonuri, iar noi vrem să ştim de ce ai făcut aşa ceva. Nu-i mare lucru. Lămureşte-ne doar cum stă treaba cu lucrurile astea pe care le-am auzit şi pe urmă poţi să te apuci din nou să-i distrezi pe depravaţi. Ia uite ce materiale ai aici. Numai chestii de mare clasă.

Cletus a început să ciocăne în cutiile cu filme de pe raftul din lemn. A apucat una cu ambele mâini şi s-a uitat cu un ochi critic la titlul scris cu creionul.

— Filmul ăsta porno e o capodoperă, Dave. Într-una dintre scene, un tip omoară o gagică dezbrăcată cu un pistol de cuie. Fata ţipă şi îl imploră, dar individul o aleargă în jurul casei şi prinde bucăţi din ea pe toată tâmplăria.

Cletus a deschis cutia, a apucat un capăt al filmului şi a dat drumul rolei, care a săltat pe podea. A ţinut banda în dreptul luminii.

— Chestia amuzantă, Wes, e că uneori câte un client îşi iese din minţi şi spintecă vreo târfă şi am sentimentul că tipul tocmai a terminat de mâncat pop-corn în cinematograful tău. Ce crezi?

— Nu mă uit niciodată la chestiile alea. N-aş fi putut să-ţi spun ce-i înăuntru. Eu doar conduc locul. E un cinema, cu licenţă, cu ieşiri de urgenţă, cu băi igienice, ca oricare alt cinema. Nu-ţi convine, mergi şi vorbeşti cu oamenii care l-au aprobat.

Cletus a început să deschidă şi celelalte cutii cu benzi, scăpând rolele pe jos şi mergând printre ele, ca şi cum şi-ar fi croit loc spre etajeră. Bucle groase de film se înfăşurau în jurul gleznelor şi pantofilor lui.

— Termină, nenorocitule, a zis Potts.

— Cum de-ai intrat în colimatorul Fiscului? a întrebat Cletus.

— Du-te dracu'!

— Le acoperi urmele soioşilor, este? a zis Cletus. Probabil nu ai cincizeci de persoane în sală acum, dar scoţi profit ca şi cum ai fi reinventat roata. De ce?

— Vând o grămadă de popcorn.

— Toţi banii de pe cocaină şi heroină găsesc un registru pe care să fie înscrişi, a continuat Cletus. Doar că băieţii de la Financiar sunt pe cale să ţi-o tragă rău de tot.

— Nu văd niciun agent. N-am în faţă decât un rahat de ofiţer care n-a depăşit niciodată pragul liceului, a aruncat Potts replica. De unde mama dracu' scoţi porcăriile astea? Îmi calci filmele în picioare, te dai la mine din cauza a ceva ce-a zis frate-meu mai mic – şi nici măcar nu ştiu să fi zis – şi mă acuzi de nişte tâmpenii, în legătură cu heroina mexicanilor, când, dacă îmi amintesc bine, n-ai prins niciodată pe cineva mai serios, doar un drogat cu vreo două punguliţe în pantaloni. Poate ai tras ceva, pe când erai la brigadă, ce zici? Eşti de tot râsu', Purcell.

— I-auzi cum trăncăneşte, a făcut Cletus. O să avem nevoie de un loc ferit. Uşa asta dă în cinema? Mersi, aşa mă gândeam.

Bărbatul a deschis o uşă laterală, prin care se intra într-un cinema mic, ce aducea mai degrabă cu un garaj transformat. În bezna pâlpâitoare, aproximativ zece oameni se holbau la ecran.

— Care-i treaba, tolomacilor? a zis Cletus, cu voce tare, şi a început ba să aprindă, ba să stingă lumina. Sunt copoi din New Orleans. Am vrut doar să văd dacă merge totul bine. Vizionare plăcută!

Oamenii s-au ridicat repede de pe scaune şi s-au mutat cu toţii pe rândurile mai îndepărtate de Cletus, îndreptându-se direct spre ieşirea acoperită de draperie.

— Mare scofală! Aceiaşi tipi vor sta aici şi mâine, a remarcat Potts.

— Ne-ai putea lăsa, pe mine şi pe Wesley, câteva minute singuri? i-am cerut eu.

— Mă gândeam că o să zici asta, a replicat Cletus şi a păşit din nou scârţâind prin încâlceala rolelor stricate de film, închizând uşa după el.

M-am aşezat pe un colţ al biroului şi mi-am pus mâinile în poală.

— Cum crezi că se va termina? am început.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus. Ai impresia că poţi să le zici oamenilor că cineva o să mă tragă-n ţeapă, iar eu o să-mi iau pur şi simplu tălpăşiţa?

Potts şi-a supt buzele şi şi-a pironit privirea pe zid.

— Spune-mi ce crezi că se va întâmpla, am continuat.

— Nu ştiu. Nu te-am mai văzut până acum. De ce-aş da din gură aiurea?

— Wess, cine vrea să-mi facă de petrecanie?

— N-am auzit nimic de genul ăsta.

— Mă crezi cumva tâmpit?

— Nu ştiu cum eşti.

— Ah, ba da. Sunt tipul cu care ai crezut că n-o să dai niciodată nas în nas, doar o nălucă din imaginaţia ta, în faţa căreia puteai râde, la gândul că o să şi-o ia la capace. M-am înfiinţat aici ca un coşmar, aşa-i?

— Nu am nimic cu tine, a zis el. Conduc o afacere legală. Nu v-am făcut probleme.

— Dar uite că stau pe biroul tău acum. E ca şi cum te-ai trezi cu un vultur la capătul patului, nu?

— Ce-ai de gând să faci? Să răscoleşti locul, să mă dai cu capul de pereţi? Mare scofală!

Mi-am scos briceagul Puma cu o singură lamă de doisprezece centimetri, şi l-am deschis. Tăişul putea să cresteze ca briciul de frizerie. Lumina tremura, reflectată pe metal.

— Iisuse Christoase, omule! Ce faci? a exclamat el. I-am ridicat trabucul din scrumieră, am decupat capătul arzând deasupra mesei şi am băgat mucul încă fierbinte în buzunarul cămăşii lui Potts.

— Poţi să fumezi mai târziu, am explicat.

— Ce dracu’! Eşti ţăcănit, omule? a replicat Wesley.

Chipul i se albise. A înghiţit în sec şi m-a fixat cu ochii plini de teamă şi neînţelegere.

— Ştii cine-i Didi Gee, nu?

— Sigur, toată lumea ştie. De ce întrebi...?

— Cu ce se ocupă?

— Cum adică?

— Cu ce se ocupă? Zi-mi imediat!

— Totul. Curve, contabilitate, sindicate... ştii tu.

— Urmează să luăm prânzul cu el şi am de gând să-i spun tot ce ai ciripit acum.

— Poftim?

— Ia prânzul în restaurantul la Domnu' Jimmie în fiecare marţi, la două. Tu şi cu mine ne vom aşeza chiar la masa alăturată şi vom purta o discuţie cu grăsanul în persoană. Crede-mă, o să i se pară că eşti un flăcău amuzant.

— Nu merg.

— Ba da. Eşti arestat.

— Pentru ce? N-am făcut nimic, s-a revoltat el, disperat.

— Ai pomenit ceva de nişte mălai. Mi s-a părut că încercai să mă mituieşti.

Ochii îi jucau nebuneşte în orbite. Broboane de sudoare i-au acoperit fruntea.

— Am zis „să răscoleşti". „Să răscoleşti locul".

— Sunt tare de urechi. În orice caz, mă mai gândesc în drum spre restaurant. Tu crezi povestea aia despre acvariul lui Didi Gee, ăla plin de piranha? Am auzit că a ţinut mâna unui sindicalist în el, un minut întreg. Dar poate nu-i decât una dintre poveştile alea tâmpite despre mafie. Adu mâinile în faţă, îţi pun cătuşe. Poţi să-ţi porţi haina peste încheieturi dacă ţi-e ruşine.

— Nu mă agit. Faci mişto de mine.

— Ai făcut cărţile, Wes. Acum joacă. Dar în momentul ăsta îţi pui încheieturile în faţă sau îţi sparg mutra aia de găinar.

Respira zgomotos acum, cu pumnii strânşi pe sugativa de pe birou.

— Ascultă, domnu' locotenent, i-am auzit pe ceilalţi tipi zicând ceva. De multe ori doar se dau mari. Nu e neapărat nevoie să însemne ceva. Nu am aflat de la domnul Segura. Pricepi? Nu de la domnul Segura a pornit. Sunt doar zvonuri, porcării de-ale unor băieţi.

— Vorbeşti despre columbian?

— E din Nicaragua.

— Continuă.

Potts şi-a şters buzele cu degetele, apoi a tras de pliul de piele ce-i atârna sub bărbie.

— E ceva în legătură cu o negresă. Cred că fusese târfă. N-ai scos o negresă din canal, în circumscripţia Cataouatche?

— Tu dă-i înainte cu ce ştii, Wes.

— Dumnezeule, domn' locotenent, drept cine mă iei? Sunt doar un director de cinema. Domnul Segura invită, poate o dată pe lună, o gaşcă de tipi la el acasă, pe lac. O gustare, o grămadă

de băutură, nişte gagici în piscină. Dă mâna cu toţi, poate bea un gin sau joacă o carte câteva minute, sub umbrela de plajă, apoi dispare înăuntru.

— Ce-are fata de-a face cu Julio Segura?

— Nu mă înţelegi, domnu' locotenent. Nu mi-a zis aşa ceva. De fapt, el nu vorbeşte cu mine despre nimic. Uite, e o persoană cu greutate. Cred că are legături cu oameni importanţi. De ce să-ţi baţi capul? Agenţii federali se ocupă de tipi ca el.

Am continuat să mă uit la el în tăcere. Mâinile îi bâţâiau pe sugativa de pe birou, de parcă erau legate cu fire.

— Zic că faci tărăboi în legătură cu o cioară pe care ai găsit-o în altă circumscripţie, a mai spus Wesley. Ăla nu-i teritoriul tău, aşa că se întreabă de unde atâta interes. Pentru un motiv sau altul, au impresia că îi vânezi pe ei. Nu mă întreba de ce. Nici măcar nu-mi face plăcere să asist la asemenea discuţii. Plec imediat. Ăsta e adevărul-adevărat.

— Chiar mă calci pe nervi, Wes. Mă îndoiesc profund de sinceritatea ta. De asemenea, am senzaţia că tu crezi că le ştii pe toate.

— Ce...?

— Corectează-mă dacă greşesc. Ai impresia că vei ghici exact ce-o să înghit. Ai de gând să mă abureşti şi să-mi spui poveşti de adormit copiii, apoi să tragi o liniuţă sau două, să-ţi calmezi nervii şi ziua o să revină iar la normal. Asta indică o problemă serioasă de vanitate şi mândrie. Ce zici?

— Uite..., a început el, cu gura deschisă într-un zâmbet, dar cu ochii plecaţi a ruşine.

— Nu, nu, e timpul ca Wes să asculte, iar eu să vorbesc. Vezi tu, când gura vorbeşte fără tine despre uciderea unui ofiţer de poliţie, atragi în viaţa ta nişte complicaţii foarte periculoase. În primul rând, faptul că ştii dinainte poate face din tine un complice, Wes. Apoi, mult mai la obiect, sunt câţiva oameni cu care lucrez şi care te-ar linişti pe loc. Ne înţelegem?

— Da, a bâiguit el.

— E totul clar?

— Da.

— Foarte bine, Wes. Vorbim mai târziu. Pricepi, da?

— Da.

M-am ridicat de pe biroul lui şi m-am îndreptat spre uşă. L-am auzit răsuflând.

Apoi:

— Domnu' locotenent?

M-am întors şi l-am privit. Chipul îi era sfrijit şi palid.

— Asta o să ajungă la domnul Segura? a întrebat el. Câţiva dintre tipii latino, care lucrează pentru el... tipi duri... au fost poliţişti sau în garda naţională sau ceva prin Nicaragua... Nu-mi place să mă gândesc la chestiile pe care le fac.

— Nu garantez nimic. Dacă adulmeci ceva necurat, vino la noi şi te scoatem din oraş.

Afară, soarele dogorea. Peste drum, trei puşti negri dansau step pentru turişti, la umbra colonadei răsucite, din oţel. Pantofii uriaşi pe care-i purtau sunau ca nişte beţe de tobă, pocnind pe metal. Cletus s-a dat la o parte din văpaia soarelui, privind, cu haina de stofă atârnată pe un braţ.

— Ce-ai scos de la bătrânul Pottsie?

— E vorba de negresa pe care am găsit-o în canalul Lafourche. Duhneşte a afacere cu cocaină şi piraţii din Barataria. Ai dat vreodată peste Julio Segura, pe când erai la Moravuri?

— Ba bine că nu. E unsuros cu acte-n regulă. Tipului i se prelinge Vitalis[10] prin toţi porii.

— Credeam că e columbian.

— E asociat cu ei, dar vine din Managua. Am auzit că avea o sută de bordeluri acolo. Se zice că sandiniştii i-au umplut avionul de găuri, chiar când decola. Tipul e un supravieţuitor. Am încercat să-l prindem de două sau trei ori. Dar cineva îi trage sforile sus de tot.

Am mers pe sub umbra încinsă, înapoi spre strada Royal, unde lăsasem maşina parcată în faţa restaurantului. Eu am intrat într-o băcănie mică şi întunecoasă, răcorită de un ventilator de tavan cu palete din lemn şi am cumpărat ziarul *Times-Picayune.* Înăuntru mirosea a banane, cafea, calupuri de brânză şi coşuri mari din lemn, pline cu struguri şi prune. Am deschis gazeta la pagina sportivă în timp ce ne continuam drumul.

— Ai vrea să mergem diseară la curse? am întrebat.

— Las-o baltă. Hai să-l înfruntăm pe soios. Mai întâi îl anunţăm pe căpitan, apoi mergem la el acasă şi-l luăm de gât.

— Nu. E prea devreme.

---

[10] Loţiune de păr.

— Căcat. Singurul mod de-a o scoate la capăt cu băieţii ăştia e să-i calci bine pe ouă. În cazul nostru, vrem ca tipul să ştie că e ceva personal. Îi livrăm capcana chiar în sufragerie.

— Apreciez, Clete, dar o să te anunţ când o să fie momentul să ne amestecăm acolo. Nu-ţi face griji. N-o să lipseşti de la petrecere.

— Eşti prea relaxat. Îţi zic, tipul ăsta nu-i om. Îl face pe un animal ca Didi Gee să arate ca un arhiepiscop, în comparaţie cu el.

— La dracu', am zis.

— Ce s-a întâmplat?

— Data viitoare mergem cu maşina ta să luăm prânzul.

— De ce?

— Aia-i maşina mea, în spatele remorcii de tractări.

•

În acea seară, lumina cădea blând pe lac, în timp ce mă îmbrăcam, în ambarcaţiunea mea. Sus, pe ţărm, puteam vedea palmierii şi chiparoşii aplecându-se în bătaia vântului din golf. În aer mirosea din nou a ploaie. Mă simţeam singur şi liniştit pe dinăuntru şi mă întrebam dacă nu cumva sentimentul meu de solitudine încrezătoare, momentul meu straniu de calm interior era doar un preludiu iluzoriu la o altă perioadă agitată din viaţa mea. Poate reprezenta doar un scurt flirt cu satisfacţia de sine. Trupul îmi era încă puternic şi zvelt, pielea maronie, vechea cicatrice de la vârful băţului *pungi*[11] se încolăcea pe abdomenul meu ca un şarpe cenuşiu, gravat. Părul şi mustaţa deasă se profilau încă negre ca cerneala, cu excepţia petei albe de deasupra uneia dintre urechi. Mă autoconvingeam în fiecare dimineaţă că, dacă locuiam singur, acesta nu era un semn al vârstei înaintate şi al eşecului, ci al tinereţii şi succesului. Norii vineţii, adunaţi deasupra zării sudice a golfului, pâlpâiau sub străfulgerările acumulate de căldură.

În noaptea aceea, la curse, m-am aşezat singur într-o boxă şi am privit cu aceeaşi fascinaţie tăcută şi liniştită la pista luminată, la peluza umedă şi greblată, la iarba tunsă, sclipitoare de pe câmpul din centru. Era genul de euforie vagă, aproape paralizantă, pe care obişnuiam să o simt când mă afundam, la

---

[11] Ţăruş de bambus ascuns în iarbă (sau încorporat în diferite tipuri de capcane), al cărui vârf este adesea acoperit cu excremente. Rolul său este de a le produce răni infectate soldaţilor inamici. (n.r.).

sfârşitul a două zile de excese, în delirium tremens. Devenisem omniscient; costumul meu tropical de culoare albă lucea sub lampa electrică de deasupra; am încasat, la rând, trei pariuri pentru locuri secundare şi două pentru victorii. Ospătăriţele de la club, cu tenul precum piersica, mi-au adus creveţi în carapace, pe gheaţă, homar şi friptură şi şi-au şters inutil şoldurile de braţul meu, când mi-au luat şervetul murdar şi farfuria pătată de sânge.

Cineva mi-a spus odată că dorinţa cea mai arzătoare a pariorilor – cunoaşterea viitorului – ne va înnebuni. În seara acea caldă de vară, pe când conduceam înapoi spre casă, cu luna afundându-se în lac şi cu licuricii sclipind prin palmieri şi stejari, am simţit în mine un tremur scurt, precum clinchetul uşor al unui cristal sau vibraţia aproape mută a corzilor blânde de chitară – doar o fărâmă din darul tragic al Casandrei – şi am încercat să-l pun pe seama vechilor mele temeri de alcoolic, ce mi se zvârcoleau în subconştient ca nişte şerpi orbi. Dar un câştigător la curse de obicei nu prea ţine seama de prudenţă sau de nuanţe.

2.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, am condus prin sud-vestul New Orleansului, în ţinutul bălţilor. Crescusem în sudul Louisianei, aproape de New Iberia. Stejari, chiparoşi şi sălcii încadrau drumul cu două sensuri; în mlaştină, ceaţa se agăţa încă, precum puful de bumbac, de trunchiurile pe jumătate scufundate ale copacilor uscaţi; plantaţiile de trestie de zahăr erau dese şi înverzite, strălucind în soare, iar pe frunzele de nuferi, îngrămădite de-a lungul malurilor braţului de apă, aproape că puteai auzi explodând inflorescenţele, pe când suportul lor verde era presărat cu picuri de argint viu. Plătica şi bibanul se hrăneau încă în umbra de la rădăcinile chiparoşilor; egretele îşi făceau cuib în nisip, unde soarele se ridicase deasupra arborilor şi, ocazional, câte un bâtlan se ridica de la locul lui de luat masa, de la marginea păpurişului, şi plana, pe aripile-i poleite, în jos, de-a lungul lungii panglici de apă maronie, printr-o galerie de copaci.

Acum, aceleaşi braţe leneşe de apă, canale şi mlaştini, locurile unde crescusem, erau folosite de piraţii din Barataria. Dar cei care purtau acelaşi nume – colecţia lui Jean Lafitte de tâlhari şi proprietari de sclavi – erau figuri romantice, prin comparaţie. Grupul actual era alcătuit din contrabandişti de marijuana, cocaină şi heroină, ce ar fi fost în stare să ucidă o întreagă familie pe apele golfului, pentru o singură plimbare cu barca, după care i-ar fi deschis valvele şi ar fi scufundat-o. Din când în când, paza de coastă mai găsea câte o ambarcaţiune pe jumătate plină cu apă, eşuată pe un banc de nisip şi cu bordul mânjit de sânge.

Dar de ce ar fi trebuit ca un asemenea fapt să şocheze sau să revolte? Aceiaşi oameni omorau uneori copii, prin injectare, îmbălsămau corpurile şi le umpleau stomacurile cu punguliţe de heroină, astfel încât femeile transportoare puteau trece vama ca şi cum şi-ar fi purtat în braţe bebeluşii adormiţi.

Şeriful circumscripţiei Cataouatche nu se afla la tribunal. L-am găsit la ferma lui de cai, din afara oraşului, încălţat cu cizme de cauciuc şi hrănind doi cai arabi, pe un teren mărginaş. Casa lui

fusese proaspăt zugrăvită cu vopsea albă, avea o verandă închisă, largă şi era înconjurată de tufe de azalee şi hibiscus de culoarea flăcării. Gardul lung şi alb, ce mărginea partea din spate a păşunii pentru cai, era năpădit de trandafiri căţărători. Şeriful era un bărbat de aproape cincizeci de ani, un om care-şi ţinea bine frâiele gospodăriei şi ale carierei politice. Uniforma albastră se strângea pe trupul îndesat, puternic, iar faţa-i rotundă, proaspăt bărbierită, şi privirea directă îţi lăsau impresia unui ofiţer de ţară, foarte stăpân pe sine, care putea rezolva chiar şi cele mai grave probleme.

Din păcate pentru el, m-am dovedit a fi excepţia.

— S-a înecat, a zis el. Adjuncţii mei au spus că a ieşit o găleată de apă din ea, când au răsturnat-o de pe targă.

— Avea urme pe braţe.

— Şi? Drogaţii se îneacă şi ei. Ai nevoie de o autopsie ca să afli asta?

— Ai idee dacă era stângace sau dreptace?

— Despre ce mama dracu’ vorbeşti? a izbucnit el.

— Se înţepa frecvent în braţul stâng, dar în dreptul avea o singură gaură. Ce-ţi spune asta?

— Absolut nimic.

— Când un drogat epuizează vena de la o mână, începe să o folosească pe cealaltă. Nu cred că ea se injecta de atâta vreme. Cred că cineva i-a dat o supradoză.

— Medicul legist a semnat certificatul de deces. Scrie „înecat”. Vorbeşti cu el, dacă ai de gând să continui. Am întârziat la muncă.

Bărbatul a ieşit din ocolul cailor, şi-a scos pe iarbă ghetele înnămolite şi s-a schimbat în cizmele lucitoare, cu carâmb scurt. Chipul lui rotund era întors de la mine atunci când s-a aplecat, dar i-am putut simţi furia reţinută, auzindu-l cum respiră.

— Sunt nişte cai arabi frumoşi, am observat. Am înţeles că pot aduce treizeci de mii sau chiar mai mult dacă sunt antrenaţi.

— N-ar fi cazul lor, domnu’ locotenent. Cum am spus, nu vreau să fiu nepoliticos, dar mă grăbesc. Vrei să te prezint legistului?

— Nu cred. Spune-mi, doar ca o presupunere, cum îţi închipui că ar putea o fată sănătoasă, complet îmbrăcată, să se înece într-un braţ îngust de apă?

— Ce să facem ca să fii mulţumit, domnu’ locotenent? Vrei să dea cineva în scris că a murit de supradoză? Vrei să iei asta cu tine înapoi în New Orleans? Bine, ai permisiunea mea. D-aia nu mai putem. Dar cum rămâne cu familia ei? A fost crescută în colonie, pe o plantaţie cu trestie de zahăr, la aproximativ opt kilometri sud de aici. Mama ei e slabă de minte, iar tatăl pe jumătate orb. Vrei să mergi acolo şi să le zici că fata lor a fost o drogată?

— Totul în cazul ăsta duhneşte a crimă, şerifule.

— Mai am să-ţi zic două lucruri, amice, şi este foarte important să înţelegi. Am încredere în ce mi-au raportat ajutoarele mele, iar dacă ai o plângere, du-te cu ea la biroul legistului. Şi doi, discuţia s-a încheiat.

Apoi şi-a întors privirea către caii săi de pe un câmp aflat în depărtare, ca şi cum nici nu m-aş fi aflat acolo, şi-a pus ochelarii de soare, stil pilot, s-a urcat în Cadillac şi a condus pe aleea pavată cu pietriş mărunt, spre strada principală. Mă simţeam ca un par uitat înfipt în sol.

•

Numele fetei moarte fusese Lovelace Deshotels. Părinţii ei locuiau într-una dintre barăcile dărăpănate, nevopsite, înşirate de-a lungul drumului de ţară din spatele unei plantaţii private cu trestie de zahăr. Toate barăcile erau identice, cu punţile lor neîncăpătoare atât de bine aliniate, încât puteai să tragi o săgeată de-a lungul întregii serii de locuinţe, fără a zgâria lemnul, direct prin dreptunghiul ce se prelungea în perspectivă, cu laturi formate din stâlpi, acoperişuri şi balustrade. Câmpurile dese şi verzi de trestie se întindeau pe kilometri întregi, întrerupte doar de câte un stejar singuratic, iar în depărtare era silueta fabricii de zahăr, ale cărei coşuri învăluiau iarna aceleaşi barăci cu un miros dulceag, bolnăvicios, ce-ţi făcea ochii să lăcrimeze.

Cocioaba era ca multe altele pe care le mai văzusem în viaţa mea peste tot în Louisiana sau Mississippi. La ferestre nu se aflau geamuri, ci doar lamele de lemn, prinse în balamale şi proptite cu nişte beţe. Pereţii fuseseră izolaţi cu pagini din catalogul Sears, apoi acoperiţi cu un tapet care acum se decojise şi avea pete maro, de la ploaie. Toaleta, construită lângă un ocol mic pentru porci, avea pe acoperiş o reclamă ruginită la R.C. Cola.

Dar se mai aflau acolo şi alte lucruri ce-ţi săreau în ochi când intrai pe uşă: un televizor color, o imitaţie de ceas bavarez, agăţat deasupra sobei cu lemne, flori de plastic puse în borcane de marmeladă, o masă galben-deschis, din melamină, aşezată chiar lângă un şemineu zidit, vechi, plin cu resturi de ia trestia de zahăr.

Părinţii ei nu mi-au spus prea multe. Mama ei s-a holbat absentă la o emisiune de la televizor, cu trupul uriaş îndesat într-o pereche de pantaloni strâmţi, verde-deschis şi o cămaşă bărbătească, de armată, tăiată la subraţ. Tatăl era cărunt şi bătrân şi mergea în baston, ca şi cum spatele îi era dislocat. Mirosea ca pipa din cocean de porumb pe care o ţinea în buzunarul de la cămaşă. Ochii îi erau înceţoşaţi şi năpădiţi de cataractă.

— A plecat în New Orleans. I-am zis că o negresă de la ţară n-are ce căuta acolo, a spus el, aşezându-se pe canapea, cu mâna curbată pe mânerul bastonului.

— E doar o fată de la ţară. Ce să facă ea cu alde ăia din New Orleans? Aşa i-am zis io.

— Pentru cine lucra, domnule Deshotels?

— Ce ştiu io de New Orleans? N-am io treabă acolo.

Omul mi-a zâmbit şi i-am observat gingiile golaşe, albăstrii.

— Credeţi că s-a înecat?

Bărbatul a făcut o pauză şi zâmbetul i s-a şters de pe buze. Ochii lui păreau să mă privească cu adevărat pentru prima dată.

— Crezi că le pasă ce zice un negrotei bătrân? a întrebat el.

— Cred.

N-a răspuns. Şi-a pus pipa stinsă în gură, a plescăit din limbă şi a început să se uite în gol la ecranul televizorului.

— Voi pleca acum, am spus eu, ridicându-mă. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu fiica dumneavoastră. Chiar regret.

Şi-a întors din nou chipul spre mine.

— Am avut unşpe, a zis. Ea era a mai mică. Îi ziceam mica *cush-cush,* că îi plăcea mereu *cush-cush* când era copil. Ajută-mă până afar'.

Mi-am aşezat mâna sub braţul lui şi am păşit în lumina puternică de pe verandă. Vântul vălurea câmpurile verzi de trestie, de pe cealaltă parte a drumului. Braţul bătrânului era împăienjenit de o reţea de vene. A şchiopătat alături de mine, spre maşină, înainte de a vorbi.

— Au omorât-o, aşa-i? a întrebat el.

— Aşa cred.

— Nu fu decât o bucăţică bună de dulceaţă pentru oamenii albi şi după aia o aruncară, a adăugat.

Ochii i s-au umezit.

— I-am zis: „Dulceţică, dulceţica mea trestioară, ai grijă că eşti femeie fără bărbat”. Ea a zis: „Ai grijă de televizorul, de ceasul şi masa de i le-am dat lu’ mama”. Aşa a zis. Fetişcană care nu ştie nici să citească să-i cumpere televizor de cinci sute de dolari maică-sii. Ce să le faci la nouăşpe ani? N-ascultă, nu când au banii albilor, şi vin cu o maşină mare de la New Orleans pân’ aici. Ne-a zis că ne mută în nord. Fetiţă care încă mai mânca *cush-cush* să creadă că-i fraiereşte pe albi şi că-şi mută bătrânu’ la New York. Ce-a făcut de-au omorât-o?

Pentru asta, nu aveam niciun răspuns.

•

Mă aflam pe o fâşie pustie de drum, mărginit pe o parte de o un lac întins şi unduitor şi pe cealaltă de o pădure inundată, când am văzut în oglinda retrovizoare maşina de patrulă, albastru cu alb. Şoferul mă zărise deja în lumina girofarurilor şi, când a tras mai aproape de bara mea de protecţie, m-a atenţionat scurt cu sirena. Am început să mă îndrept spre refugiu, dar în pietrişul şi printre ierburile de pe margine luceau, ca nişte dinţi de chihlimbar, cioburi de la sticle de bere. Am încercat să conduc spre un loc curat înainte de a opri, iar maşina de patrulă a ajuns imediat lângă mine, cu motorul uruind, iar adjunctul, aşezat în scaunul pasagerului, a arătat furios cu degetul spre marginea drumului. Am auzit cauciucurile crănţănind deasupra cioburilor.

Ambii asistenţi au ieşit din vehicul şi am ştiut atunci că gluma avea să se îngroaşe. Erau bărbaţi masivi, probabil de etnie *cajun,* ca şi mine, dar trupurile lor robuste şi fibroase, uniformele bleu, pe corp, centurile şi tocurile de pistol lustruite, gloanţele lucitoare şi paturile revolverelor te făceau să te gândeşti la regiunile izolate din Mississippi şi nordul Louisianei; ca şi cum trebuiseră să meargă acolo şi să înveţe de la ţărani ce-i brutalitatea.

Niciunul nu avea vreun carnet de citaţii în mână sau în buzunar.

— Sirena înseamnă că trebuie să tragi pe dreapta. Adică nu să încetineşti, domnule locotenent, a zis şoferul.

Bărbatul mi-a zâmbit şi şi-a scos ochelarii de soare. Era mai în vârstă decât celălalt ajutor de şerif.

— Ieşi afară din maşină, te rog.

Am deschis portiera şi am păşit pe şosea. S-au uitat la mine, fără să vorbească.

— În regulă, mă prind în joc. Pentru ce m-aţi oprit? am întrebat.

— Viteză de nouăzeci şi cinci, într-o zonă restricţionată la optzeci şi cinci, a răspuns celălalt ofiţer.

Tipul mesteca gumă, iar ochii lui păreau gravi şi hotărâţi.

— Nu mi-aş fi imaginat că am mai mult de optzeci, am replicat.

— Mă tem că ţi-a scăpat, a continuat bărbatul mai în vârstă. Într-o dimineaţă aşa frumoasă ca asta te fura peisajul, poate uitându-te la apă sau la copaci sau gândindu-te la o puicuţă bună şi, până să-ţi dai seama, ai şi piciorul, şi cocoşelul în poziţie de drepţi.

— Bănuiesc că nu vei face o excepţie, ca-ntre colegi, nu? am încercat eu.

— Judecătorul nu ne permite să ne scape prea multe, a răspuns cel mai în vârstă.

— Atunci scrie-mi o citaţie şi voi vorbi cu judecătorul.

— Mulţi oameni din afara circumscripţiei nu se prezintă la tribunal, a răspuns omul. Asta-l înfurie mai rău ca un bărzăune cu rahat pe nas. Aşa că trebuie să-i ducem direct acolo.

— Voi, băieţi, nu v-aţi echipat complet în dimineaţa asta, am replicat.

— Cum aşa? a răspuns celălalt adjunct.

— Aţi uitat să vă puneţi plăcuţele de identificare. De ce oare?

— Nu-ţi face tu griji pentru nenorocitele de plăcuţe cu nume. Te întorci cu noi la tribunal, a răspuns tipul mai tânăr.

Se oprise din mestecat gumă, iar maxilarul lui se întrezărea rigid în spatele obrazului.

— Oricum, ai o pană, domnule locotenent, a zis bătrânul. Presupun că asta e cam din vina noastră, aşa că în timp ce tu te întorci cu noi, o să anunţ prin radio tractările, să vină şi să schimbe cauciucul.

— Se mai întâmplă, am zis. Nu-l iei pe sus pe-un detectiv din New Orleans.

— Teritoriul nostru, regulile noastre, locotenente.

— Mai du-te-n mă-ta!

Tăceau amândoi. Soarele sclipea orbitor pe întinderea de apă din spatele lor. Lumina era atât de strălucitoare încât a trebuit să mă forţez să nu clipesc. Îi puteam auzi pe amândoi respirând, le puteam vedea ochii, aruncându-şi priviri furişe şi incerte, aproape că le puteam mirosi pelicula subţire de sudoare de pe piele.

Pantoful tânărului s-a mişcat pe pietriş şi omul şi-a tras degetul mare de la mână spre centura tocului în care-şi ţinea pistolul Magnum, de calibru .357, placat cu crom. Mi-am tras revolverul de calibru .38 din suportul lui ataşat de curea, m-am lăsat în jos şi am ţintit cu ambele mâini spre feţele lor.

— Mare greşeală, prietene! Mâinile pe cap şi în genunchi! am strigat.

— Uite..., a dat să zică tipul mai bătrân.

— Nu te gândi, fă-o! Eu câştig, tu pierzi!

Îmi venea greu să respir.

Cei doi au privit unul la celălalt, şi-au împreunat mâinile pe creştet şi au îngenuncheat în faţa maşinii lor. M-am dus în spatele lor, le-am tras revolverele grele din teci şi le-am aruncat dintr-o parte, în lac.

— Scoateţi-vă cătuşele şi legaţi-vă de bară, am continuat.

— Eşti în rahat până peste cap, a spus adjunctul mai în vârstă.

Ceafa lui bronzată era acoperită cu broboane de sudoare.

— Eu văd altfel lucrurile, am replicat. Voi credeaţi că puteţi face pe cowboy-ii şi v-aţi băgat cu mutrele în găleata cu lături. Ce urma să se întâmple, o zi sau două la răcoare sau poate o bătută bună, pe bancheta din spate, în drum spre închisoare?

Bărbaţii nu au răspuns. Pe feţele lor congestionate se citea furia şi durerea din genunchii tăiaţi de pietre.

— Prindeţi-vă cătuşele de bară şi închideţi-le, am zis. Nu mi-aţi răspuns, ceea ce mă face să mă întreb dacă ajungeam măcar la puşcărie. Chiar aşa de adânc sunteţi băgaţi?

— Mânca-mi-ai! a protestat tânărul.

— Ia zi-mi, toţi sunteţi aşa proşti? Crezi că poţi să pocneşti un poliţai din New Orleans şi să ieşi basma curată?

— Mai vedem noi cine cum scapă, a răspuns ofiţerul în vârstă.

A trebuit să se întoarcă într-o parte, aşa îngenuncheat cum era, şi să-şi îngusteze ochii, sub lumina soarelui, ca să poată vorbi cu mine.

— Şeriful vă lasă pe voi să-i curăţaţi rahatul, aşa-i? am întrebat. Îmi pare o treabă josnică. Trebuie să-l faceţi să mai împartă niţel din mălai. Voi probabil mai pişcaţi ceva mărunt din când în când, poate o puneţi de-o partidă în localul de dezmăţ din zonă, dar el conduce un Cadillac şi creşte cai arabi.

— Pentru un poliţai de la Omucideri, eşti un cretin, a pufnit bătrânul. Ce, te crezi aşa important ca să trebuiască să fii pus la punct? Nu eşti decât un neica nimeni.

— Mi-e teamă că voi, băieţi, veţi avea cariere foarte scurte.

— Începi să te gândeşti cum vei dispărea de aici, a zis tinerelul.

— Te referi la pană? Asta e o problemă, am spus meditativ. Ce-aţi zice dacă v-aş duce pur şi simplu maşina mai la vale, cu voi încă legaţi de ea?

Pentru prima dată, chipurile le-au fost traversate de un fior sincer de spaimă.

— Calm. Avem standardele noastre în New Orleans. Nu ne luăm de prostănaci, am replicat.

Am văzut cum din depărtare venea spre noi o maşină maro. Cei doi adjuncţi au auzit-o şi s-au uitat unul la altul, aşteptând.

— Scuze, n-aveţi parte de cavalerie azi, am zis şi m-am lăsat pe vine, la acelaşi nivel cu ei. Acum, uite cum stă treaba, păcălicilor, nu ştiu cât de departe vreţi să mergeţi, dar dacă vreţi morţiş să continuaţi, ţineţi minte următorul lucru: am mai multe resurse decât voi, mai mulţi oameni, mai multă minte, mai mult din orice contează. Aşa că judecaţi. Între timp, o să trimit pe cineva după maşină şi ar fi bine să o găsească aici. De asemenea, ziceţi-i personajului ăluia pentru care lucraţi că discuţia nu se terminase. O să se prindă el.

•

Am oprit maşina maro, arătându-mi insigna, şi am urcat pe scaunul pasagerului înainte ca şoferul, o femeie blondă, trecută de douăzeci de ani, cu părul răvăşit de vânt şi ochi mari, să poată vorbi sau să-şi îndrepte atenţia asupra celor doi ofiţeri încătuşaţi. De la casetofonul ei se auzea trâmbiţând *Concertul nr. 1* de Ceaikovski, iar pe bancheta din spate se învălmăşeau hârtii, carneţele şi tipizate guvernamentale.

— Sunt poliţist din New Orleans. Am nevoie să mă duci în următorul oraş, am strigat, ca să acopăr muzica.

De surpriză şi teamă, ochii ei albaştri se rotunjiseră că ai unei păpuşi. Fata a început să accelereze uşor, privirea alunecându-i pe lângă adjuncţii încătuşaţi, dar uitându-se apoi fix la ei, în oglinda retrovizoare.

— Oamenii ăia sunt legaţi de bara maşinii? a întrebat ea.

— Da. Au fost băieţi răi, am strigat drept răspuns. Pot să opresc asta?

— Regret, dar trebuie să o fac. N-ai decât să tragi, dacă vrei.

Şi terminând de vorbit, a călcat pe frâne, a băgat în marşarier şi a apăsat acceleraţia până la podea, stârnind scârţâit de cauciucuri şi un nor negru de fum în jur. M-am lovit cu capul de parbriz, apoi mi-am zărit bătrânul Chevrolet venind spre noi cu repeziciune.

— Atenţie! am zbierat.

Dar era prea târziu. Bara ei mi-a ciocnit aripa din faţă şi a zgâriat ambele uşi. Maşina s-a hurducăit oprindu-se, fata a răsucit butonul casetofonului şi s-a aplecat peste mine, strigând la adjuncţi:

— Omul ăsta zice că e poliţist. E adevărat?

— Doamnă, sunaţi la biroul şerifului din Cataouatche, a zis ofiţerul în vârstă.

Bărbatul stătea sprijinit pe un genunchi, iar faţa îi părea chinuită de disconfort.

— Cine-i omul din maşina mea?

— E un căcănar care o să fie făcut una cu pământul, a răspuns tânărul.

Femeia a tras de schimbătorul de viteze, a apăsat acceleraţia până jos şi a trecut din nou ca vântul pe lângă maşina mea. Am simţit cum bara din spate a vehiculului se ciocneşte de aripa din faţă a maşinii mele. Conducea ca o nebună, cu hârtiile zburând pe locul din spate, lacul şi pădurea inundată rămânând doar o amintire în urma noastră.

— Îmi pare rău pentru maşina ta. Am asigurare. Sau cred că mai am, a zis ea.

— E-n regulă. Dintotdeauna mi-am dorit să văd ţara din interiorul unui uragan. Tot mai eşti speriată sau mereu conduci aşa?

— Aşa cum?

Părul îi zbura în vânt, iar ochii ca doi nasturi albaştri priveau cu hotărâre pe deasupra volanului.

— Mai crezi că sunt un infractor evadat? am întrebat-o.

— Nu ştiu ce eşti, dar l-am recunoscut pe unul dintre ofiţeri. E un sadic care şi-a frecat măciuca de o clientă de-a mea.

— Clientă?

— Lucrez la serviciul naţional pentru persoanele cu dizabilităţi.

— Îl poţi băga la închisoare.

— E speriată de moarte. I-a spus că ar fi în stare să o facă iar, apoi s-o închidă ca prostituată.

— Doamne, cucoană, fii atentă! Ascultă, e un restaurant pe piloni chiar dincolo de linia de graniţă a ţinutului. Parchează acolo, dăm un telefon şi îţi fac cinste cu prânzul.

— De ce?

— Pentru că eşti surescitată şi nu mă crezi când îţi spun cine sunt. Apropo, ai avut nevoie de curaj pentru ce ai făcut acolo.

— Ba nu. Doar că nu iau ciudaţi la ocazie. În ziua de azi dai de o grămadă de situaţii dubioase. Dacă eşti detectiv, de ce conduci o rablă?

— Acum câteva minute nu era chiar o rablă.

— La asta mă refer când vorbesc de ciudaţi. Probabil ţi-am salvat viaţa, iar tu îmi critici stilul de condus.

„Nu pune la îndoială planul lui Dumnezeu, într-o dimineaţă orbitoare, sub o galerie de stejari, Robicheaux”, mi-am zis. „De asemenea, nu contrazice pe cineva care merge cu o sută patruzeci de kilometri pe oră şi împroaşcă pietre ca din puşcă în trunchiurile copacilor”.

Restaurantul era o clădire şubredă din lemn, cu ferestre acoperite cu plasă, construită pe piloni, deasupra lacului. Reclame cu Metal Dixie 45 şi berea Jax erau bătute în cuie peste tot, pe pereţii exteriori. Languste nu se mai găseau, aşa că am comandat pisică de mare prăjită şi nişte boluri mici cu tocană de creveţi. Cât am aşteptat după mâncare, i-am cumpărat fetei o băutură de la bar şi am folosit telefonul ca să iau legătura cu birourile Districtului Unu din New Orleans. I-am aşezat receptorul la ureche, astfel încât să-l poată auzi pe Clete răspunzând, apoi l-am luat eu.

— Iau prânzul cu o femeie care ar vrea să te audă descriindu-mă, i-am zis partenerului şi i-am dat telefonul înapoi ei.

Am văzut-o cum dă să zâmbească, pe când asculta, apoi ochii i s-au strâns, încreţiţi, şi a izbucnit în râs de-a binelea.

— E revoltător, a făcut ea.

— Ce-a zis?

— Că părul tău e pătat ca al unui sconcs şi că uneori eviţi să plăteşti consumaţia.

— Clete s-a vrut mereu glumeţ.

— Aşa faceţi voi toţi lucrurile? Îi legaţi pe alţi poliţişti de maşini, băgaţi oamenii în sperieţi pe autostradă, faceţi mişto la telefon?

— Nu chiar. În circumscripţia Cataouatche au alte reguli. Mi-am cam depăşit teritoriul.

— Cum rămâne cu ofiţerii de acolo? N-o să vină după tine?

— Cred că o să fie mai îngrijoraţi în legătură cu explicaţiile date omului pentru care lucrează. După ce mâncăm, mă poţi duce înapoi în oraş?

— Trebuie să trec pe la un client, apoi te duc.

Fata a sorbit din cocteilul Manhattan şi a ronţăit cireaşa de pe scobitoare. M-a văzut urmărind-o cu privirea şi şi-a întors ochii spre fereastra dinspre lac, unde vântul sufla muşchiul din chiparoşi.

— Îţi plac cursele de cai? am întrebat-o.

— N-am fost niciodată.

— Am abonament la un club. Ai vrea să mergi mâine seară, dacă am maşina gata?

Ea s-a oprit, iar privirea-i de un albastru electrizant s-a plimbat peste chipul meu.

— Cânt la violoncel într-un cvartet de coarde. Avem repetiţie mâine seară, a răspuns.

— Ah...

— Dar o să terminăm probabil până la opt şi jumătate, dacă nu-i prea târziu. Locuiesc lângă parcul Audubon, a completat fata.

„Vezi, nu te contrazice cu destinul, iar lucrurile o să meargă strună până la urmă”, mi-am spus în gând.

•

Dar treburile nu au mers bine a doua zi, în district. Nu mergeau niciodată când trebuia să am de-a face cu tipii de la Moravuri sau, în special, cu sergentul Motley. Era de culoare, fost soldat de profesie, dar avea prea puţină înţelegere pentru

oamenii lui. Odată, un beţivan negru, aflat în celulă, îi făcea zile fripte lui Motley strigând: „Negroteiu'[12] omului alb cu insigna şi arma albului”, iar Motley l-a acoperit din cap până-n picioare cu întreg conţinutul unui tub de Mace[13], până ce gardianul i-a dat peste mână.

Dar în legătură cu Motley aveam o altă amintire, mult mai sumbră. Înainte să fie făcut sergent şi transferat la Moravuri, lucrase ca aprod la tribunal şi avea ca datorie escortarea prizonierilor din închisoare spre audiţiile din timpul dimineţii. Avea vreo şapte cu el în lift, legaţi cu un lanţ de încheieturi, când un incendiu stârnit la subsol a ars circuitele electrice şi a făcut liftul să se oprească între etaje. Motley a ieşit pe deschiderea de urgenţă din plafonul cabinei, dar cei şapte prizonieri au murit asfixiaţi de fum.

— Ce vrei să ştii despre ea? m-a întrebat sergentul.

Era obez şi purta o mustaţă groasă, iar scrumiera lui dădea pe-afară de chiştoace.

— Ai arestat-o de trei ori într-o lună: de două ori pentru acostare şi o dată pentru posesie de droguri. Trebuie să te fi interesat, am zis.

— Era o puicuţă de zece dolari, o adevărată ratată.

— Nu-mi spui prea multe, Motley.

— Ce-i de spus? Inhala cocaină şi făcea laba la tipi într-un salon de masaj, pe strada Decatur. Era genul de curvă pe care o spintecă vreun client sau căreia îi dă foc peştele. Cum ziceam, o victimă. O fată de la ţară care voia să dea lovitura.

— Cine i-a plătit cauţiunea?

— Probabil peştele ei. Nu-mi amintesc.

— Cine era?

— Nu ţin minte. La fiecare două luni apare câte un derbedeu nou la conducerea afacerii.

— Ştii pe cineva care să fi avut vreun motiv să-i injecteze o supradoză?

— Da' de ce nu mă-ntrebi şi de numărul de la pantofi?! De când a devenit ea cazul tău, zău aşa? Am auzit că ai pescuit-o pe braţul râului din circumscripţia Cataouatche.

---

[12] În original, *knee-grow*, care se pronunţă ca „negro”, termen nepotrivit pentru a indica o persoană de culoare.

[13] Marcă de spray paralizant.

— Am un interes personal. Uite, Motley, noi cooperăm cu voi. Ce-ar fi să întorci şi tu un pic favorul?

— Ce ai impresia că ştiu eu? Ţi-am zis că era doar o curvă fără minte. Sunt toate croite pe acelaşi calapod. Oricum, pierdusem contactul cu ea.

— Ce vrei să zici?

— Am dat iama în salonul de masaj de câteva ori şi ea nu mai lucra acolo. Una dintre celelalte târfe a zis că Julio Segura o luase la el. Asta nu înseamnă însă nimic. Face aşa tot timpul, apoi se satură de ele, le dă câteva punguliţe de heroină mexicană şi-l pune pe şoferul ăla pitic al lui să le conducă la o staţie de autobuz sau înapoi în cuib.

— Eşti incredibil.

— Ai impresia că pe un tip ca el îl interesează să omoare curve? Şterge-o, Robicheaux. Îmi iroseşti timpul.

•

Cincisprezece minute mai târziu, căpitanul Guidry a intrat în biroul pe care-l împărţeam cu Clete. Avea cincizeci de ani, locuia cu mama lui şi făcea parte din Cavalerii lui Columb. Dar de curând începuse să iasă cu o văduvă de la departamentul alimentării cu apă a oraşului şi ştiam că era ceva serios din moment ce începuse să facă un transplant de păr. În scalpul lui lucitor şi chel erau acum înfipte mici petice rotunde cu noile fire de păr, astfel încât capul îi arăta ca o stâncă pe care încep să crească ierburi. Dar era un administrator bun, un tip corect şi de multe ori încasa bobârnacele pentru noi, când nu avea niciun motiv.

— Au sunat de la AAA[14] şi-au spus că ţi-au ridicat maşina, m-a anunţat el.

— Foarte bine, am răspuns.

— Ba nu. Au mai spus că probabil cineva ţi-a spart toate geamurile cu un ciocan sau o bâtă de baseball. Ce s-a întâmplat acolo, cu oamenii şerifului, Dave?

I-am povestit, în timp ce mă privea inexpresiv. I-am amintit de asemenea şi de Julio Segura. Cletus îşi ţinea faţa îngropată în sertarul nostru cu dosare.

— N-ai inventat nimic? Tu chiar ai prins cu cătuşe de maşină doi adjuncţi ai şerifului? a întrebat căpitanul.

— Nu eram într-o poziţie prea avantajoasă, căpitane.

---

[14] American Automobile Association.

— Păi, pesemne că i-ai pus la punct, din moment ce nu ţi-au mai făcut nimic altceva – în afară de faptul că ţi-au remodelat geamurile. Vrei să-i pui un pic pe jar? Pot să duc vorba la biroul secretarului general de stat şi îi va zgâlţâi probabil niţel.

— Clete şi cu mine vrem să mergem la bârlogul lui Segura.

— Cei de la Moravuri îl consideră teritoriul lor, a replicat căpitanul.

— E vorba despre uciderea unui poliţist. Acum e teritoriul nostru, am răspuns.

— În regulă, dar fără şmecherii, a zis. În momentul ăsta nu avem niciun motiv legal să ne aflăm acolo.

— OK.

— Doar vorbiţi, daţi-i de înţeles că ne ajung la urechi nişte lucruri neplăcute.

— Bine, căpitane.

Bărbatul şi-a scărpinat cu unghia unul din implanturile de pe scalp.

— Dave...

— Da, domnule.

— Uită ce-am spus. Îl ameninţă pe un poliţist din New Orleans şi n-o să tolerăm aşa ceva. Vâră-i capul în closet. Zi-i, de asemenea, că ai primit ordin de la mine.

•

Leandri, azalee şi mirţi erau plantaţi des în spatele gardului din fier forjat ce înconjura enorma peluză albăstrui-verzuie a lui Segura. Grădinarii tundeau tufişurile, udau straturile de trandafiri şi muşcate, tăiau frunzele veştede din pâlcurile de bananieri. În spate, spre lac, puteam desluşi casa albă, din stuc, de două etaje, acoperişul de ţiglă roşie, sclipind în soare, palmierii regali, legănându-se lângă piscină. Cineva a plonjat zgomotos de pe o trambulină.

Un bărbat latino-american bine făcut, în pantaloni largi şi cu un tricou de golf, a venit la poarta principală şi s-a aplecat spre fereastra maşinii lui Clete. Pe antebraţul lui acoperit de păr negru se vedeau contururile şterse ale unor tatuaje. De asemenea, purta la ambele mâini inele grele.

— Vă pot ajuta, domnule? a întrebat.

— Suntem ofiţeri de poliţie. Vrem să vorbim cu Segura, a răspuns Clete.

— Aveţi o întâlnire cu el?

— Amice, tu spune-i doar că suntem aici, a adăugat Clete.
— Are musafiri acum.
— Ai probleme cu auzul? a zis Clete.
— Am o listă cu nişte nume. Dacă vă regăsiţi pe ea, intraţi, dacă nu, staţi afară.
— Ascultă, slinos infect...
Fără să-şi mai termine propoziţia, Clete a coborât din maşină şi i-a tras omului un pumn ucigător în stomac. Tipul s-a chircit, cu gura deschisă, de parcă fusese lovit cu un baros, iar ochii îi erau holbaţi, ca şi cum se îneca.
— Necazuri cu digestia? încearcă cu Tums, a zis Clete.
— Care-i problema ta? l-am luat la rost.
— Acum niciuna, a răspuns şi a împins poarta de fier, astfel încât să putem intra.
Bărbatul se ţinea de gard cu o mână şi se chinuia să-şi recapete suflarea. Am condus în sus, pe alee, spre casa din stuc. Am continuat să-l privesc pe Clete.
— Tu n-ai lucrat la Moravuri. Habar n-ai ce jigodii sunt nenorociţii ăştia, a explicat el. Când te enervează un slinos ca el, îl calci în picioare. Ca să ştie cum stau lucrurile.
— Te-ai îmbătat azi-noapte?
— Mda, dar n-am nevoie de scuze ca să-l burduşesc vreunul dintre tâmpiţii ăştia.
— Să nu mai aud, Clete.
— Am intrat, nu? În după-amiaza asta suntem surpriza lui Julio din cutia de Cracker Jacks. Uită-te la adunătura aia de lângă piscină. Pun pariu că am putea să-i urmărim şi să-i punem în legătură cu fiecare afacere cu droguri din circumscripţiile Orleans şi Jefferson.
Aproximativ doisprezece oameni stăteau împrejurul sau în interiorul piscinei în formă de trifoi. Pluteau pe saltele de cauciuc, în apa turcoaz, jucând cărţi pe o masă de piatră decorată cu mozaicuri şi pe bănci ancorate la capătul cu apă mică sau şedeau în scaune de grădină, lângă trunchiurile subţiri şi cenuşii ale palmierilor, pe când o familie de servitori pitici le aducea cocteiluri tropicale, în pahare înalte, pline cu fructe şi gheaţă.
Clete a păşit de-a dreptul peste iarba tunsă, spre o masă aflată la adăpostul unei umbrele, unde un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în pantaloni comozi, de culoare crem şi o

cămaşă galbenă cu papagali albaştri stătea alături de alţi doi, cu pielea întunecată ca a indienilor şi cu trupuri ca nişte hidranţi de incendiu. Tipul cu bluza fistichie era una dintre cele mai stranii fiinţe omeneşti pe care mi-a fost dat să le văd vreodată. Faţa lui era triunghiulară, cu o gură mică, urechi minuscule şi ochii complet negri. Trei riduri adânci îi brăzdau fruntea, iar înăuntrul şanţurilor se puteau zări ghemotoace mici de piele. La încheietură purta un ceas digital din aur, cu un ecran negru, şi fuma o Bisonte, înfiptă într-un portţigaret. Pe când ne apropiam de masă, cei doi bărbaţi tuciurii au dat să se ridice ca să-l apere, dar omul cu bluza galbenă cu albastru le-a făcut semn să rămână pe loc. Privirea i s-a îngustat, ca şi cum chipul lui Clete i-ar fi plutit prin faţa ochilor, ca năzărit dintr-o amintire.

— Ce se-ntâmplă, Julio? a zis Clete. E un tip acolo afară care-şi scuipă masa de prânz peste tot prin iarbă. Ar trebui să angajezi nişte portari mai cu ştaif.

— Purcell, nu? a spus Segura.

În ochi i se citea că-l recunoaşte acum.

— Bun, a făcut Clete. Acum fă legătura şi dă-ţi seama cine e băiatul ăsta de lângă mine.

Unul dintre tuciurii i-a spus ceva în spaniolă lui Segura.

— Gura, slinosule, a intervenit Clete.

— Ce-ai impresia că faci, Purcell? a întrebat Segura.

— Depinde în totalitate de tine, Julio. Am auzit că răspândeşti o grămadă de mizerii despre partenerul meu, a continuat Clete.

— El e? a întrebat mafiotul.

Nu am răspuns. L-am ţintuit cu privirea. A pufăit din portţigaretul lui şi s-a uitat înapoi la mine fără să clipească, ca şi cum ar fi privit mai degrabă un obiect, decât un om.

— Am înţeles că faci mare tărăboi, a spus în cele din urmă. Dar nu te cunosc. Şi nici nu am auzit de tine.

— Cred că eşti un mincinos, am replicat.

— E dreptul tău. Ce altceva mai ai să-mi transmiţi azi?

— Oamenii tăi au ucis o fată de nouăsprezece ani pe nume Lovelace Deshotels.

— Lasă-mă să-ţi zic o chestie, ăsta... cum te cheamă, a spus el. Sunt cetăţean american. Sunt cetăţean pentru că un senator al Statelor Unite a introdus o lege ca să mă aducă aici. Am un fiu în West Point. Nu ucid oameni. Nu mă deranjează să mă sâcâie

din când în când Purcell şi oamenii lui. Aici se dă *mordida*[15] ca-n Nicaragua. Dar nu-ţi permit să vii şi să mă acuzi că am omorât pe cineva.

A dat din cap spre unul dintre însoţitori, iar acesta s-a ridicat şi a pornit către casă.

— Şi-ţi mai spun ceva. Ştii de ce e Purcell aici? Are conştiinţa încărcată şi-i învinuieşte pe alţii pentru asta. A luat o fată din salonul de masaj din Cartierul Francez şi a sedus-o pe bancheta din spate a maşinii. Ăştia-s genul de oameni care-mi dictează mie ce-i moralitatea.

— Ţi-ar plăcea să-ţi înghiţi dinţii? a făcut Clete.

— Avocaţii mei sunt chiar acum pe drum. Vrei să mă ameninţi, să loveşti oameni – o să-i îmbogăţeşti pe ei. Te adoră.

— Eşti un tip alunecos, Julio, am zis.

— Da? Poate şi tu eşti un băiat drăguţ, ca partenerul tău, a răspuns.

— Alunecos ca vaselina, nicio zgârietură sau urmă pe tine, am continuat. Dar dă-mi voie să-ţi zic şi eu o poveste. Tata a fost vânător în insula Marsh. Îmi zicea aşa: „Dacă nu mişcă, nu-l deranja. Dar când începe să-ţi sară la genunchi, aşteaptă până cască fălcile şi scuipă-l în gură”. Ce zici de istoria mea?

— Eşti om în toată firea. De ce vrei să te prosteşti? Nu ţi-am făcut nimic. Pentru un motiv sau altul cauţi necazul cu lumânarea.

— Care-i cel mai rău lucru pe care l-ai văzut întâmplându-i-se cuiva, Julio? am întrebat.

— Despre ce vorbeşti? a replicat.

Fruntea îi era încruntată, iar micile ghemotoace de piele din riduri arătau ca nişte şiraguri de proiectile BB[16] de culoare mov.

— Am auzit că ai nişte brute care lucrează pentru tine. Probabil din vechea gardă naţională a lui Somoza, experţi în strangularea jurnaliştilor şi uciderea preoţilor catolici.

— Vorbeşti în dodii.

— Bineînţeles, am zis. Probabil că ai ajuns să vizitezi subsolul vreunuia dintre posturile de poliţie ale lui Somoza. I-ai văzut atârnând de braţe, cu un sac înmuiat în insecticid legat în jurul capului. Mureau ţipând, orbiţi şi sufocându-se şi chiar şi un căcănar ca tine a avut ceva coşmaruri după. Mai ştii şi despre

---

[15] Mită (în lb. spaniolă, în text).

[16] Proiectile sferice pentru pistoale cu CO_2. (n.r.).

vulcanul în al cărui crater încins armata îi arunca din elicopter pe sandinişti. Sunt chestii destul de îngrozitoare la care să meditezi, Julio.

— Ce mai pereche ne-au trimis azi! Un poliţai de la Moravuri cu aere şi încă unul care vorbeşte ca un marxist, a răspuns.

Unii dintre cei adunaţi în jurul piscinei au râs.

— Nu înţelegi, am adăugat. Vezi, ţie ţi se pare că ceea ce le-au făcut ai tăi altora se datora sorţii nemiloase. Dar după ce ai scăpat de spectacolul macabru din Managua, te-ai crezut la adăpost. Aşa şi Somoza. A ieşit din Dodge cu tot cu milioanele, apoi, într-o zi, pe când şoferul îl conducea prin Asuncion în limuzina lui, cu câte o escortă pe motocicletă, în faţă şi în spate, cineva i-a parcat o rachetă de bazooka în poală. L-a făcut lasagna cât ai zice peşte. Mă urmăreşti, Julio?

— Ai de gând să-mi porţi sâmbetele, bătăiosule? a întrebat banditul.

— Tot nu pricepi. Uite, e aproape ca-n Biblie. În cele din urmă, cineva tot îţi va mânca pomana, şi va fi de unde nici nu te aştepţi. Poate un poliţai de la ţară îţi pune un revolver de patruzeci şi cinci în ceafă şi dă drumul la un glonţ de-ţi face bucăţi faţa. Sau poate te încătuşează în Casa Pălăriei Roşii din penitenciarul Angola şi-ţi preschimbă creierul în terci.

— E musai să te-apuci de făcut benzi desenate, a zis.

— Atunci poate că stai la adăpost, lângă piscina ta, cu prostituatele tale şi maimuţoii dresaţi în jurul tău şi se întâmplă ceva nelalocul lui, am adăugat.

Apoi i-am luat cocteilul tropical plin de gheaţă şi fructe şi i l-am turnat în poală.

S-a ridicat de la masă, dându-şi scaunul înapoi cu un scrâşnet şi râcâindu-şi gheaţa de pe şalvarii crem, cu chipul năpădit de revoltă şi surpriză. Bărbatul bondoc şi negricios, aşezat vizavi de el, a dat să se ridice. Clete l-a împins din nou jos.

— Începe tu, că terminăm noi îndată, Paco, a spus.

Tipul negru a rămas aşezat şi a apucat strâns braţele din fier forjat ale scaunului, holbându-se la Clete cu o faţă la fel de plată şi plină de o violenţă latentă, ca o tigaie.

— Gata, bun băiat, a zis Clete.

— Ieşiţi de aici! a izbucnit Segura.

— Asta-i doar ca apetitiv. Tipii de la Omucideri sunt o echipă creativă, am explicat.

— Sunteţi o flegmă pe trotuar, a ripostat.

— Avem un sac plin de premii surpriză pentru tine, Julio. Dar la final te voi trimite înapoi la răsadul de roşii[17], am replicat.

— Am tipi care pot tăia câte o bucăţică din tine, pentru tot restul vieţii tale, a reacţionat Segura.

— Mie-mi sună a ameninţare la adresa unui ofiţer de poliţie, a zis Clete.

— Nu intru în jocul tău, *maricón*[18], a continuat Segura. Sunteţi amatori, rataţi. Uitaţi-vă în spatele vostru. Mai aveţi chef de îmbrâncit oameni?

Doi bărbaţi îşi parcaseră automobilele Continental de culoare galben-canar la capătul aleii şi acum păşeau pe iarbă, spre noi. Amândoi arătau ca o pereche îmbunătăţită de garanţi.

— Whiplash Wineburger, ridicat din mormânt, a spus Clete.

— Credeam că fusese exclus din barou, pentru mituirea unui jurat, mi-am amintit.

— Ăla a fost frate-său. Whiplash e prea deştept pentru aşa ceva, a replicat Clete. Specialitatea lui e frauda cu asigurări şi jecmănirea propriilor clienţi.

— Cine-i unsurosu’ de lângă el?

— Un legiuitor latino-american care-şi plimbă fundul pe aici de ani buni.

— Am auzit că ai avea pile sus-puse. Tipii ăştia au nevoie de spor în vele într-o zi cu vânt, i-am spus lui Segura.

— *Me cago en la puta de tu madre*[19]! a replicat.

— Voi, cârnaţilor, aveţi două minute să dispăreţi de aici, a spus avocatul.

Era zvelt şi bronzat, ca un bătrân jucător profesionist de tenis, şi purta o geacă sport bej, o cămaşă galbenă, deschisă la gât şi ochelari fumurii.

— Aşa aveam de gând. Cartierul ăsta se duce dracului cu repeziciune, pare-mi-se, a zis Clete.

— Apropo, Wineburger – am intervenit eu – pune-te la punct cu legea aia a ta pentru taxe. Am auzit că Fiscul e pe cale să arunce un ochi pe registrele contabile ale lui Segura.

— Zău? Ai pe cineva la Casa Albă? a întrebat.

---

[17] Aluzie la o anecdotă italiană; înţelesul aproximativ este acela de „locul crimei”.

[18] Termenul peiorativ pentru „homosexual” (în lb. spaniolă, în text). (n.r.).

[19] Înjurătură în lb. spaniolă. (n.r.).

— Se ştie în toată clădirea Biroului Federal. Nu ţi-ai făcut temele, am adăugat.

Ne-am întors la maşina noastră şi i-am lăsat pe Segura şi pe avocatul lui holbându-se unul la celălalt.

•

Am condus înapoi pe drumul de lângă lac, spre autostrada Pontchartrain. Palmierii se scuturau de-a lungul malului, iar valuri mărunte înălbeau cu spumă suprafaţa apei. Câteva bărci cu pânze virau cu greu prin vântul puternic.

— Crezi că i-am băgat sula-n coaste? a întrebat Clete.

El conducea fără să mă privească.

— Vom vedea.

— Chestia aia cu Fiscul a fost bestială.

— N-ai ceva să-mi spui, Clete?

— Acum trebuie să mă spovedesc, sau ce?

— Nu-mi place să văd un tip ca Segura luându-mi la mişto partenerul.

— S-a întâmplat acum trei ani. Mă despărţisem de nevastă şi eram singur de şase săptămâni.

— Ai lăsat fata să plece?

— Nici nu a fost arestată. Era o informatoare. O plăceam.

— De-asta i-ai băgat tipului ăluia pumnul în stomac?

— În regulă, nu mă simt împăcat cu ideea. Dar îţi jur, Dave, n-am avut niciodată parte de servicii gratuite, datorate insignei, şi n-am trişat niciodată.

Şi-a întors faţa buhăită şi zgâriată către mine.

— Atunci te cred.

— Fă-mi cinste cu o gogoaşă şi o cafea la Café du Monde.

Peste lacul Pontchartrain se adunau norii unei rafale de după-amiază. La orizont, cerul se făcuse verde, iar valurile măturau acum tot lacul. Puţinele bărci rămase în larg erau pline de stropi şi spumă şi lopătau prin vânt, îndreptându-se spre docurile lor. Când am întors pe autostradă, începuse să plouă cu stropi mari, lătăreţi, apoi pe maşina lui Clete s-a auzit deodată uruitul şiroaielor, ca şi cum ar fi fost o armată de ciocănele.

•

Oraşul era îmbibat de apă şi ploaia şiroia peste tot când am mers să o iau de acasă, de lângă parcul Audubon, pe Alice Ballard, asistenta socială. Lămpile stradale luminau copacii înceţoşaţi de pe esplanadă, pe strada St. Charles; şinele

lucioase şi vechile tramvaiele verzi luceau vag în lumina apoasă, iar reclamele aburite de neon, ferestrele strălucitoare şi mânjite de ploaie ale restaurantelor şi farmaciei din colţ erau parcă un fragment dintr-un peisaj nocturn de prin 1940. Această parte a New Orleansului nu părea nicicând să se schimbe şi, cumva, constanţa ei în faţa zilei de ieri, într-o noapte ploioasă de vară, îmi alunga întotdeauna propriile temeri despre timp şi moarte. Acest soi de visare m-a făcut neatent, m-a determinat să ignor maşina care a parcat lângă mine şi m-a lăsat să trec pe lângă ea, pe trotuar, cu presupunerea vanitoasă că doar celor ca Segura li se întâmplă lucruri din senin.

3.

Trăia într-o casă terasată veche, din cărămidă, legată de alte câteva locuinţe printr-o verandă comună şi o peluză năpădită de tufişuri. Am auzit paşi în spatele meu, m-am întors şi am văzut cu coada ochiului trei bărbaţi care glumeau, ducând cu ei o sticlă de vin, împachetată într-o pungă de hârtie. Nu le-am mai dat atenţie după ce au cotit spre o casă luminată, unde era în toi o petrecere.

Fata mi-a zâmbit când a deschis uşa. Purta o rochie albastră, transparentă la umeri, iar buclele ei blonde se iţeau de sub o pălărie largă din paie. Arăta foarte drăguţ, pe fundalul luminii, iar atunci nici că mi-a mai păsat dacă ajungeam la hipodrom sau nu. Apoi am văzut cum privirea i se concentrează pe ceva din spatele meu, iar expresia de pe chip i s-a schimbat complet. Am auzit paşii de pe verandă, venind repede în urma mea. Tocmai când mă întorceam, unul dintre cei trei bărbaţi m-a împins în sufrageria lui Annie Ballard şi a ţintit direct spre faţa mea cu un Browning automat.

— Să nu îndrăzneşti să-l tragi, jigodie, dacă nu vrei să-ţi scot creierul pe nas, a zis el, băgând mâna în interiorul hainei mele sport şi scoţându-mi pistolul de calibru .38 de la centură.

Bărbatul era înalt şi osos, părul îi era secerat pe creştet, ca o ceapă decojită, iar abdomenul – plat ca şindrila sub catarama voluminoasă din metal a blugilor. Avea un accent din Sudul îndepărtat, de ţăranoi veritabil, iar pe braţul drept se vedea un tatuaj cu un craniu rânjind, cu o beretă verde şi două baionete încrucişate sub maxilar şi inscripţia „Omoară-i pe toţi… lasă-l pe Dumnezeu să-i aleagă”.

Al doilea om era scund şi cu pielea măslinie, avea ochii lunguieţi ai rasei semitice şi un nas coroiat. A trecut repede din cameră în cameră, ca un dihor. Dar cel de-al treilea tip era în mod categoric conducătorul grupului. Îşi ţinea mâinile în buzunarele hainei de ploaie, cu o atitudine relaxată; privirea i se plimba impasibilă în jurul camerei, de parcă ar fi aşteptat autobuzul. Avea la vreo cincizeci de ani, burtă şi o bărbie rotundă, irlandeză, o gură mică cu colţurile lăsate şi obraji pătaţi

de vinişoare albăstrii şi roşii. Conturul vag estompat al feţei lui, cu sprâncenele încâlcite şi părul grizonant şi netuns îţi lăsau impresia unui membru obosit al Kiwanis[20].

— Nu mai e nimeni, a spus măsliniul.

Vorbea cu un accent din Orientul Mijlociu.

— Ştiţi deja că sunt ofiţer de poliţie? am întrebat încet.

— Ştim o grămadă despre tine, domnu' locotenent. Ţi-ai făcut numele tare cunoscut în ultima vreme, a răspuns omul în haina de ploaie.

— Credeam că Segura e mai isteţ de atât, am zis.

— Nu ştiu. Nu l-am întâlnit niciodată. Dar *tu* nu eşti isteţ deloc.

A scos relaxat un revolver din buzunar şi a dat din cap spre bărbatul cu tatuaj. El s-a dus în baie, mi-a aruncat pistolul de .38 în vasul de toaletă şi a pornit robinetele din cadă. Sub pălărie, ochii lui Annie erau larg deschişi şi respira precipitat pe gură.

— Îmi vin prieteni în vizită, a zis.

— D-aia ţi-ai pus pălărie, a replicat tipul cu tatuaj, din pragul uşii de la baie.

Părul îi era tuns atât de aproape de scalp, încât lumina îi făcea craniul să strălucească ca-ntr-o aură. Ţinea în mână o rolă mare de bandă adezivă.

— O să ies afară, a spus Annie.

Chipul ei era îmbujorat şi pătat, de parcă ar fi avut febră, iar vocea îi răsuna cumplit de tensionată.

— Am prieteni la casa vecină şi afară, în curte şi în blocul alăturat şi pot auzi totul prin pereţii ăştia, iar voi n-o să ne faceţi nimic...

— Annie, am şoptit.

— O să plecăm acum, iar ei n-o să ne facă rău, a adăugat.

— Annie, taci, am spus. Oamenii ăştia au ceva de rezolvat cu mine, apoi vor pleca. Nu e nevoie să faci nimic acum.

— Ascultă vocea experienţei, a comentat tipul în haina de ploaie.

— Nu, a ripostat ea. N-o s-o facă. Ies în momentul ăsta. Sunt oameni slabi, altfel n-ar avea arme.

— Pizdă proastă, a zis tatuatul şi şi-a rotit pumnul spre ceafa lui Annie.

---

[20] Kiwanis este o asociaţie fondată în 1915 şi alcătuită din voluntari care doresc să construiască împreună o comunitate mai bună.

Pălăria i-a zburat în aer şi fata a căzut în genunchi, cu chipul albit din cauza şocului. A rămas aplecată şi a început să plângă. Erau genul de lacrimi izvorâte dintr-o durere veritabilă şi profundă.

— Nenorocitule, am spus.

— Duceţi-o în spate, a ordonat şeful.

Ceilalţi doi i-au dus braţele la spate şi i-au prins bandă adezivă la încheieturi şi pe gură. Părul creţ îi atârna pe faţă, iar obrajii îi erau uzi de lacrimi. Cei doi au început să o împingă spre dormitor.

— Bobby Joe, să nu faci nimic în afară de treaba pentru care am venit, i-a spus liderul.

— Voiai să iasă pe verandă? a ripostat Bobby Joe, omul cu tatuaj.

— Nu asta am vrut să spun. *Nimic, în afară de treaba pentru care am venit.* Pricepi?

— Sunt gagici mai bune, pentru doi dolari, în Guatemala.

— Ţine-ţi fleanca, leag-o de glezne şi vino înapoi, a zis tipul în impermeabil.

— Cine sunteţi? am întrebat.

— Eşti implicat până peste cap, domnu' locotenent. Nu sunt încă sigur cât de mult îţi dai seama. Asta e problema pe care trebuie să o rezolvăm în noaptea asta.

— Îţi dau altceva de rezolvat. O să v-o plătesc pentru tot ce se întâmplă aici.

— Presupui cam multe.

— Da? Putem face New Orleansul un loc tare neprimitor pentru gunoaiele albe care bat femei. Sau pentru spioni boşorogi.

Părea amuzat.

— Ai impresia că mi-ai dat de cap? a zis.

— Miroşi a federal de la o poştă.

— Cine ştie, în ziua de azi, cu situaţia locurilor de muncă...? Dar măcar tu eşti un profesionist şi recunoşti trăsăturile unei persoane. Deci ştii că Bobby Joe şi Erik de acolo sunt angajaţi ca ajutoare şi nu-s deloc profesionişti. Câteodată se lasă purtaţi de val. Ştii ce vreau să zic? Mai ales Bobby Joe. A avut viaţă grea în armată, nu-i place autoritatea şi în mod clar nu iubeşte femeile. O combinaţie cam proastă pentru situaţia ta. Spune-mi unde e Fitzpatrick şi plecăm.

— Cine?

— Mi-era teamă că o să spui asta.

Ceilalţi doi bărbaţi, Bobby Joe şi Erik, au ieşit din dormitor, mi-au împreunat braţele la spate şi-au apăsat banda adezivă adânc în carne. Îmi puteam simţi sângele umflându-mi venele. Apoi omul în haină de ploaie a dat din cap spre Bobby Joe, care m-a tras de păr în jos, cu ambele mâini şi şi-a avântat genunchiul în direcţia feţei mele. Am căzut peste măsuţa de cafea. Nasul îmi pulsa de durere, iar ochii îmi lăcrimau incontrolabil. Bobby Joe şi Erik m-au ridicat fiecare de câte un braţ. Parcă mă strângeau nişte cleşti. Apoi Bobby Joe m-a lovit de două ori în stomac; m-am chircit, scuipând pe covor o dâra lungă de salivă.

— Acum eşti o jigodie cooperantă, a anunţat Bobby Joe, după care m-au dus în baie.

Cada dădea pe dinafară. Erik a oprit robinetele, iar şeful a lăsat în jos capacul closetului, s-a aşezat pe el şi şi-a aprins o ţigară Camel.

— În Vietnam, îi puneam gălbejitului un prosop înmuiat în apă în jurul feţei, a explicat el. Era un fel de râu portabil, în care să te îneci. Dar mergea de fiecare dată. Mai bine decât o poantă la telefon. Hai să terminăm, locotenente, ca să nu trebuiască să lungim porcăria asta.

M-au pus în genunchi, aplecat peste cadă. Din nas, îmi picura sânge în apă. Au aşteptat o clipă, apoi mi-au scufundat capul.

M-am luptat să ies, dar nu ajuta cu nimic. Parcă aveam genunchii unşi cu vaselină; abdomenul era apăsat tare pe buza căzii, iar Bobby Joe se sprijinea cu toată greutatea pe gâtul meu. Pe nas şi gură îmi ieşeau bule de aer, am clătinat puternic din cap, cu ochii larg deschişi, cu dinţii încleştaţi, apoi gâtul meu n-a mai făcut faţă şi am tras apă pe nas şi în plămâni, ca şi cum o serie de uşi s-ar fi trântit de perete pentru vecie.

M-au tras în sus în timp ce dădeam zgomotos afară apa şi aerul şi m-au trântit la picioarele de fier ale căzii.

— Nu-i chiar aşa rău. N-ai păţit nimic ireparabil, a spus liderul. Ar fi fost mult mai nasol dacă se ocupau oamenii lui Segura. Are legătură cu tradiţia latină. Cred că li se trage de la romani. Ştiai că Nero s-a sinucis pentru că Senatul i-a trimis vorbă că va fi executat „pe stil vechi”, ceea ce însemna biciuirea până la moarte, cu capul înţepenit într-o furcă din lemn? Dacă nu vrei să

spui unde e Fitzpatrick, poţi să scrii pe o bucată de hârtie. E ciudat cum atâta lucru îi face pe unii să se răzgândească.

Inima îmi pulsa cu sălbăticie, respiraţia mi se zbătea în gâtlej.

— N-am auzit niciodată de distrusul ăla, am zis.

L-am simţit pe Bobby Joe ridicându-mă de un braţ.

— Stai un pic, a intervenit omul cu impermeabilul. Locotenentul nu e un tip rău. Doar că nu ştie ce-i la mijloc. Dacă ar şti, probabil s-ar da de partea noastră. Fitzpatrick probabil că ţi-a bălmăjit nişte baliverne patriotice şi ai avut impresia că-i ajuţi pe băieţii buni.

— N-am idee despre ce mama dracului vorbeşti.

— Probabil eşti un poliţai bun, dar nu ne spune tu nouă că scuturi fiecare tufiş din New Orleans şi din circumscripţia Cataouatche pentru o negresă înecată, a spus el.

— De data asta, două minute. O să ciripească, a propus Erik.

Omul în haina de ploaie s-a aplecat şi s-a uitat atent în ochii mei.

— Să ştii că vorbeşte serios, a spus. Două minute sub apă. Poate o să supravieţuieşti. Câteodată, unii mai mor. Se întâmplă!

— Nu trebuie decât să dea de două ori din cap şi respiră cât aer vrea, a adăugat Bobby Joe.

M-a smucit de mână în sus, ridicându-mă pe jumătate, şi a început să mă tragă din nou peste gresia udă, spre marginea căzii. Dar de data asta eram leoarcă de apă şi sudoare şi am alunecat din încleştare, am căzut în fund şi i-am tras una cu călcâiul pantofului cu pingele din piele, ca un ciocan, direct în coaste. Nu fusese pregătit pentru aşa ceva şi am simţit un os trosnind ca un băţ. Sângele i s-a scurs din obraji, limba îi atârna roz între dinţi, pielea i se crispase pe craniu, ca şi cum ar fi absorbit o durere şi o furie incontrolabile.

— Vai, n-ar fi trebuit să faci aşa ceva, a zis tipul în impermeabil.

Erik m-a smucit de păr şi m-a dat cu capul de cadă. Am dat şuturi la nimereală, dar picioarele mele nu loveau decât aerul. Apoi Bobby Joe şi-a strâns braţele puternice în jurul gâtului meu şi mi-a băgat din nou capul înăuntru. Trupul îi tremura, înţepenit de o energie crudă şi violentă şi am ştiut că toate temerile mele trecute – de a fi împuşcat de un psihopat, tâlhărit de un drogat ori de a călca pe vreo mină în Vietnam – fuseseră doar griji

stupide ale tinereţii. Adevăratul meu inamic fusese întotdeauna un iubitor de ţărănoi, care avea să mă ţină cu capul în jos pe pieptul lui, pe când sufletul urma să mi se scurgă printr-o gaură verde şi udă, de porţelan, în jos, spre adâncurile râului Mekong. Acolo pluteau trupurile altor bărbaţi înmuiaţi de sudoarea ostenelii şi familii întregi de civili, cu feţele încă străbătute de neîncrederea şi şocul unui atac armat, iar mai departe, pe fundul năpădit de muşchi al unei platforme petroliere de pe coasta Golfului Mexic, era tata, care mă aştepta, purtând casca, şi salopeta, şi ghetele de foraj cu vârf metalic, după ce se înecase acolo, cu douăzeci de ani în urmă.

Apoi braţele lui Bobby Joe mi-au eliberat gâtul, ca şi cum s-ar fi plictisit de mine, şi m-am prăbuşit, chircit şi gâfâind, pe podea. Zăceam cu un ochi lipit de gresia udă.

— Ieşi afară şi vezi ce-i! a ordonat bărbatul în haina de ploaie.

Bobby Joe s-a ridicat, a păşit peste mine şi a dispărut.

— Te-ai răzgândit în legătură cu Fitzpatrick? m-a întrebat şeful.

Nu am putut răspunde. De fapt, în acel moment, nici nu-mi puteam aduce aminte numele. Apoi l-am auzit pe Bobby Joe în prag.

— Târâtura şi-a dezlegat picioarele de la capul patului şi a aruncat o lampă pe fereastră. Toată curtea din spate e plină de oamenii de la o petrecere, a zis.

— E timpul să zburăm, a anunţat bărbatul în impermeabil.

Omul s-a ridicat şi şi-a aranjat părul când a trecut pe lângă mine.

— Ai mare noroc în noaptea asta, domnu' locotenent. Dar lasă să-ţi fie învăţătură de minte. Nu încerca să joci în ligi înalte. E o viaţă de căcat, crede-mă. Riscuri mari, o grămadă de nebuni peste tot, prea puţine beneficii, ca bucăţica aia din camera vecină. Ai *cojones,* dar data viitoare Erik şi cu Bobby Joe o să ţi le taie.

Apoi au dispărut în beznă, pe uşa din faţă, ca trei arlechini macabri, care, echipaţi cu bâte de baseball, vizitau pe neaşteptate lumea liniştită a oamenilor obişnuiţi.

•

Trei maşini de patrulă de la Districtul Doi, o ambulanţă şi un camion de pompieri au răspuns apelului de urgenţă al vecinilor. Pe case şi copaci se reflectau lumini albastre şi roşii, rotitoare;

peluza şi casa erau pline de poliţişti, paramedici, pompieri în haine galbene, vecini bând bere şi *sangria,* oameni scriind pe *clipboard*-uri şi vorbind prin staţii pârâitoare şi toate nu aveau absolut nicio însemnătate. Orice poliţist sincer ţi-ar spune că rareori prindem răufăcătorii în urma investigaţiilor sau a proceselor detectivistice; cu alte cuvinte, dacă nu-i surprindem în flagrant, este destul de probabil să nu-i prindem deloc. Când ajungem să-i capturăm, se întâmplă adesea cu ajutorul informatorilor sau pentru că îşi dau singuri cu stângul în dreptul (condus sub influenţa alcoolului, plăcuţe expirate de înmatriculare, scandaluri în bar). Nu suntem noi isteţi, sunt ei proşti.

De asta erau federalii făcuţi să dea atât de prost la finalul anilor ’60 şi începutul anilor ’70, când nu reuşeau să aresteze o gaşcă de puşti de colegiu, care sfârşeau pe lista celor mai căutaţi zece infractori. În loc să se ocupe de psihopaţi predictibili ca Alvin Karpis[21] şi Charles Arthur Floyd[22], FBI-ul trebuia să le-o ia înainte absolvenţilor de engleză de la Brandeis şi Wisconsin, care aruncau în aer laboratoare de cercetare şi tâlhăreau bănci şi camioane blindate şi apoi îşi reluau traiul liniştit din suburbii. O vreme, amatorii au distrus ideea de infracţionalitate pentru toată lumea.

Ultimul care a plecat a fost detectivul a cărui prezenţă la locul faptei fusese solicitată de mine. A amprentat uşile, dormitorul, baia, m-a privit dând din umeri şi a ieşit pe uşă fără un cuvânt, ceea ce era modul lui de a-mi spune că se gândea la efortul zadarnic la care tocmai îl supusesem.

— A găsit ceva? a întrebat Annie.

Ea stătea la masa din salon, cu un păhărel de whisky între degete. Chipul îi era palid, vocea şi ochii albaştri apatici.

— Totul a fost probabil compromis. Oricum, amprentele nu ne ajută niciodată cu mare lucru, nu dacă avem un cadavru sau pe cineva în arest. Chiar dacă anchetatorul are un set întreg de amprente cu sânge, tot e nevoit să le compare cu zeci de mii de urme din dosare şi e la fel de distractiv ca găsirea unui ac, cu ochii închişi. De asta arăta aşa bucuros când a plecat de aici.

---

[21] Gangster american din perioada Marii Depresiuni. A fost întemniţat la Alcatraz, timp de douăzeci şi şase de ani.

[22] Spărgător de bănci american din anii ’30 ai secolului trecut. A fost omorât de un poliţist.

Uite, îmi pare rău, am adus necazul în casa ta. Am fost neglijent în seara asta. Trebuia să-mi dau seama de tipii ăia, de când s-au dat jos din maşină.

— Nu a fost vina ta.

Vocea ei răsuna plată, distantă.

— Cred că ar fi fost bine să mergi cu ambulanţa. O contuzie poate uneori să fie înşelătoare.

— N-are nimic de-a face cu o contuzie.

M-am uitat la chipul ei pal, epuizat.

— Ascultă, lasă-mă să merg la barcă şi să-mi schimb hainele şi te scot la un restaurant italian, pe lac, unde servesc o lasagna de-ţi frânge inima, am propus.

— Nu cred că pot să plec niciunde acum.

— Bine, mă duc la cel chinezesc de pe St. Charles şi aduc ceva de-ale gurii pentru amândoi. Nu lipsesc decât câteva minute.

Şi-a ţintuit o clipă ochii în gol.

— Te-ar deranja să nu pleci nicăieri, pentru o vreme? a întrebat.

— În regulă, dar uite – fără băutură. În loc de asta, îţi pregătesc o cană de lapte cald şi o omletă.

I-am luat paharul de whisky dintre degete. Apoi ochii ei s-au agăţat disperaţi de ai mei, gura a prins a-i tremura, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— M-a pipăit peste tot, a zis ea. Peste tot. Pe când celălalt se uita.

Începuse să plângă de-a binelea acum, cu bărbia în piept şi umerii scuturându-se.

— Ascultă, Annie, eşti o persoană curajoasă, am spus. Tu nu ştii, dar mi-ai salvat viaţa. Câţi oameni ar face ce ai făcut tu? Majoritatea doar cedează când violenţa îşi face loc în vieţile lor. Un tip ca ăla îi poate face rău unei persoane ca tine.

Avea braţele încrucişate strâns peste abdomen şi-şi ţinea faţa întoarsă în jos, spre masă.

— Vino în sufragerie şi stai cu mine pe canapea, am propus.

I-am petrecut un braţ peste umeri şi am condus-o spre divan. M-am aşezat lângă ea şi i-am luat mâinile într-ale mele.

— Ce se întâmplă în afara noastră nu contează. Sunt lucruri asupra cărora nu avem control. Cum ne descurcăm cu ele, cum reacţionăm – asta e important. Nu te superi pe tine însăţi şi nu

te ruşinezi când răceşti, nu? Ascultă, o să fiu sincer cu tine. Ai mai mult curaj ca mine. Am fost pus în situaţia în care mi s-a întâmplat un lucru cumplit şi n-am avut tăria ta.

Annie a înghiţit, ochii i s-au deschis larg şi şi-a şters obrajii uzi cu încheietura. Chipul îi tresălta uşor la fiecare respiraţie, dar acum mă asculta.

— Mă aflam în Vietnam, în primele zile ale războiului, am început. Un locotenent şmecher cu o diplomă în litere, care chiar era convins că poate face faţă situaţiei. De ce nu? Nu fusese aşa rău cât timp mă aflasem acolo. VietCongul obişnuia să ne bombardeze cu nişte rable japoneze şi franţuzeşti care se topiseră şi se îndoiseră împrejurul copacilor. În jumătate din cazuri, le explodau în faţă. Apoi, într-o zi, treceam printr-o plantaţie de arbori de cauciuc şi am dat nas în nas cu o adunătură de personaje – soldaţi nord-vietnamezi înarmaţi cu mitraliere AK-47. Ne-au atras într-o zonă minată şi ne-au aruncat în aer. Dacă vreunul încerca să se întoarcă sau să se târască afară, fie-şi declanşa o mină drept în faţă, fie era ciuruit din toate părţile. Am pierdut zece camarazi într-un sfert de oră, apoi căpitanul s-a predat. Ne-au dus printre arborii de cauciuc, spre albia unui râu unde artileria Armatei Republicii Vietnameze omorâse câţiva civili dintr-un sat al VietCongului. În apă şi pe maluri erau copii, femei şi bătrâni morţi. Mi-am imaginat că aveau să ne alinieze şi să ne arunce în apă, împreună cu toţi ceilalţi. În schimb, ne-au luat armamentul şi ne-au legat mâinile de copaci cu nişte corzi pe care le smulseseră dintr-un pian stricat aflat în casa de pe plantaţie. Apoi ne-au mâncat raţiile şi ne-au fumat ţigările şi au urinat pe noi, făcând cu rândul. Stăteam pe jos, ca nişte câini bătuţi, în timp ce ne batjocoreau. L-am învinovăţit pe căpitan pentru că se predase. Aproape că îmi făcea plăcere când se uşurau pe el. Dar s-a întâmplat altceva care, mai apoi, m-a bulversat. Ne-a ochit un elicopter de luptă şi, zece minute mai târziu, un grup de jandarmi şi cercetaşi a ajuns pe acelaşi câmp minat, ca să ne scoată pe noi. Eram momeala din capcana de şobolani. Puteam auzi zgomotul mitralierelor, îi auzeam pe ai noştri ţipând, ba vedeam chiar şi sânge şi bucăţi de trupuri explodând pe trunchiurile de copaci şi eram fericit că scăpasem de acolo, plin de urină, dar departe de toată acea teroare, unde tipii ăia mureau, încercând să ne salveze. Am încercat să mă mint spunându-mi că nu am gândit

aşa, că, oricum, ce-mi trecea prin minte n-avea nicio legătură cu deznodământul sau, în alte dăţi, îmi venea să omor fiecare soldat al VietCongului sau nord-vietnamez care-mi ieşea în cale, dar adevărul adevărat al acelei întregi scene, înainte ca nişte elicoptere Huey să transforme locul într-un incendiu imens, e că mă bucurasem că altcineva fusese transformat în mâncare pentru câini, în locul meu. La asta mă refer când vorbesc despre a ceda. Tu nu eşti genul ăla de fată. Ai un fel special de curaj şi nu poate fi compromis de un ţărănoi imbecil, pe care o să-l fac terci, dacă o să mai am de-a face cu el.

— Era omeneşte să simţi lucrurile alea. Nu te-ai putut opri, a spus ea.

— Aşa e, dar tu ai fost în noaptea asta un soldat cu mult mai bun decât am fost eu în Vietnam, cu excepţia faptului că tu nu vrei să-ţi atribui niciun merit.

Apoi i-am îndepărtat de pe frunte buclele blonde.

— Şi încă un soldat drăguţ.

Ochii ei m-au privit fără să clipească.

— Drăguţ şi brav. E o combinaţie greu de obţinut, am adăugat.

Albastrul ochilor ei – scânteierea copilărească dinăuntrul lor – a făcut ca ceva din mine să se frângă.

— Crezi că poţi să mănânci acum? am întrebat.

— Da.

— Tata a fost un bucătar foarte priceput. Ne-a învăţat pe mine şi pe fratele meu vitreg toate reţetele lui.

— Cred că te-a mai învăţat şi altceva. Cred că eşti un om foarte bun.

Ochii ei mi-au zâmbit. I-am strâns mâna încă rece şi moale, apoi am intrat în bucătărie, am încălzit un ibric de lapte şi am gătit o omletă cu ceapă verde şi brânză. Am mâncat pe măsuţa de cafea şi am văzut cum îi revenea culoarea în obraji.

Am făcut-o să-mi vorbească despre familia ei, despre casă, muzică şi muncă, orice îi definea fiinţa, înainte ca Bobby Joe să o atingă cu mâinile lui iscoditoare. Mi-a spus că crescuse la o fermă de ovăz şi sorg din nordul Wichitei, în Kansas, că mama ei era o militantă menonită[23] pentru pace, iar tatăl ei,

[23] Menoniţii sunt o sectă religioasă protestantă, apărută în Frizia (Olanda) în secolul al XVI-lea. Menoniţii sunt influenţaţi de Anabaptism.

descendentul oamenilor lui John Brown[24]. A descris Kansasul ca pe un tărâm înverzit şi cu pante domoale, străbătut de râuri leneşe, punctat cu pâlcuri de stejari şi plopi, un loc vast şi fără orizont sub un cer fierbinte şi albastru, care se umplea în serile de vară de ţârâitul cicadelor. Dar mai era de asemenea şi un ţinut populat de fanatici religioşi, prohibiţionişti şi îndoctrinaţi, simpatizanţi ai orientării de dreapta, iar la cealaltă extremă găseai militanţii împotriva bombei nucleare şi zeci de grupuri de apărare a păcii. Părea un spital de nebuni în aer liber. Sau cel puţin aşa-i părea ei, pentru că plecase în Tulane să studieze muzica şi nu mai părăsise New Orleansul de atunci.

Dar acum somnul îşi făcea loc pe chipul ei.

— Cred că e timpul ca un copilaş pe care-l ştiu să meargă la culcare, am propus.

— Nu sunt obosită. Nu chiar.

— A, da?

Am înconjurat-o cu braţul, i-am pus capul pe umărul meu şi i-am închis ochii cu vârfurile degetelor. Îi puteam simţi respiraţia uşoară pe piept.

— Nu-s copil. Am douăzeci şi şapte de ani, a zis ea, adormită.

Mi-am strecurat celălalt braţ pe sub picioarele ei şi am dus-o aşa în dormitor, unde am aşezat-o pe pat. I-am scos pantofii şi am tras peste ea cearşaful. Cum stătea aşa, pe pernă, s-a uitat la mine şi mi-a pus palma pe ceafă.

— Nu pleca, m-a rugat.

— Voi fi pe canapea, în sufragerie. Mâine dimineaţă luăm micul-dejun în Piaţa Franceză. Dacă auzi zgomot mai încolo, să ştii că sunt eu. Mă plimb mult noaptea, am spus şi am stins lumina.

Era adevărat. De obicei nu dormeam bine. Uneori din cauza amintirilor latente din război, dar de ce mai multe ori rămâneam treaz pentru că mă simţeam singur. Nici măcar sfinţii călugări nu scriseseră vreodată un elogiu închinat singurătăţii nocturne. Am urmărit filme la televizor, timp de trei ore, până ce am văzut lumina făcându-se cenuşie printre copacii de afară. Când în sfârşit m-a prins somnul, am ştiut că întreaga strălucire a zilei se afla la doar un pas distanţă, iar celibatul dureros al nopţii, convingerile mele etice zdruncinate şi toţi demonii alcoolului

[24] Aboliţionist american, care credea că doar o mişcare armată poate răsturna instituţia sclaviei din Statele Unite.

aveau să ajungă singure la o înţelegere, într-o manieră predictibilă şi realizabilă.

•

Omul pe care îl consideram uneori a fi sămânţa rătăcită a tatălui meu m-a sunat chiar înainte de prânz şi mi-a spus să vin să iau masa la restaurantul lui de pe strada Dauphine. De fapt, fratele meu vitreg, Jimmie, despre care oamenii spuneau că arată de parcă am fi fost gemeni, era un domn, în felul lui. Moştenise de la tatăl nostru simţul umorului şi corectitudinea; îşi trata deopotrivă egalii şi inferiorii cu respect şi-şi plătea la timp datoriile de la jocurile de noroc. Se purta, de asemenea, onorabil cu femeile – avea o atitudine aproape victoriană – posibil pentru că mama lui se presupunea a fi o prostituată din Abbeville, deşi niciunul dintre noi nu ne-o aminteam. Însă mai era implicat şi în pariuri ilegale şi contrabandă prin intermediul automatelor de poker şi de jocuri, ceea ce îi adusese o asociere amicală, dar periculoasă, cu Didoni Giacano.

Mă înfuriam adesea pe el din cauza acestei afaceri şi a atitudinii lui nonşalante faţă de ea, ca şi a altor lucruri pe care le făcea de o viaţă întreagă, încercând să-mi arate cumva că era diferit de mine şi, în acelaşi timp, că era mai mult decât fratele meu vitreg şi fiul ilegitim al tatălui nostru. Dar nu puteam niciodată să stau prea mult supărat pe el, nu mai mult decât o făceam pe când eram copii, iar el inventa tot felul de năzbâtii care, invariabil, ne aduceau amândurora belele.

Deşi era cu cincisprezece luni mai mic decât mine, făceam totul împreună. Am spălat sticle la fabrica de sos iute de pe braţul râului, am jumulit pui pentru cinci cenţi bucata, la abator, am aşezat popice la sala de bowling, când puţini puşti albi ar fi lucrat în alveolele înclinate la 110 grade, pline de negri răi de gură şi năclăiţi de sudoare, de popice care explodau şi bile care se rostogoleau în viteză şi-ţi puteau sparge fluierul piciorului în două. Dar din cauza lui am fost amândoi daţi afară de la fabrică, pentru că patronul nu ne-a putut deosebi, când fratele meu a încercat să spele sticlele la grămadă, umplând cu ele doisprezece saci de iută şi scufundându-le în apa râului. De la abator ne-au alungat după ce Jimmie a decis să simplifice operaţiunea şi a scos în acelaşi timp şaptezeci de pui din coteţe şi i-a gonit spre curtea unde trebuia să-i tăiem şi apoi să-i opărim în cazanele cu apă; în schimb, zburătoarele s-au speriat,

iar unde dintre ele au zburat direct în ventilatorul cel mare din geam şi au sfârşit ciopârţite între lamele de metal.

Într-o noapte fierbinte, ia sala de bowling a venit un grup de puştani duri care locuiau pe Railroad Avenue şi s-au apucat să arunce următoarea bilă înainte ca băiatul de la popice să poată reface aranjamentul. Ăştia erau mucoşi dintr-ăia care se distrau sâmbătă noaptea pocnindu-i pe negri cu praştii, bile şi rulmenţi. Tipii de culoare din alveole nu puteau face mare lucru când erau abuzaţi de beţivi sau liceeni rebeli, dar Jimmie n-avea niciun fel de autocontrol şi întotdeauna avea obiceiul să riposteze imediat. Culegea de pe jos patru popice în acelaşi timp, în alveola de lângă mine, cu tricoul pătat de noroi şi cu sudoarea scurgându-i-se din păr, când o bilă a trecut pe lângă rotula lui şi s-a proptit cu un bufnet în opritoarea de piele din spate. O clipă mai târziu, s-a întâmplat din nou. A pus jos rastelul ca să blocheze pista, a mers dincolo, la o altă alveolă, şi s-a întors cu o scuipătoare plină cu tabac Red Man, mestecat. A turnat cocoloaşele în gaura pentru deget a bilei, a înfundat-o cu un dop din gumă de mestecat şi a dat drumul mingii înapoi pe canal.

O clipă mai târziu, am auzit o înjurătură zgomotoasă. Ne-am uitat pe sub rastele şi am văzut un băiat masiv, cu părul tuns periuţă, holbându-se la mâna lui cu o expresie oripilată pe faţă.

— Hei, amice, mânjeşte-ţi un pic şi pe nas. Ţi-ar sta mai bine, a strigat Jimmie.

Trei dintre ei ne-au ţinut calea în parcare, după ce s-a închis sala, şi ne-au cărat la pumni pe pietriş timp de cinci minute, înainte ca patronul să iasă, să-i alunge şi apoi să ne spună că eram amândoi concediaţi. Jimmie a alergat după camioneta lor, aruncând cu pietre în cabină.

— Împărţim ziare, a spus el atunci, cu faţa înfierbântată, prăfuită şi pătată de transpiraţia uscată. Cine vrea să aranjeze popice toată viaţa? În ziua de azi se fac bani frumoşi cu ziarele.

Amândoi aveam să ne schimbăm mult după ce am plecat la colegiu în Lafayette şi aveam să abandonăm, în multe feluri, lumea *cajun* a tatălui nostru. În cele din urmă, eu am intrat în armată şi am fost trimis în Vietnam, iar Jimmie s-a înrolat în garda naţională, a ipotecat mica locuinţă şi ferma de şapte acri pe care ni le lăsase tata şi şi-a deschis o cafenea pe strada Decatur, în New Orleans. Mai târziu, urma să cumpere acţiuni la cel mai bun dintre cele câteva restaurante din zonă, să poarte

bijuterii scumpe şi costume Botany 500 şi să se comporte ca oamenii care trăiau în Garden District şi făceau parte din Clubul Sudist de Yachting, în primul rând pentru că trăia cu impresia că ei aveau o taină în legătură cu banii şi puterea, şi el nu o cunoştea, iar prin viaţa lui avea să se perinde un număr consistent de femei atractive. Dar de fiecare dată când îl vedeam pe Canal sau în restaurantele lui cu un grup amuzant de afacerişti, cu ochii strângându-i-se vesel în faţa umorului lor banal, în memorie îmi pâlpâia scurt o imagine mai veche cu el, ca o oglindă micuţă, şi redeveneam puştiul în salopetă, zburătăcind un cârd de pui spre un ventilator sau aruncând o piatră spre o camionetă ce dispare în beznă.

•

Când am intrat, Didi Gee şi fratele meu luau masa într-un separeu tapiţat cu piele roşie, din spatele restaurantului. Talia şi stomacul lui Didi Gee aveau conturul a trei tuburi interioare, stivuite unul peste celălalt. Avea mâinile ca două tigăi, gâtul la fel de gros ca un hidrant, capul acoperit de cârlionţi negri – rotund şi tare ca o ghiulea. În tinereţe, lucrase ca recuperator pentru un grup de cămătari de peste râul Mississippi, în Algiers – aşa se explica şi legenda conform căreia ţinea mâinile oamenilor într-un acvariu plin de piranha. Mai ştiam, de asemenea, cu siguranţă, că un poliţist din Gretna îl pusese la pământ cu un glonţ de mărimea unui cotor de măr, înfipt în umăr, refuzase să cheme salvarea şi-l lăsase să sângereze de moarte pe trotuar. Doar că mafiotul a supravieţuit şi a avut grijă ca poliţistul să-şi piardă postul, apoi orice altă slujbă pe care a mai încercat să o aibă, până ce, în final, a trebuit să meargă să lucreze pentru Didi Gee ca încasator de pariuri, un soi de artefact uman, jalnic, pe care Didi îl căra peste tot, ca pe o păpuşă *Voodoo* cu ace înfipte în ea.

Jimmie mi-a zâmbit larg, cu dinţii lui albi, ne-am dat mâna şi a făcut un semn chelnerului pentru a mă servi cu un platou de friptură şi homar din încălzitorul de pe tejgheaua din spate. Gura lui Didi Gee era aşa de plină de mâncare, că a trebuit să-şi pună jos cuţitul şi furculiţa şi să continue să mestece timp de aproape jumătate de minut, apoi a băut un pahar de vin roşu, înainte să poată spune ceva.

— Cum îţi merge, domnu' locotenent? a zis el cu glas egal.

Mereu vorbea de parcă avea nasul înfundat cu zgârciuri.

— Destul de bine, am răspuns. Cum mai e viaţa, Didi?

— Nu chiar aşa mişto, să-ţi spun drept. Am cancer la colon. O să-mi taie o parte din maţe şi o să-mi coasă gaura. O să trebuiască să merg cu o pungă de rahat atârnată pe-o parte.

— Îmi pare rău să aud asta, am replicat.

— Doctorul meu a zis că ori mă operez, ori mă bat în cuie într-o ladă de pian. Bucură-te că eşti tânăr.

Bărbatul şi-a îndesat în gură o chiftea înfăşurată în spaghete şi o jumătate de felie de pâine.

— Am auzit nişte zvonuri despre tine, a început Jimmie, zâmbind.

Purta un costum antracit şi o cravată gri, iar ceasul lui de aur şi inelele îi luceau în lumina blândă din restaurant. De când era copil, se folosise de zâmbet ca să-şi acopere vina, pentru a face faţă problemelor complicate sau ca să-şi nege partea bună din el.

— Cum se zice, pe stradă auzi tot felul de aiureli, am răspuns.

— Să joci tontoroiu’ pe biluţele lui Julio Segura nu-i deloc o aiureală, a replicat Jimmie.

— Uneori trebuie să-i faci câte unui tip ziua mai interesantă, am zis.

— Pe unii tipi mai bine îi laşi în pace, a spus Jimmie.

— Ce-ai auzit? m-am interesat.

— Se vorbeşte despre interesul mare pentru un poliţai de la Omucideri.

— E veche, Jim. Am auzit-o prima dată la Angola, de la Johnny Massina.

— Nu trata problema cu spatele, m-a avertizat Jimmie.

— Vorbim despre nişte oameni de cea mai joasă speţă, domnu’ locotenent, a intervenit Didi Gee. Sunt parţial indieni sau coloraţi sau ceva. Mi-am cumpărat o casă frumoasă de iarnă în Hallendale, Florida, apoi s-au mutat alături nişte columbieni şi au transformat toată nenorocirea de curte din spate în grădină de zarzavaturi. Copiii lor s-au pişat de la etajul doi pe maşina mea. Şi ăsta e un cartier în care nu intri fără trei sute de miare. Au pus găinaţ proaspăt de pui pe răsadurile de roşii. Mirosea de-ţi muta nasul din loc.

— De ce m-ai chemat la masă, Jimmie? am întrebat.

— Julio Segura e un mare gunoi. Nu urmează regulile nimănui. Nici pe ale tale, nici pe ale lui Didi. Sunt o grămadă de persoane

care l-ar vrea dispărut. Dar el umblă în continuare, iar asta pentru că anumiţi oameni şi-l doresc aici. N-aş vrea să te văd păţind ceva rău, pentru că ai descoperit o chestie care nu înseamnă nimic.

Apoi Jimmie a tăcut. Didi Gee s-a oprit din mâncat, şi-a aprins o ţigară şi a aruncat chibritul ars pe farfuria goală.

— Sunt vreo doi tipi care au lucrat pentru mine. Acum nu mai lucrează, a zis el, dar îşi mai petrec câteodată timpul prin locurile pe unde am eu afaceri. Le place să pălăvrăgească despre ce se mai întâmplă prin oraş. Aşa cum o să-ţi confirme şi Jimmie, nu mă interesează bârfa. De asemenea, tipii de care-ţi spun sunt din ăia pe care îi trag sculele înainte. Nu-mi irosesc timpul gândindu-mă la ce ar avea de spus băieţaşii ăştia. Să-ţi zic sincer, domnu' locotenent, mi-am schimbat mult părerile despre oameni, în ultima vreme. Cred că-i de vină vârsta şi boala asta cumplită din colonul meu. Sunt soiuri de oameni cu care nu mai vreau să am de-a face. Cum ar fi cei de care îţi povesteam. Dacă mi-ai cere să-ţi zic mai târziu numele lor, ar trebui să recunosc sincer că nu mi le amintesc. Cred că-i un blocaj mental când vine vorba de unele jigodii pe care am fost forţat să le angajez în serviciul meu.

— Nu prea le am cu numele zilele astea, Didi, am replicat.

— Pentru că povestea asta, dacă e adevărată, e oribilă şi arată ce fel de scursuri a permis ţara să-i treacă graniţele, a continuat. Negresa ta a fost prostituată la salonul unui slinos care locuieşte lângă lac. Slinosul – şi folosesc cuvântul ăsta pentru că e o adevărată stârpitură – are numai gagici în cap şi le mută ba în vilă, ba afară, pentru că e în primul rând un ciudat al dracului de care nicio femeie normală nu s-ar atinge, decât dacă ar fi oarbă. Aşa că negresa s-a instalat în casă, iar ciudatului chiar i s-au aprins călcâiele după ea. Fata a crezut că o să curgă doar râuri cu lapte şi miere de atunci încolo. Slinosul îl lasă pe şoferul lui pitic să o conducă prin tot oraşul, îi dă toate hainele pe care şi le doreşte, îi dă toată cocaina pe care şi-o doreşte, o prezintă altor slinoşi ca el, de parcă n-ar fi doar altă gagică cu un cur de zece dolari şi creierul de cinci cenţi. Dar tipa nu ştia că tipul ăsta aruncă amantele cum ar arunca Jimmie Durante un şerveţel Kleenex. Într-o dimineaţă, după ce femeia s-a îmbătat şi a vomat în piscina lui, tipul i-a zis piticului să o ducă înapoi la salon. Dar slinosul nu şi-a dat seama cât de mare era ambiţia

fetei ciocolatii, care crescuse scoţând cartofi dulci din pământ cu degetele de la picioare. Pentru că tipa asta avea urechi şi o memorie ca hârtia de prins muşte. În tot timpul în care-şi vârâse paie de plastic pe nas sau şi-o trăsese cu gagiu, prinsese unele informaţii babane, şi mă refer aici la treburi guvernamentale, militare, cu care se joacă ciudatul şi alţi slinoşi.

— La ce te referi când spui „guvernamentale”? am întrebat.

— Repet bârfa, nu analizez. Nu mă interesează. Cred că cei de la Imigrări ar trebui să-i ducă pe oamenii ăştia la o fabrică şi să-i facă săpun. Fata a încercat să-l strângă cu uşa. Aşa a scăpat de-a binelea din salon. Au scos-o la pescuit pe braţul râului şi i-au dat să-şi injecteze până i s-au încrucişat ochii. Când nu a reuşit singură, au descărcat în ea o supradoză care i-a scos inima pe gură.

— Apreciez povestea, Didi, dar m-aş simţi jignit dacă aş crede că ai impresia că treaba noastră e să-ţi alungăm competiţia din oraş.

— Îmi răneşti sentimentele, a răspuns omul.

— Pentru că ştiam deja aproape tot ce mi-ai povestit, mai puţin partea cu afacerile guvernamentale şi militare. Nu eşti foarte clar în legătură cu asta. Bag seama că îţi alegi informaţiile. Nu cred că-i bine pentru un om cu trecutul tău şi care se bucură de respectul multora din departament.

— Am fost sincer, domnu’ locotenent. Nu mă prefac că înţeleg însemnătatea lucrurilor pe care mi le povestesc unii oameni, care mai şi mint.

— Eşti un om matur, Didi. N-ar trebui să mă tratezi ca pe-un copil.

A scos fum pe nas şi şi-a zdrobit ţigara în farfurie. Ochii lui negri au lăsat pentru un timp să se vadă ce gândea.

— Nu ştiu în ce e băgat. Nu-i ca orice altă afacere de prin oraş, a spus.

A făcut o pauză înainte de a vorbi iar.

— Un tip a spus că fata chicotea, zicând ceva de nişte elefanţi, înainte să o arunce în apă. Dă-ţi şi singur seama.

Câteva minute mai târziu, Didi Gee a plătit nota, şi-a chemat cei doi zdrahoni care-l aşteptau la bar şi a plecat. În locul în care stătuse aşezat, tapiţeria roşie arăta de parcă ar fi fost zdrobită cu o bilă de oţel.

— Când iese, dă bacşişuri tuturor din local. Sub toată faţada asta, e un om puţin cam nesigur, a meditat Jimmie.

— E un psihopat, am replicat.

— Sunt oameni şi mai răi.

— Crezi că e drăguţ să te joci cu personaje ca el? Mai bine te-ai gândi serios dacă îi aperi spatele. Tipii ca Didi Gee nu-şi fac parteneri de florile mărului. Altcineva încasează mereu loviturile pentru ei.

Jimmie a zâmbit larg.

— Eşti un frate pe cinste, a spus. Dar îţi faci prea multe griji pentru mine. Ţine minte că eu eram cel care ne scotea mereu din necazuri.

— Asta pentru că tot tu ne băgai în ele.

— Nu sunt eu ăla care aproape a murit înecat într-o cadă, azi-noapte. Frăţioare, ai aruncat o găleată de rahat într-o cuşcă cu hiene.

— Cum ai aflat de noaptea trecută?

— Nu te mai gândi la cum aflu eu una şi alta sau ce fac cu Didi Gee. Păzeşte-ţi mai bine propriul fund, sau slinoşii ăia o să ţi-l pună la uscat.

— Ce crezi că înseamnă chestia aia cu elefanţii?

— De unde dracu' să ştiu eu?

— Ai auzit vreodată de vreun tip pe nume Fitzpatrick?

— Nu. Ce-i cu el?

— Nimic. Mersi pentru masă. Apropo, Johnny Massina mi-a povestit cum ai dărâmat aparatele de prezervative ale lui Didi. Bătrânului nostru i-ar fi plăcut să vadă una ca asta.

— Ştii cum se zice, Dave, pe stradă auzi tot felul de aiureli.

•

Mi-am petrecut acea seară pe puntea bărcii mele, în lumina verzui-gălbuie a crepusculului, cu un pahar de ceai rece, aromat cu frunze de mentă şi mi-am dezasamblat cele trei pistoale – revolverul de .38, de la serviciu, pistolul Beretta, pe care-l ţineam ascuns, şi un automat de .45, scos pentru armata Statelor Unite. Pe când curăţăm ţeava pistolului de calibru .45 cu o perie cilindrică, mi-au trecut prin minte câteva dintre legendele cu care crescuseră băieţii sudişti din generaţia mea. Şi, ca orice mit, poveştile erau o reflexie simbolică, mai mult sau mai puţin precisă, a ce se întâmpla de fapt în interiorul nostru, mai exact fascinaţia bolnăvicioasă pentru nedreptatea

omenească. În momente ca acestea, bănuiam că mai degrabă John Calvin fusese creatorul patriei noastre sudiste, decât Sir Walter Scott.

MITURI SUDISTE DE CONTEMPLAT CÂND ÎŢI CUREŢI ARMA – ÎNLOCUIŢI ORICE NUME ŞI TOPONIME PENTRU A SE POTRIVI CU STATUL DIN VECHEA CONFEDERAŢIE ÎN CARE AŢI CRESCUT

1. Într-un oraş din estul Texasului, pe o stradă principală se afla o plăcuţă pe care stătea scris: „Cioaro, să nu prinzi apusul în statul ăsta”.

2. Johnny Cash a făcut închisoare la Folsom[25].

3. Warren Harding era pe jumătate negru.

4. Cantaridele şi Coca-Cola pot transforma pe loc o fată într-o nimfomană de la cinematografele în aer liber.

5. Coca prăbuşită a unui submarin german, bombardat în 1942, în largul Grand Island, mai pluteşte încă pe platforma continentală. Dintr-un anumit loc, într-o noapte liniştită, pescarii de creveţi din Morgan City pot să audă, prin ceaţă, ţipetele celor care se îneacă.

6. Un violator de culoare a fost linşat în afara localităţii Lafayette. Corpul lui a fost aşezat într-o cutie roşie, din lemn, bătută în cuie într-un arbore pecan[26], ca avertisment pentru ceilalţi. Lemnul scorojit, fâşiile de zdrenţe şi grămada de oase atârnă acolo şi-n ziua de azi.

7. Pistolul automat de calibru .45 fusese inventat în urma unei răzmeriţe filipineze. Rebelii îşi legau organele genitale cu nişte fâşii de piele, lucru ce le provoca o durere cumplită, maniacală. Astfel reuşeau să pătrundă prin capcanele americane, în timp ce Springfieldurile şi Kraigurile noastre de .30-40 le ciuruiau corpurile, fără ca ei să simtă mai mult decât o pişcătură ca de ac încins. Cu toate acestea,

[25] Închisoare din oraşul californian Folsom.

[26] Copac înrudit cu nucul.

automatele de .45 le-au făcut oamenilor găuri de mărimea unei mingi de crochet.

De obicei, în mituri există un sâmbure de adevăr, iar adevărul cel mai simplu despre pistolul automat de calibru .45 este că era o armă mortală. Mi-l cumpărasem pe al meu în talciocul din Saigon, de lângă aeroport. Îl ţineam încărcat cu gloanţe îmbrăcate în oţel, ce puteau să facă ţăndări motorul unei maşini, un zid din piatră sau, la foc automat, să sfâşie vesta antiglonţ de pe pieptul cuiva.

M-au înfiorat gândurile macabre care-mi treceau prin cap. Anii de băutură mă învăţaseră să nu am încredere în subconştient, pentru că plănuia, şiret, în numele meu, acte ce se sfârşeau de obicei cu un dezastru, fie pentru mine, fie pentru cei din jurul meu, fie pentru toţi. Dar de acum mai ştiam şi că erau implicaţi jucători mult mai inteligenţi, mai duri şi cu legături politice – altfel decât nebunii şi rataţii cu care mă confruntam de regulă.

Dacă îmi rămăsese vreo umbră de îndoială, ea a fost spulberată când o maşină gri a guvernului american, care făcea parte dintr-un convoi, a oprit pe platformă, iar un bărbat roşcat, cu pistrui, purtând un costum de bumbac creponat, ce putea să aibă orice vârstă, de la cincizeci la treizeci de ani, a traversat pasarela şi a păşit în barcă.

Omul mi-a arătat actul de identitate şi a rânjit.

— Sam Fitzpatrick, de la Trezoreria Statelor Unite, s-a prezentat el. Te pregăteşti de război sau ce?

4.

— S-ar părea că nu mă crezi, a spus omul. Ai impresia că am furat şi actul de identitate, şi maşina?

Bărbatul nu se mai oprea din rânjit.

— Nu, te cred. Doar că arăţi de parcă ai fi scăpat de la *Howdy Doody Show*[27].

— Primesc multe complimente asemănătoare. Voi, cei din New Orleans, sunteţi foarte amuzanţi. Am auzit că te-au încins puţin din cauza mea.

— Tu să-mi zici.

— Ai de gând să mă serveşti cu nişte ceai rece?

— Vrei?

— Nu aici. Eşti prea aprins, domnu' locotenent. De fapt, aproape înfierbântat. Trebuie să te trimitem cumva pe banca de rezerve. Mi-e teamă că n-o să fie prea uşor. Cealaltă echipă e îndărătnică în anumite privinţe.

— Despre ce vorbeşti?

— Au fixuri. Se întâmplă ceva cu operaţiunea lor şi pun ochii pe un fraier care s-a aventurat fix în mijlocul ei. De obicei nu îi ajută cu nimic, dar ei aşa cred.

— Eu sunt fraierul?

— Nu, tu eşti un tip genial cu biluţe din oţel inoxidabil, evident. Dar n-am vrea să te vedem în postura de victimă. Hai să facem o plimbare!

— Am întâlnire cu o femeie la hipodrom în seara asta.

— Altă dată.

— Nu, nu altă dată. Şi hai să încetăm cu pălăvrăgeala asta de Unchiul Sam care-i vorbeşte din omniscienţa lui poliţaiului tăntălău. Dacă ceva pute rău aici, presupun că e din cauză că voi, federalilor, aţi încurcat iar borcanele.

Bărbatul a renunţat la rânjet. M-a privit gânditor pentru un moment, apoi şi-a umezit buzele. Părea dintr-odată mai bătrân.

— Trebuie să te-ncrezi în ce îţi spun, a început. Eşti un om bun, ai curaj, n-ai primit niciodată mită, mergi la slujbă

---

[27] Emisiune americană de televiziune pentru copii, al cărei personaj central era o marionetă pe nume Howdy Doody, întruchipând un cowboy roşcat şi cu pistrui.

duminica, îi tratezi cum se cuvine pe oamenii străzii şi bagi după gratii o grămadă de băieţi răi. Ştim toate aceste lucruri despre tine, pentru că nu dorim să păţeşti ceva. Dar crede-mă, e o prostie ca noi doi să stăm aici, la vedere, de vorbă.

— Cine sunt aceşti „noi” despre care vorbeşti?

— Ah, de fapt, „noi” înseamnă mai mult sau mai puţin doar „eu”, măcar acum. Hai să-ţi explic! Ai încredere în mine. Un tip care arată ca Howdy Doody trebuie neapărat să fie cinstit. În plus, îţi cumpăr un sandviş *poor-boy,* din contul meu de cheltuieli.

Deci cam asta era ultima modă la birourile federale, mi-am zis. Nu-i prea vedeam pe agenţii federali, în mare parte pentru că – aşa era regula – operau singuri şi, chiar dacă afirmau altceva, ne desconsiderau, crezându-ne inepţi şi needucaţi. Pe de altă parte, nici noi nu muream de dragul lor. Orice serial de televiziune îi prezintă pe agenţii federali ca fiind ferchezuiţi, nişte altruişti la patru ace, îmbrăcaţi în costume Botany 500, care îi vânează relaxaţi pe mafioţii unşi cu toate alifiile şi le închid uşile celulelor în nas. Realitatea stă altfel. Aşa cum Didi Gee ar fi putut probabil sublinia, grupările de gangsteri se tem prea puţin de orice forţă de poliţie sau sistem de judecată. Ei au la mână judecători, poliţişti şi procurori şi pot întotdeauna să ajungă la un martor sau un jurat.

Cu Departamentul de Finanţe este o altă poveste. Oamenii legii de pretutindeni, ca şi infractorii, îi consideră incoruptibili pe agenţii Trezoreriei. În cadrul guvernului federal, ei sunt faţă de instituţiile legii ceea ce este Smokey the Bear[28] şi Direcţia Silvică a Statelor Unite faţă de păstrarea mediului înconjurător. Până şi Joe Valachi[29], vedeta Mafiei din Brooklyn, nu resimţea decât admiraţie faţă de oamenii de la Trezorerie.

Am traversat în maşina lui Fitzpatrick tot oraşul şi ne-am oprit la un restaurant cu specific latino-american, de pe bulevardul Louisiana. Ne-am aşezat la o masă de pe terasa din curtea mică, sub nişte stejari şi câteva sălcii. În copaci erau atârnate becuri şi puteam vedea traficul de pe stradă printre barele de fier răsucite ale porţii. Bananierii aliniaţi de-a lungul zidului de piatră se zbăteau în vânt. Bărbatul a comandat pentru amândoi

[28] Mascotă a U.S. Forest Service, reprezentând un urs pădurar.

[29] Primul membru al Mafiei care a recunoscut existenţa unei asemenea forme de organizare. Tot el a înfiinţat şi Cosa Nostra, Mafia siciliană.

sandvişuri *poor-boy* cu creveţi şi stridii şi şi-a turnat un pahar de Jax[30], pe când eu am sorbit din ceaiul meu cu gheaţă.

— Nu bei, aşa-i? a întrebat el.

— Nu *mai* beau.

— Probleme cu alcoolul?

— Nu doar că arăţi ca un copil, dar eşti şi subtil ca o hazna, nu? am replicat.

— De ce crezi că am venit la restaurantul ăsta?

— Nu ştiu.

— Aproape toţi cei care lucrează aici sunt un produs al politicilor noastre laxe din sudul graniţei. Unii dintre ei sunt veniţi legal, alţii îşi cumpără actele de la contrabandişti.

— Nu-i valabil decât pentru cinci mii de restaurante din circumscripţiile New Orleans şi Jefferson.

— Îl vezi pe proprietar, în spatele casei de marcat? Dacă faţa lui ţi se pare cam strâmbă, e pentru că oamenii din garda naţională a lui Somoza i-au spart fiecare osişor din ea.

Omul a aşteptat, dar nu i-am mai răspuns nimic.

— Şi tipul care conduce barul e interesant, a adăugat. Vine dintr-un sătuc din Guatemala. Într-o zi, armata a intrat în sat şi, fără niciun motiv, a omorât şaisprezece indieni şi un preot american din Oklahoma – părintele Stan Roth. De amuzament, au suit cadavrele indienilor într-un elicopter al armatei americane şi le-au aruncat de la mare altitudine.

Fitzpatrick mi-a urmărit chipul. Ochii lui erau de un albastru spălăcit. Nu mai văzusem niciodată un adult cu atâţia pistrui.

— Nu mai sunt aşa de interesat de asemenea cauze, am spus.

— Presupun că de asta te-ai dus la Julio Segura şi i-ai pus nucuţele pe frigare.

— Cina asta mi se pare că o să coste cam mult.

— Îmi pare rău că te-am plictisit, a spus şi a rupt în trei bucăţi o grisină, ţinând vertical fiecare frântură.

— Hai să ne ocupăm de problemele noastre urgente. Să vorbim despre cei trei tipi care ţi-au dat o lecţie de înot aseară, în cadă. Pun pariu că te-ar interesa.

— Nu-ţi ascunzi prea bine ostilitatea.

— Tind să devin sentimental în legătură cu unele subiecte. Va trebui să mă ierţi. Am făcut şcoala iezuită. Acolo ne învăţau mereu să fim sinceri cu privire la orice. Ştii, aia e echivalentul

[30] Marcă de bere.

catolic al marinei. Intri acolo, îi dai bătaie, înghiţi găluşca şi toate alea. Mi se pare doar că eşti un actor prost, domnu' locotenent.

— Ascultă, Fitzpatrick...

— Mai du-te dracului, omule! O să-ţi spun care-i afacerea şi îţi alegi singur opţiunile. Sunt înconjurat de oameni indiferenţi şi nu mai am nevoie de alţii. Doar că nu vreau să te am pe conştiinţă. De asemenea, din principiu, nu-mi place ca un alt tip să încaseze loviturile pentru mine, mai ales când nimereşte cu nasul în ceva despre care habar nu are. Ai mare noroc că nu ţi-au stins farurile azi-noapte. Şi pe-ale tipei.

A făcut o pauză cât timp ospătarul a aşezat farfuriile cu sandvişuri, apoi a muşcat din porţia lui, de parcă nu ar mai fi mâncat de câteva săptămâni.

— Nu-ţi place mâncarea? a întrebat el, cu gura încă plină.

— Mi-am pierdut apetitul.

— Ah, până la urmă eşti un băiat sensibil.

— Ia spune-mi, voi toţi vă purtaţi aşa?

— Sincer? La noi se adună la un loc pompierii şi piromanii.

— Cine erau tipii de azi-noapte? am întrebat.

— E uşor. Cel numit Erik e israelit. E fratele mai mic al cuiva din Haifa şi îl ţin pe aproape ca să facă ordine în urma lor, să schimbe rolele de hârtie igienică, chestii din astea. Cel căruia i-ai spus Bobby Joe în raport e un adevărat bufon. El ar fi Robert J. Starkweather din Shady Grove, Alabama. Statul le-a luat lui şi nevesti-sii copilul, pentru binele puştiului. Se crede că a omorât un subofiţer în Vietnam, dar nu s-a putut demonstra nimic, aşa că l-au pus pe liber pe motiv de indisciplină. Ce crezi despre tatuajul cu „Omoară-i pe toţi... lasă-l pe Dumnezeu să-i aleagă”? Să ştii că el crede cu adevărat.

— Dar liderul?

— E un pic mai complex. Se numeşte Philip Murphy, sau cel puţin aşa credem. L-am verificat pe toate părţile şi nu ne-am ales decât cu nişte goluri – nu are adresă, nici registru de încasări, nici declaraţii de venit de vreo câţiva ani. Sau apare deodată ca proprietar al unui magazin de pantofi din Des Moines. Oamenii ca el sunt ori martori aflaţi sub protecţie, ori de la CIA. Este probabil unul dintre cei care ba lucrează, ba nu lucrează cu Agenţia, sau îşi oferă serviciile aiurea. Bănuiesc că acum le-a scăpat din laţ. Dar uneori e greu de ghicit.

Mi-am ridicat sandvişul şi am început să mănânc. Crevetele, stridia, salata, ceapa, roşiile şi sosul picant aveau un gust minunat. Umbrele frunzelor de stejar şi salcie se mişcau ca nişte gravuri umblătoare pe masa noastră.

— Tot nu înţeleg legătura. Ce-au a face băieţii ăştia cu drogurile şi prostituatele lui Segura? am întrebat.

— Nimic, în mod direct.

Apoi a început iar să zâmbească.

— Hai, eşti detectiv. Împărtăşeşte-mi opinia ta.

— Eşti sigur că nu te vânează din cauza a ce crezi tu a fi simţul umorului?

— Poate. Hai, spune-mi părerea ta.

— Îmi vine greu să cred că eşti un agent de la Finanţe.

— Câteodată îi e dificil şi directorului meu. Hai odată!

— Eşti de la Biroul de Control al Traficului cu Tutun, Alcool şi Arme de Foc.

— Bun.

— E vorba despre arme? am zis.

— Excelent.

— Nu, nu-i excelent. Tot nu văd legătura şi deja ţi-am spus că masa asta a început să fie scumpă.

— E simplu. Cred că Segura îşi investeşte banii de pe droguri în echipament militar pentru Contras[31] din Nicaragua. Aşa se explică prezenţa celorlalţi. Israeliţii i-au vândut arme lui Somoza ani la rând şi încă le mai vând celor de extremă dreapta, cum ar fi Pinochet, din Chile. Din ce cunoaştem despre Buffalo Bob, care aproape că ţi-a smuls capul de pe umeri, a fost antrenat pentru CIA, la graniţa cu Honduras, când nu era prea ocupat să-şi vâre scula într-o M-16[32], şi pun pariu că Philip Murphy are conexiuni cu unii distribuitori de arme şi militari de aici, din State. Nimic nou sau neobişnuit. E aceeaşi spurcată treime care a lucrat pentru noi în Cuba. Ascultă, de ce crezi că CIA a încercat să folosească nişte băieţi şmecheri din Chicago ca să-l căsăpească pe Castro? Mafia avea un interes clar. Se înţelegeau foarte bine cu Batista, apoi Castro le-a închis toate cazinourile.

— Cum ai ajuns implicat în afacerea de acum?

---

[31] Denumire dată diferitelor grupuri rebele ce se opuneau regimului sandinist din Nicaragua, între 1979 şi începutul anilor ’90 ai secolului trecut.

[32] Pistol-mitralieră, folosit de trupele americane în timpul luptelor de junglă din Vietnamul de Sud.

— Pusesem ochii pe o tabără paramilitară de pregătire din Florida şi una din Mississippi, apoi Buffalo Bob a lăsat un pistol-mitralieră într-o boxă din autogara din Biloxi. Am fi putut să-l săltăm, dar l-am lăsat să mai ţopăie niţel. A apărut Philip Murphy şi a devenit mult mai interesant.

Bărbatul s-a oprit un minut, apoi a început iar să se uite inexpresiv la mine, cu ochii de un albastru şters, care păreau să rămână imuni atât la semnele de politeţe, cât şi la insulte.

— A trebuit să omori vreodată pe careva?

— Poate.

— Fii sincer.

— De două ori.

— Şi ce părere ai despre asta?

— Au primit ce-au meritat.

— Data viitoare când te mai întâlneşti cu ei, Murphy, Buffalo Bob sau Erik o să te elimine. Ştii asta, nu-i aşa?

— Ai zis că eşti cinstit. Hai să-ţi împărtăşesc câteva gânduri. Nu cred deloc că eşti sincer.

— Zău?

— Nu cred că vrei să ies din joc, am spus. Cred că îţi doreşti un partener. Eu am deja unul. E plătit de municipalitate, ca şi mine.

— Eşti un poliţai dat dracului.

— Nu-mi place să fiu folosit.

— Nu te condamn. E ceva ce nu ţi-am spus. Preotul american ucis în Guatemala mi-a fost prieten. Guvernul nostru s-a băgat într-un mare rahat acolo, amice, dar nu toţi cei care lucrează pentru guvern joacă neapărat în aceeaşi echipă. Unii dintre noi mai credem încă în vechile reguli.

— Bravo. Dar dacă tu te iei după *Manualul cercetaşului,* nu încerca să fraiereşti un alt poliţist.

— Nu-ţi cere nimeni să semnezi un jurământ de loialitate. De ce îţi e aşa frică?

— Începi să mă calci serios pe nervi, am răspuns.

— Nu am scris eu scenariul ăsta. Te-ai băgat singur în povestea asta. Să-ţi mai spun ceva: n-ai să scapi uşor. Îţi garantez. Tipii ca Segura şi Murphy sunt doar nişte pămpălăi de faţadă pentru personaje mult mai importante. Uite, am o întrebare pentru tine, domnu' Cu-Mâinile-Curate. La ce te

gândeai pe când îţi curăţai armele pe puntea bărcii? Poate la cum ar fi să-l împrăştii pe Buffalo Bob pe vreun perete?

— Cred că, dacă am noroc, mai prind a cincea cursă.

— Te conduc înapoi.

— Nu-ţi face griji. Municipalitatea are un contract cu Yellow Cab.

— Ia cartea asta de vizită. E trecut numărul de telefon de la motel.

— Cred că aparatul meu e încă defect. Ne mai vedem, am spus.

Am ieşit din curte, în bulevardul Louisiana. Nişte puşti de culoare pe role au trecut uruind pe lângă mine, iar fulgerele au pâlpâit deasupra stejarilor uriaşi de peste stradă.

Am sunat-o pe Annie de la telefonul public, ca să mai salvez seara, măcar parţial, dar nu a răspuns nimeni. A început să plouă şi am aşteptat o jumătate de oră sub o prelată ciuruită, până ce a ajuns taxiul. Mi-am pus în minte ca pe viitor să am grijă când venea vorba de invitaţiile agenţilor federali.

•

Însă, aşa cum spusese Fitzpatrick, îmi scrisesem propriul scenariu, iar în dimineaţa următoare am continuat să-l scriu, dar cu nişte consecinţe dezastruoase, ce m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva demonul meu alcoolic şi sinucigaş era viu şi nevătămat.

Am început prin a-l căuta pe Bobby Joe Starkweather. N-aveam prea multe piste, dar era genul de tip care frecventează anumite locuri. Am încercat la câteva săli de tragere, baruri ilegale de motociclişti, sex-shopuri şi magazine cu kituri de supravieţuire, ce-i serveau pe oamenii care se delectau la gândul nelimitatelor perspective oferite de traiul într-o lume pustiită de un Al Treilea Război Mondial. Dar n-au făcut nicio brânză.

Apoi, pe la prânz, pe când eu şi Cletus mâncam pizza din cutie, pe o bancă din Jackson Square, m-am întrebat de ce vânam un nimic precum Bobby Joe Starkweather, când veriga iniţială a lanţului stătea deja la dispoziţia mea. Ne aşezaserăm sub un arbore de mătase, iar catedrala St. Louis şi piaţa însăşi erau scăldate în razele fierbinţi ale soarelui. Pe faţa lui Clete, în timp ce mânca, apăruseră broboane de sudoare şi urme de

ketchup de la pizza. Ochii lui priveau absenţi la artiştii stradali de pe Pirates Alley.

— Ce-ai în plan pentru după-amiaza asta? am întrebat.

— Mai nimic. Să-mi dau seama ce fac cu blestemata de nevastă-mea. Fii atent. Tocmai i-a trimis un cec de şase sute de dolari preotului budist din Colorado. Am încercat să pun o interdicţie de plată, dar cecul ajunsese deja. Sunt mii de dolari pe care i-a dat tipului ăluia. Când deschid subiectul, zice că sunt beat.

— Poate-ar trebui să vă despărţiţi o perioadă.

— Nu pot. Are apucături sinucigaşe. Psihiatrul ei zice că n-ar trebui nici măcar să conducă maşina.

— Eu sper să scot o fată la cină, în seara asta, dacă reuşesc să dau de ea. De ce nu o iei pe Lois să mergem împreună? Fac cinste.

— Poate ieşim, Dave. Mulţam!

— Vreau să merg la Julio Segura în după-amiaza asta.

— Pentru ce?

— Am de gând să-l presez şi să-l iau la secţie pentru interogatoriu.

— De data asta s-ar putea să facă o plângere pentru hărţuire.

— E ultima persoană care a văzut victima unei crime când încă mai era în viaţă.

— Pare cam dubios. Nu-i în jurisdicţia noastră.

Ochii lui mi-au zâmbit.

— Vii sau nu?

— Ba bine că nu.

•

Am luat maşina lui Clete şi am condus pe drumul de pe malul lacului. Pe suprafaţa ca de ardezie verde sclipea o ţandără de lumină, iar pelicanii se scufundau după peşte, departe de soarele alb. Palmierii de pe esplanade trosneau uscat în vânt, iar pe partea dreaptă a drumului, dincolo de zidurile roz din stuc, gardurile cu ţepuşe lungi din fier, tufişurile impenetrabile şi rândurile de mirţi, se întindeau peluzele terasate şi vilele bogaţilor. Ştiu că nişte liberali de la Tulane[33] ar fi putut să-mi spună că aceia erau oamenii pentru care munceam. Dar asta nu înseamnă că eu îi plăceam mai mult decât alţii. De fapt, nici ei nu-i plăceau pe poliţişti şi nici nu aveau încredere în ei, de

[33] Universitate din New Orleans.

vreme ce-şi angajau propriile servicii de securitate, creşteau pe domeniile lor câini de pază şi aveau reflectoare şi sisteme de alarmă care constituiau adevărate miracole electronice. Trăiau cu frica răpitorilor care le puteau lua copiii, a hoţilor experimentaţi de bijuterii şi a minoritarilor care le-ar fi putut scădea valoarea proprietăţilor imobiliare. Ironia face ca ei să fi fost unii dintre cei mai în siguranţă oameni de pe pământ – la adăpost de boli, sărăcie, oprimare politică şi practic orice altă ameninţare, în afară de moarte.

— Cât crezi că ar costa o casă ca astea? a întrebat Cletus.

— Nu ştiu, poate un milion de parai.

— Tătuţa a fost lăptar în Garden District şi câteodată, vara, mă lua cu el pe traseu. Într-o zi, mă prosteam în faţa unei case, chiar vizavi de catedrala St. Charles. A ieşit o cucoană şi mi-a zis că sunt cel mai drăguţ mititel pe care l-a văzut vreodată şi că ar trebui să mă întorc pe la trei, pentru nişte îngheţată. În după-amiaza aia am făcut baie şi m-am îmbrăcat cu hainele bune şi i-am bătut la uşă la trei fix. La început nu şi-a amintit cine sunt, apoi mi-a zis să merg la uşa din spate. Nu ştiam ce dracu' se întâmplă. Când am ajuns în curte, am văzut-o pe servitoare dându-le îngheţată tuturor puştilor zdrenţăroşi, de culoare, ai muncitorilor dimprejurul cartierului. Cucoana avea o seră acolo, în spate. M-am întors noaptea cu o cutie plină de pietre şi am spart aproape fiecare nenorocit de geam. Le-a reparat, iar trei săptămâni mai târziu am venit şi le-am spart din nou. Când tătuţa şi-a dat seama că eu o făcusem, m-a biciuit cu o nuia până mi-a curs sângele şiroaie pe picioare.

Clete a virat spre strada împânzită de arbori şi boschete înflorite, aparţinându-i lui Julio Segura.

— Te-ai înfuriat vreodată aşa tare când erai mic? m-a întrebat el.

— Nu-mi amintesc.

— Mi-ai zis odată că tu şi fratele tău aţi avut probleme.

— Cui îi mai pasă, Clete? A trecut multă apă la vale.

— Ştiu. Şi care-i marele secret? a zis.

— Ţi-a intrat în cap un piron ruginit şi e bătut într-o parte. Las-o baltă, nu te mai chinui.

— Câteodată o iei prea personal, Pătatule.

— Uite-l! Loveşte-l! am zis.

Cadillacul lui Julio Segura, de culoarea lavandei, tocmai trecuse de poarta din faţă, în stradă. La volan se afla un pitic, iar pe scaunul pasagerului stătea o femeie blondă. Segura şi un alt bărbat se aşezaseră în spate. Cletus a apăsat acceleraţia la maximum, până ce am ajuns în dreptul lor. De dincolo de geam, chipul piticului arăta înspăimântat, dar omul a continuat să conducă. I-am arătat insigna. Şi-a pus piciorul pe frână, cu ambele mâini pe volan, cu bărbia ridicată în sus, sub chipiul mov, de şofer, iar cauciucurile din faţă au scrâşnit, lăsând o linie lungă şi neagră pe o latură a bordurii.

— Cum vrei să procedăm? m-a întrebat Clete, înainte de a coborî din maşină.

— Scoatem steagul negru, am răspuns.

Clete oprise maşina în faţa Cadillacului şi am mers înapoi, fiecare pe câte o parte a vehiculului. Am bătut cu degetele în geamul pasagerului şi în cel din spate, unde stătea Segura, pentru a le lăsa în jos. Mai târziu aveam să rememorez scena aceasta de o mie de ori, ca şi remarca nesăbuită despre steagul negru, şi să mă minunez de cât de diferit s-ar fi putut sfârşi acea după-amiază, dacă m-aş fi apropiat de partea şoferului şi dacă mi-aş fi urmat propriul sfat.

Clete s-a întins spre contact şi a scos cheile, după care le-a aruncat într-un tufiş. Piticul era împietrit de spaimă. Mâinile lui mici strângeau volanul, iar capul cât o carafă se legăna înainte şi înapoi între Clete şi scaunul din spate.

— Nu cumva ai vreo armă ascunsă în chiloţi, nu? i-a spus Clete, apoi a adulmecat aerul din maşină.

— Măiculiţă, ce-i mireasma asta? Cafea columbiană? Sau poate că am tras niţică *muta*[34] în drum spre terenul de golf?

Aerul era încărcat de mirosul marijuanei. Femeia blondă părea că se simte rău. Am văzut bricheta de bord aruncată pe jos şi am bănuit că inhalase drogul de la brichetă şi că înghiţise restul de ţigară, atunci când i-am oprit. Avea un chip drăguţ şi purta pantaloni scurţi albi, tocuri şi o bluză decoltată, dar părul ei era atât de îmbâcsit de fixativ, că ajunsese ca sârma, iar chipul îi era acoperit de straturi de cosmetice, pentru a-şi ascunde cicatricile de varicelă de pe ten.

I-am deschis portiera.

— Mergi înapoi acasă, am spus.

---

[34] Termen argotic pentru marijuana. (n.r.).

— Au încuiat poarta, a replicat.

— Atunci fă cel mai bun lucru din ultimii ani şi continuă să mergi mai departe, am sfătuit-o.

— Nu ştiu ce să fac, Julio, s-a adresat ea cuiva de pe bancheta din spate.

— Fă ce-ţi spun eu, scumpo. Iubiţelul tău latino o să încaseze o mare lovitură azi, am mai spus.

Şi-a mişcat nervoasă ochii şi şi-a muşcat buzele, apoi şi-a ridicat poşeta, a trecut uşor pe lângă mine şi a pornit grăbită pe trotuar, pocnind din tocuri.

M-am aplecat spre fereastra lui Segura. El şi portarul pe care Clete îl lovise în stomac data trecută stăteau în spatele unui bar cu uşiţe, ţinând în mâini pahare cu votcă. Două elastice susţineau şerveţelele în jurul cupelor. Segura purta şalvari galbeni, de golf, mocasini maro, lustruiţi şi o cămaşă albă, înflorată, descheiată până la abdomen. Faţa lui stranie, triunghiulară, cu micile ghemotoace de piele violetă dintre ridurile frunţii s-a ridicat spre mine, prin lumina ce cădea pieziş.

— Ce mama dracu' ai impresia că mai faci acum, Robicheaux? a întrebat.

— Îţi arăt ce înseamnă o zi cu adevărat proastă, am răspuns.

— Ce vrei? N-ai de lucru? Cauţi o bucăţică de ceva să duci la sediu?

— O să mi-i dai pe Philip Murphy, Bobby Joe Starkweather şi pe micul israelit.

— Nu-i ştiu pe niciunul dintre oamenii ăştia. Tot vii la mine acasă şi mă întrebi de lucruri de care n-am habar.

— Bătrânu' are o dispoziţie proastă azi, Julio, a intervenit Clete. Prietenii tăi au dat-o rău de tot în bară azi-noapte şi au făcut nişte chestii foarte rele. Ei nu sunt de găsit, dar tu da. Tu şi Paco-Borâtură, aici de faţă.

Clete a suflat fumul ţigării direct în faţa portarului.

— Încerci să mă strângi cu uşa? Bine, sunt un om cu picioarele pe pământ. Am afaceri cu poliţişti, a spus Segura.

— Nu mai scapi de data asta, Julio, am replicat. Toate ieşirile sunt închise. Am rămas doar noi doi.

— Sună-l pe Wineburger, i-a ordonat portarului.

Celălalt bărbat s-a întins spre telefonul dintr-o cutie de mahon încastrată în spatele scaunului din faţă.

— Atinge telefonul şi ţi-l vâr în dungă pe gât, l-a ameninţat Clete.

Omul s-a aşezat la loc, în cuibul moale din piele al banchetei, cu faţa crispată şi mâinile întinse pe genunchi.

— Nu ai nicio dovadă, nicio informaţie, faci doar tărăboi, ca un vânt în pantalonii cuiva, a spus Segura.

— Fii atent aici, amice, i-am zis. Lovelace Deshotels a fost o negresă tânără de la ţară, cu visuri mari pentru ea şi familia ei. Şi-a închipuit să nimerise potul cel mare, dar ţie nu-ţi plac tipele care-ţi dau pe gât băutura şi îţi varsă în piscină, aşa că i-ai făcut vânt înapoi în circuit. Doar că ţi-a picat pe mână o negresă îndărătnică, o femeie care nu s-a lăsat alungată. Şi pe deasupra, mai avea şi obsesia asta cu elefanţii.

I-am privit chipul. A tresărit ca o bandă de elastic.

— Aşa că ce face un gagiu ca tine când i se pune în cale una dintre târfele lui? Îşi trimite câteva secături să o plimbe cu barca şi să o trimită pe lumea cealaltă, cu ajutorul aceluiaşi lucru pentru care îşi vânduse deja sufletul. Acum te întrebi cum de ştiu toate astea, nu, Julio? Păi, pentru că angajaţii tăi au gura slobodă. Sunt informaţii de care poţi face rost la masa de prânz. Nu sunt probabil decât vreo câteva zeci de tipi pe care-i putem aduce în faţa juriului.

— Atunci, fă-o, deşteptule.

— Să-ţi spun şi restul, astfel încât să fii pe deplin informat când Wineburger încearcă să te scoată pe cauţiune în după-amiaza asta. O să pun să-ţi fie remorcată maşina, aspirată şi dezmembrată cu ranga. Pentru posesie, primeşti în Louisiana cincisprezece ani şi nu avem nevoie decât de cenuşa de pe bricheta aia sau de pe tapiţerie. Oricum ai da-o, te-ai fript.

Apoi Cletus a făcut ceea ce probabil avea să devină cel mai prostesc şi inconştient gest din cariera lui.

— Şi s-a fript şi porcuşorul ăsta mic, a adăugat Clete.

Apoi s-a întins pe fereastră, a prins nasul portarului între degete şi l-a răsucit.

Ochii paznicului s-au umplut de lacrimi; l-a lovit pe Clete peste mână, apoi braţul lui păros şi acoperit de tatuaje s-a înfundat într-un buzunar de pe lateralul portierei.

— *No lo hagas*! *No lo hagas*![35] a strigat Segura.

[35] „N-o face!” (în lb. spaniolă, în text).

Dar a fost prea târziu pentru toţi. Mâna portarului a ieşit înarmată cu un automat placat cu nichel şi a dat drumul unui glonţ ce a lovit cadrul ferestrei şi a împrăştiat cioburi pe cămaşa lui Clete. Apoi totul s-a întâmplat foarte rapid. Tocmai pe când îmi scoteam pistolul de calibrul .45 de la spatele pantalonilor, l-am zărit pe Clete smulgându-şi din teacă revolverul de nouă milimetri, ghemuindu-se şi începând să tragă. M-am dat un pas înapoi, ca să mă feresc din calea gloanţelor ce-l ţinteau pe Segura şi am tras în acelaşi timp, cu mâna stângă prinsă de cealaltă încheietură, pentru a reduce impactul reculului. Am tras de cinci ori, cât am putut de repede. Exploziile îmi bubuiau în urechi, iar în interiorul maşinii nu puteam distinge nimic clar. În schimb, Cadillacul parcă fusese lovit de cutremur. În aer pluteau bucăţele de piele, umplutură din scaune, ţăndări de sticlă şi metal, aşchii de mahon, sticle de băutură sparte, praf de puşcă şi fum, iar pe parbrizul din spate se scurgea o peliculă de sânge şi votcă.

Julio Segura nu avea unde să se ascundă. A încercat să se ghemuiască ca un copil, departe de tirul lui Clete, dar se afla într-o poziţie fără speranţă. Apoi s-a aruncat brusc spre fereastră, cu mâinile îndreptate spre mine, ca nişte gheare. Ochii lui mă implorau, gura i se deschidea într-un ţipăt mut. Degetul meu apăsase deja tare pe piedică, iar glonţul l-a nimerit în cerul gurii şi i-a împrăştiat creierii pe corpul spasmodic al portarului.

Tremuram şi nu mai aveam aer când m-am dat înapoi din faţa Cadillacului şi am sărit în maşina lui Clete, cu pistolul de .45 atârnându-mi în mână. Chipul speriat şi buhăit al lui Clete devenise aşa de palid şi crispat că puteai aprinde un chibrit pe el. Hainele îi erau acoperite cu ţăndări de sticlă.

— Nenorocitul m-a ratat de la niciun metru, a zis. Ai văzut? Blestematul ăla de geam mi-a salvat viaţa. Du-te înapoi şi uită-te. I-am făcut tocană.

Apoi şoferul pitic a coborât de pe locul său şi a început să alerge la vale, pe mijlocul esplanadei, cu picioarele lui îndesate. Pe Clete l-a apucat un chicotit incontrolabil.

5.

În dimineaţa următoare, Cletus şi cu mine stăteam faţă în faţă, fiecare la masa lui, în biroul nostru mic, închis cu sticlă şi cu pereţii galbeni, pătaţi, ce te duceau mai degrabă cu gândul la un vestiar de la YMCA. Cletus se prefăcea că citeşte o notă lungă, venită de la biroul comisarului, însă ochii lui erau fie goi, fie sticloşi de la durerea provocată de mahmureală. Fuma ţigară după ţigară şi ronţăia bomboane mentolate, dar mirosul măcelului din noaptea trecută îi intrase deja adânc în plămâni. Scriseserăm deja amândoi rapoartele pentru căpitanul Guidry.

— N-am de gând să-ţi salvez iar fundul, Clete, am zis.

— Cum adică să-mi salvezi fundul? I-am înfipt un glonţ în piept înainte să tragi tu primul foc.

— Nu despre asta vorbesc. Tu ai provocat totul. Nu trebuia să se întâmple aşa.

— Eşti aşa sigur de asta? Dacă Paco scotea pistolul când îi puneai cătuşele lui Segura? Avea un încărcător cu nouă cartuşe. Ne putea face bucăţi pe amândoi.

— Tu ai provocat totul.

— Şi ce dacă? Am tăiat de pe listă două javre, care ar fi trebuit să fie de mult oale şi ulcele. Lasă regretele, Dave. N-o să-i pese nimănui de cum a mierlit-o Julio Segura. Cred că n-o să se găsească nici măcar trei tipi care să vină la înmormântare.

— N-aş pune pariu.

Sergentul Motley mergea pe coridor şi s-a oprit în pragul uşii noastre. Tocmai venise de afară, iar scalpul lui negru lucea de sudoare. Mânca dintr-o îngheţată la cornet şi îi rămăseseră bucăţele din ea în mustaţă.

— Cineva din laborator a zis că au trebuit să-i spele creierul lui Segura de pe banchetă cu furtunul, a zis el.

— Zău? Sună a reclamă bună la Excedrin[36], a replicat Clete.

— Ia ghici ce am mai auzit? a continuat Motley.

— Cui îi pasă?

— Ţie o să-ţi pese, Purcell. Cei de la laborator mai spun că maşina era compromisă. Iarbă pe brichetă, cocaină pe covor.

[36] Medicament analgezic. (n.r.).

Cine ar fi crezut că Segura îşi lasă gagicile să fie aşa nechibzuite?

Sergentul a zâmbit.

— Nu cumva i-aţi săpat voi groapa?

— De ce eşti aşa pisălog, Motley? a zis Clete. Pentru că eşti gras şi urât sau pentru că eşti gras şi prost? E un mister pentru toată lumea.

— Am auzit doar că gagica se laudă cum că i-ai spus lui Segura că o să şi-o ia. Nu foarte isteţ din partea gemenilor Bobbsey[37] de la secţia Omucideri, a spus Motley.

— În cinstea unei cât mai grabnice leucemii! i-a urat Clete, ridicându-şi cana de cafea.

— Băga-mi-aş ceva în tine! a zis Motley.

— Încetaţi! am intervenit eu.

— Pe tipul ăsta îl tratezi ori cu umor, ori cu un tub de insecticid, a răspuns Clete.

Câteva minute mai târziu, căpitanul Guidry m-a chemat în biroul lui. Nu eram încântat să vorbesc cu el, dar mă simţeam uşurat că scap de Clete.

Căpitanul Guidry şi-a scărpinat implanturile de păr şi şi-a ridicat privirea spre mine, peste ochelarii lui cu rame ascuţite. Raportul meu şi al lui Clete se aflau pe masă, unul lângă celălalt.

— În laborator au găsit cenuşă de marijuana şi nişte granule de cocaină, a spus el.

Vocea îi era egală şi rezervată.

— Tocmai ne-a anunţat Motley.

Bărbatul a ridicat un creion şi a început să bată cu el în palmă, ca într-o tobă.

— Au mai zis, de asemenea, că un glonţ pornit dinăuntru a ricoşat de cadrul ferestrei şi a împrăştiat sticla în stradă, a continuat. A doua împuşcătură a fost prin plafon, deci cel care trăgea era deja mort. Un muncitor de pe partea cealaltă a drumului a declarat că a auzit un zgomot ca de pocnitoare în interiorul Cadillacului, apoi v-a văzut pe voi doi trăgând. Asta vă aranjează pe voi, Dave.

— Piticul ce zice? am întrebat.

— Nimic. Nu vrea decât un bilet de avion spre Managua.

— Sunt lucruri care n-au fost spuse.

---

[37] Personajele principale ale unei serii de cărţi pentru copii.

— M-am uitat peste rapoartele voastre. Foarte bine puse la punct. Cred că o să vă scape de Afacerile Interne.

— Asta-i bine.

— Părerea mea e că sunt nişte tâmpenii. Zi-mi de ce un tip care n-a fost arestat niciodată, pe care Whiplash Wineburger l-ar fi acoperit în treizeci de minute, s-ar lua la harţă cu doi poliţişti înarmaţi.

Nu am răspuns.

— Crezi că avea tendinţe suicidale? a întrebat căpitanul.

— Nu ştiu.

— I-a zis Segura să o facă?

— Nu.

— Atunci de ce a scos tipul ăsta arma?

Mâinile i s-au strâns în jurul creionului.

— Cei de la Afaceri Interne sunt plătiţi ca să dezlege iţele.

— Dă-le dracu' de Afaceri Interne. Nu-mi place să citesc un raport despre două morţi care nu mă îndeamnă decât să completez spaţiile libere.

— Nu-ţi pot spune nimic altceva.

— Eu pot. Cred că s-a întâmplat altceva acolo. Mai cred, de asemenea, că-i aperi fundul lui Purcell. Asta nu e loialitate, ci prostie.

— Ideea esenţială a raportului este că cineva a ameninţat cu pistolul un ofiţer de poliţie şi că a tras în el.

— Tu ţine-o tot aşa. Între timp, dă-mi voie să-mi împărtăşesc câteva observaţii. Tipii de la Afaceri Interne o să bombăne în legătura cu afacerea asta, o să pună câteva întrebări serioase, o să vă facă să nu vă prea simţiţi în largul vostru şi poate o să vă bage degetele în ochi. Dar până la urmă o să vă dea drumul şi toţi cei de aici o să vă invite la bere. Dar va trebui să duci cu tine povara gândului că poate a fost o moarte nedreaptă. E ca un nor care-o să se ţină după tine, oriunde te-ai duce. Câteodată se transformă chiar în legendă. Ce zici de Motley şi tipii ăia încătuşaţi, care s-au sufocat în lift?

A trebuit să-i ocolesc privirea.

— E o chestiune între Purcell şi alte persoane. Nu am făcut eu cărţile acolo, am răspuns.

— Îmi pare rău să te văd în situaţia asta, Dave.

Bărbatul şi-a deschis palma şi a lăsat creionul să cadă pe tăblia biroului.

— Îţi mai sugerez ceva, înainte să pleci. Ia-l pe Purcell cu tine la câteva întâlniri. De asemenea, dacă ai de gând să-ţi acoperi partenerul care şi-a pierdut controlul, ar fi al dracului de nimerit să fii în stare să-ţi asumi consecinţele.

O dimineaţă mai bună nici că se putea.

•

Telefonul din biroul nostru a sunat o jumătate de oră mai târziu.

— Ia ghici cine-i, a spus vocea.

— Emisiunea cu Hoody Doody.

— Ia ghici ce fac.

— Nu mă interesează.

— Mă uit la poza de pe prima pagină din *Picayune,* a zis Fitzpatrick. Ţi-am subestimat flerul pentru dramatism. Astea sunt genul de imagini pe care obişnuiam să le vedem în *The Police Gazette* – poze în alb-negru, granulate, uşi de maşini deschise, corpuri atârnând în stradă, băltoace de sânge negru adunate pe scaune. Felicitări, ai eliminat singura pistă pe care o aveam!

— Dacă ai de gând să mă calci pe bătături în dimineaţa asta, va trebui să stai la coadă. Din punctul meu de vedere, ai depăşit cu mult limita de timp. De fapt...

— Gura, domnu' locotenent!

— Ce-ai spus?

— Ai auzit bine. Sunt furios ca dracu'. Ai făcut numai rele.

— Tu n-ai fost acolo, amice.

— Nici nu trebuia să fiu. M-a gâdilat ceva în pantaloni şi-am ştiut că aşa se va întâmpla. Iar tu nu m-ai dezamăgit.

— Ai vrea să-mi explici?

— Nu sunt sigur dacă vei face faţă. Te-am crezut băiat isteţ. În schimb, se pare că nu poţi face doi paşi fără să-ţi deseneze cineva urme gen Arthur Murray[38] pe asfalt.

Nu am răspuns. Mâna îmi era strânsă pe receptor şi începuse să-mi transpire. Clete îmi studia curios chipul.

— Eşti undeva unde să poţi vorbi? a întrebat Fitzpatrick.

— Sunt în birou.

— Cine mai e cu tine?

— Partenerul meu, Purcell.

---

[38] Instructor de dans şi afacerist. A avut ideea de a vinde clienţilor urme desenate de paşi, care să ghideze dansatorul.

— Mda, sigur că poţi vorbi, a zis el, pe un ton de iritare. Vin să te iau în zece minute din faţa restaurantului Acme, de pe Iberville. O să conduc un Plymouth albastru, de închiriat.

— Nu prea cred.

— Ori te mişti încoace, ori te vizitez eu la noapte, pe barcă, şi-ţi scot toţi dinţii. Îţi promit!

•

L-am aşteptat zece minute în faţa restaurantului, apoi am intrat să-mi cumpăr un Dr. Pepper, într-un pahar plin cu gheaţă şi cu o felie de lămâie; l-am băut afară. Puteam vedea turlele catedralei St. Louis, unde mă duceam uneori la slujbă, lucind în aerul limpede al dimineţii. Înainte ca autovehiculul lui Fitzpatrick să cotească, mânia mea se diminuase până la punctul în care îmi trecuse cheful să-l mai scot afară din maşină, de cravată. Dar când m-am aşezat pe scaunul din dreapta, m-am întins şi am învârtit cheia în contact, oprind motorul.

— Înainte să plecăm undeva, hai să lămurim câteva lucruri, am spus. Nu cred că ne cunoaştem de aşa mult timp încât să ne permitem să le spunem oamenilor să tacă sau să facem ameninţări la telefon. Dar dacă te crezi aşa dur, putem merge la Y, să ne punem mănuşile şi vedem atunci ce se mai întâmplă.

Bărbatul a dat din cap a încuviinţare şi bătut indiferent cu unghiile în volan.

— Nu-ţi face griji, au un asistent pentru acordarea primului ajutor, în cazul în care sângerezi mult, am adăugat.

— Bine, te-ai făcut înţeles.

— Nu prea eşti bun la a te da cocoş, nu?

— Am vrut să ieşi din birou. Dacă eşti atent la prezenta ta amplasare, te afli în maşina mea, şi nu la Districtul Unu. E-n regulă să pornesc acum?

— Cred că voi, federalii, tineri neapărat să faceţi totul pe ocolite. N-ar fi mai simplu pentru amândoi să mergem în biroul căpitanului Guidry şi să discutăm raţional despre afacerea asta? Nici nouă nu ne place să avem tipi ca Philip Murphy sau ca psihopaţii lui dresaţi, care să se plimbe liberi prin New Orleans. Căpitanul e un om bun. O să te ajute dacă poate.

Fitzpatrick a pornit motorul şi a intrat în trafic. Lumina soarelui îi cădea pe faţa pistruiată şi cămaşa în dungi pastel, marca Arrow.

— Purcell e un om bun? a întrebat el.

— Are nişte probleme, dar încearcă să şi le rezolve.
— Crezi că e curat?
— Din câte ştiu eu...
— Acum şase săptămâni am avut treburi în casa unei prostituate. Numele lui apărea în registrul fetei. Era client săptămânal. De asemenea, nu apărea nicio însemnare despre plată.

Am oftat adânc.

— A avut probleme în căsnicie, am răspuns.
— Las-o baltă! vorbim despre un poliţai compromis aici, care a început ieri să împartă gloanţe spre un posibil martor într-o afacere guvernamentală. Care dintre voi l-a căsăpit pe Segura?
— Eu. Încerca să iasă pe uşă şi s-a ridicat chiar în faţa mea.
— Aş pune pariu că unul dintre plumbii lui Purcell era deja în el. Ce a rezultat la autopsie?
— Nu ştiu.
— Minunat.
— Insinuezi că Clete a vrut să-l omoare pe Segura?
— E posibil.
— Nu cred.
— Nu crezi multe lucruri, domnu' locotenent. Dar am oameni exact ca tine în birou. De asta mă trimit înapoi la Boston săptămâna viitoare.
— Renunţi?
— Voi renunţa. Nu m-am făcut înţeles şi aşteaptă şi alte treburi.

S-a uitat spre mine şi pentru prima dată am simţit simpatie pentru el. Lăsând la o parte toate invectivele, era un jucător de liga întâi. Am cumpărat o porţie mare de creveţi prăjiţi şi două caserole cu *dirty rice*[39] şi am mâncat într-un parc mic şi umbros, de pe bulevardul Napoleon. O gaşcă de puşti negri, albi şi mexicani jucau *scrub*[40] în faţa unui gard din plasă de sârmă. Erau băieţi duri, din clasa muncitoare, şi jucau cu mult curaj şi îndrăzneală. Aruncătorul azvârlea mingi îmbibate cu salivă[41] şi ghiulele[42]; apărătorii împiedicau cu coatele şi genunchii

[39] Mâncare tradiţională a etniei *cajun,* preparată din orez şi măruntaie de pasăre. (n.r.).
[40] Joc de baseball fără echipe; numărul de jucători variază şi nu se ţine scorul. (n.r.).
[41] Referire la un procedeu ilegal folosit în baseball, care constă în aplicarea unei substanţe (adesea fiind folosită saliva) pe suprafaţa mingii. (n.r.).
[42] Mingi aruncate către capul celui de la serviciu (*batter*-ul). (n.r.).

înscrierea şi îşi îngropau feţele în nisip, în timp ce alunecau cu capul înainte pe pământ; prinzătorul fura cu mâna liberă mingea de sub bâta celui de la bătaie; iar apărătorul bazei a treia înaintase aşa de mult pe teren, că o minge care zbura în linie dreaptă i-ar fi putut smulge capul. M-am gândit atunci că nici nu e de mirare că străinii erau fascinaţi de natura inocentă şi naivă a agresivităţii americane.

— Ai idee ce ar căuta nişte elefanţi în toată afacerea? am întrebat.

— Elefanţi? Nu, asta-i nouă. De unde ai auzit?

— Am înţeles că Lovelace Deshotels chicotea, zicând ceva despre elefanţi, când au injectat-o oamenii lui Segura. I-am spus lui Julio, iar faţa lui a tresărit ca o pompă de desfundat ţevile.

— Păi, mai avem o şansă. Am găsit-o pe colega ei de cameră, o mexicană din acelaşi salon de masaj, iar ea vrea să le-o tragă tuturor nenorociţilor ăstora.

— De ce a vorbit cu tine, şi nu cu mine?

— S-ar părea că vă crede cretini. E pe acolo vreun sergent de la Moravuri pe nume Motley?

— Da.

— A zis că-i cam slobod la gură.

— Pare a fi el.

— Fata e dansatoare într-un bar de striptease, de la aeroport. Spune că în schimbul a trei sute de dolari ne poate vinde câteva personaje interesante, apoi vrea să-şi ducă fetiţa în San Antonio şi să înveţe frizerie.

— Mi se pare că-i o tâmpenie.

— Cred că-i cinstită. Era iubita unui nicaraguan din fosta gardă naţională şi a lucrat pentru Segura. Apoi a bătut-o şi i-a luat toţi banii. Sunt nişte finuţi, băieţii ăia. Acum vrea să scape. Îmi pare de înţeles.

— Cred că vinde aceleaşi informaţii pe care le am deja de la Didi Gee.

— Acum şi-o pune cu Bobby Joe Starkweather. Zice că ar fi un homosexual reprimat şi că nu poate să facă nimic cu femeile. A aruncat o ospătăriţă pe fereastra unui hotel şi un gangster local a fost pârlit, în locul lui, la Angola.

Mi-am întors privirea la băieţii care jucau *scrub.*

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Fitzpatrick.

— Îl cunoşteam. Numele lui era Johnny Massina.

— Erai apropiat de el?

— L-am ajutat odată să se lase de băutură. Ştie unde ar putea fi Starkweather?

— Nu spune prea multe.

— Mă gândeam eu, am replicat. Notează-mi numele şi adresa ei, dacă vrei, dar nu mă interesează deocamdată. Oricum sunt cu lanţul pus de gât acum.

— Pot să aduc în discuţie ceva personal?

Voiam să răspund „De ce nu?”, din moment ce oricum nu arătase niciodată că s-ar codi, dar a continuat să vorbească, înainte să deschid gura.

— E evident că eşti un poliţist bun şi un om retras, dar eşti catolic şi trebuie să te simţi implicat emoţional în ce se întâmplă acolo, a zis el.

— Unde?

Ştiam deja răspunsul, dar nu mă simţeam pregătit să port conversaţia.

— America Centrală. Le fac chestii urâte oamenilor noştri. Omoară preoţi şi călugăriţe Maryknoll[43] şi o fac cu mitralierele M-16 şi M-60 pe care le au de la noi.

— Nu cred că trebuie să iei toată responsabilitatea pe umerii tăi.

— E biserica noastră. Sunt semenii noştri. Nu-i chip să ignori asta, domnu’ locotenent.

— Şi cine te îndeamnă să o faci? Trebuie doar să-ţi cunoşti limitele, atâta tot. Grecii au înţeles. Tipii ca noi trebuie să înveţe asta de la ei.

— Ai impresia că e un sfat bun, nu? a întrebat.

— Mai bun decât să ai capul plin de gărgăuni.

— Din moment ce eşti un iubitor de metafore clasicizate, vezi cum sună asta: de ce îl admirăm pe Prometeu şi-l dispreţuim pe Polonius? Nu încerca să răstălmăceşti vorbele cu o făcătură iezuită, domnu’ locotenent. Vă demolăm verbal de secole întregi.

A rânjit spre mine aşa cum un lansator licean ar zâmbi după ce ar fi azvârlit o ghiulea à la Carl Hubbell[44], care te face să te învârţi în jurul propriei axe.

•

---

[43] Adepte ale mişcării Maryknoll, din cadrul Bisericii Catolice.

[44] Jucător american de baseball.

În acea noapte am mers cu maşina în campusul universităţii Tulane, pentru a asista la concertul cvartetului de coarde al lui Annie Ballard. Arăta drăguţ cum stătea pe scena luminată, îmbrăcată cu fustă şi jachetă, ambele negre, şi o bluză albă, dantelată. Chipul îi era deopotrivă înflăcărat şi concentrat, în timp ce desluşea partitura de pe suportul de metal din faţa ei şi-şi împingea arcuşul înainte şi înapoi pe coardele violoncelului. De fapt, pe când îşi cânta muzica, chipul ei avea un aer copilăresc, fermecător, genul de aer pe care-l observi la cei ale căror figuri par să se lumineze atunci când fac acel lucru special, pe care-l ţin doar pentru ei. După aceea, am fost invitaţi la o petrecere în aer liber în Garden District. Copacii erau încărcaţi cu lampioane japoneze; luminile din piscină scânteiau difuz de sub pelicula verzuie; în aer era miros de iasomie, trandafiri şi pământ reavăn de la straturile cu flori; iar ospătari negri, cărând tăvi cu pahare de şampanie şi băuturi reci tropicale, se plimbau respectuoşi printre grupurile de oameni amuzaţi, îmbrăcaţi în rochii de seară şi costume de vară.

Annie se simţea bine. Am observat că în ochi nu i se mai citeau frica şi dezgustul pe care Bobby Joe Starkweather îi picurase în ei şi se străduia să mă facă şi pe mine să uit ce se întâmplase ieri, pe bancheta din spate a Cadillacului lui Julio Segura. Dar eram egoist.

Nu puteam să uit acele zece secunde scurse între momentul în care portarul scosese automatul din buzunarul uşii şi momentul când pistolul de .45 uruise, îndreptându-se în sus, iar capul lui Segura explodase în toată maşina. Sunt convins că, spre deosebire de nefericiţii şi amărâţii cu care aveam de furcă, el fusese o persoană cu adevărat rea. Dar oricine a tras cu arma în alt om cunoaşte senzaţia, indusă de adrenalină, de omnipotenţă şi de aroganţă pe care o ai pe moment şi plăcerea tainică de a ţi se fi ivit ocazia. O experimentasem în Vietnam; o întâlnisem de două ori în cariera de poliţist şi ştiam bine că maimuţa din care ne tragem cu toţii trăia încă în sufletele noastre.

Mă mai sâcâia şi dojana lui Sam Fitzpatrick privitoare la religia şi umanitatea mea. Îmi doream să-l resping. Era un copil, un idealist, un cârnat federal care încălcase probabil o grămadă de reguli şi avea, în cele din urmă, să-şi dea singur foc la valiză. Dacă n-ar fi devenit agent al Departamentului de Finanţe, cu

siguranţă ar fi ajuns să toarne sânge de pui pe dosare[45]. Vreo şase ca el ar fi fost suficienţi să dea foc oraşului.

Dar nu puteam scăpa de el. Îmi plăcea şi îmi rănise orgoliul.

Am încercat din răsputeri să mă simt bine în acea noapte. Oamenii de la petrecere veneau dintr-o altă lume decât a mea, dar erau plăcuţi şi prietenoşi şi se străduiau să fie politicoşi cu mine. Annie era şi ea o fată drăguţă. Când mi-a surprins privirea rătăcind, fără să fiu atent la conversaţie, mi-a atins mâna cu a ei şi mi-a zâmbit din ochi. Dar nu avea rost. Am renunţat, am inventat o scuză cum că trebuia să merg la serviciu de dimineaţă şi am condus-o acasă. Pe verandă, i-am observat privirea uşor jignită, când am refuzat să intru în casă.

— Îţi place să fii singur, Dave?

— Nu. Nu-i bine să trăieşti aşa.

— Rămâne pe altă dată atunci.

— Da. Îmi pare rău pentru noaptea asta. Te sun mâine.

Mi-a zâmbit, apoi a plecat, iar eu am condus până acasă, deprimat cum nu mai fusesem de ani buni.

De ce? Adevărul e că voiam să beau. Şi nu vreau să spun că îmi doream să mă reobişnuiesc lent cu alcoolul, sorbind cocteiluri Manhattan uşoare la un bar din mahon şi cu o bară din alamă la bază, cu scaune din piele şi rânduri de cupe aliniate în faţa unui perete lung de oglinzi. Tânjeam să dau peste cap pahare de Jack Daniel's stins cu bere la halbă, votcă cu gheaţă, o duşcă de Beam, cu apă alături, o tequila rea care-ţi taie răsuflarea, clocotind în suc propriu. Şi mi le doream pe toate într-o bodegă unde aş fi putut uita de mine, iar reflexia mea de gargui din oglindă avea să fie doar o năzărire etilică, precum ploaia electrică de neon care bătea în fereastră.

După patru ani de abstinenţă îmi doream din nou să-mi umplu mintea cu păianjeni, târâtoare şi şerpi, care se îngrăşau sleindu-mi viaţa şi cu care ar fi urmat să mă lupt zilnic. Pentru asta, dădeam vina pe uciderea lui Julio Segura. Am decis chiar că tentaţia alcoolului şi a autodistrugerii reprezentau semne că eram încă om. Am spus Rozariul în acea noapte şi nu am adormit până când cerul nu s-a făcut cenuşiu de lumina falsă a zorilor.

---

[45] Trimitere la un grup de activişti care, în anii '60 ai secolului trecut, în semn de protest faţă de războiul din Vietnam, au turnat sânge peste dosarele unor candidaţi la încorporare.

•

În acea după-amiază încă mă gândeam la Sam Fitzpatrick. Am sunat la Biroul de Control al Traficului cu Tutun, Alcool şi Arme de Foc, iar asistentul agentului special de serviciu m-a anunţat că Fitzpatrick nu se afla acolo.

— Cine este la telefon? m-a întrebat el.

I-am spus cum mă cheamă şi cine eram.

— Suni de la birou?

A răspuns că da.

— Sun eu acolo în două minute, a replicat şi apoi a închis.

Sigur, telefonul a sunat un minut şi jumătate mai târziu. Erau o gaşcă tare grijulie cei de la Biroul Federal.

— Ne facem griji pentru el. Nu a pontat şi nu e nici la motel, a spus bărbatul. Tu eşti tipul care l-a eliminat pe Segura?

— Da.

— E o zi proastă la Black Rock, nu? a zis el, râzând.

— Toţi aveţi genul ăsta de umor?

— Domnule locotenent, ne-a zburat un agent din cuib. Deţii vreo informaţie pe care ar trebui să o ştim?

— Avea de gând să se întâlnească cu o mexicană, o dansatoare de striptease, la aeroport. I-a spus că poate să-i dea în gât pe câţiva oameni ai lui Segura.

— Deja ştim despre ea. Altceva?

— Asta-i tot.

— Ţinem legătura. Vino pe aici să bem o cafea într-o zi. Trebuie să avem o relaţie mai bună cu oamenii tăi. Apropo, agentul Fitzpatrick are obiceiul de a se aventura dincolo de limitele noastre. Asta nu înseamnă că autorităţile locale ar trebui să răspundă la fel şi să încalce o jurisdicţie federală. Ai prins ideea, nu?

A urmat o pauză, apoi receptorul a amuţit.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, am mers la apartamentul din Mentairie al mexicanei. Nu am găsit pe nimeni acasă, iar administratorul blocului mi-a spus că nu le văzuse nici pe fată, al cărei nume era Gail Lopez, nici pe fiica ei în vârstă de câteva zile. Am îndesat o fâşie mică de bandă adezivă între partea de jos a uşii şi cadrul ei, apoi am condus maşina până la barul de striptease de la aeroport, în lumina stinsă a crepusculului.

Aeronavele se ridicau de pe pista de peste drum şi uruiau deasupra barului, în cerul de culoarea lavandei. Clădirea era

făcută din bolţari vopsiţi în violet; uşa avea culoarea ojei roşii; iar în interior mirosea a fum de ţigară, aer răcit şi dezinfectant de baie. În spatele barului se afla o estradă de cabaret, unde un comedian cu faţa precum pergamentul mototolit ţinea un discurs lipsit de energie şi plictisitor, pe care nu-l asculta nimeni de la mesele din bar. În toiul actului, nişte motociclişti din colţ au dat iama spre tonomat şi au pornit muzica la volum maxim.

Barmanul era un bărbat masiv, de vreo treizeci de ani, cu un cap chel, enorm ca o stâncă, iar pe părţi, părul rămas îi lucea bine uns, pieptănat sub forma cozii de raţă. Purta pantaloni negri, o cămaşă albă şi o vestă neagră din catifea, ca un barman profesionist. Însă braţele groase, gâtul, pieptul lat şi ciomagul de lemn de pe un raft din spatele lui indicau ce altceva mai era în stare să facă. L-am întrebat despre Gail Lopez.

— Nu mă recunoşti, domnu' locotenent? a întrebat, apoi a zâmbit.

Mi-am îngustat ochii prin fum, ferindu-mă de razele reflectoarelor de pe scenă.

— În urmă cu cinci sau şase ani, nu? am zis. Ceva în legătură cu accidentarea însoţitorului unui camionagiu, cu o maşină de livrări de la *Picayune.*

— De fapt, au trecut opt ani şi nu am apucat niciodată să spun varianta mea în legătură cu povestea aia. Dar nu mai contează acum. Mai bine mă duc spre ceva, decât să mă duc spre altceva. Pricepi? Dă-mi, însă, voie să-ţi cer o mică favoare. Ofiţerul meu de probaţiune nu cunoaşte situaţia de acum, nu? E un tip de treabă, cam exagerat de protector şi nu vrea să muncesc în haznale ca asta, dar câţiva tipi de la sindicat îmi ţin ranchiună şi nu vor să-mi dea legitimaţia înapoi şi nu sunt prea mult locuri în care să câştig şase dolari pe oră plus bacşişuri. La dracu', e degradant să lucrezi într-o speluncă precum asta. Am ajuns să adun cu mâna mea chiştoace de ţigări din pisoare, să spăl veceurile şi să şterg borâtura de pe jos, de fiecare dată când dă vreunul dintre netoţii ăştia la boboci. Ce vrei să bei? Fac eu cinste.

— Ah, nimic deocamdată. Ce ştii de fată, de Gail Lopez?

— Păi, tipele astea au mare căutare, pricepi? Avem clientelă de cea mai joasă speţă aici, domnu' locotenent. Unsuroşi, asasini, lesbiene bătăioase, nemernici cărora le place să mă calce pe bătături până ce întrec măsura, pricepi? E un tip care

vine aici în fiecare noapte şi-şi dizolvă Demerol[46] într-un pahar de Wild Turkey[47] şi-i zic: „Frumoasă vreme” sau „Ce mai ploaie i-a tras după-masă”, şi el răspunde „Nu, dăăă”. Îl întreb dacă mai vrea un pahar şi face „Nu, dăăă”. „Mai vrei alune?” „Nu, dăăă”. „Nu te afli într-un loc nimerit să faci pe miştocarul”. „Nu, dăăă”.

— Nu, Charlie, vorbesc despre un tip care arată ca un pistrui ambulant.

— Nu l-am văzut. Uită-te în jurul tău, domnu’ locotenent. Un băiat ca el ar atrage atenţia aici ca un rahat într-o fabrică de îngheţată. Mă rog, întreab-o pe fată. Vine aici într-o oră.

Am rămas de-a lungul a două spectacole de cabaret cu o fetişcană goală dansând în ritmul unui trio ale cărui instrumente ar fi putut fi preschimbate în tamburine. Fetele purtau doar lanţuri aurii subţiri în jurul gleznelor şi abdomenului, iar feţele le păreau luminate de un soi de plăcere narcisiacă ce nu avea nicio legătură cu lumea din afara lor. Se ondulau şi-şi ridicau braţele deasupra capetelor ca şi cum s-ar fi mişcat prin apă, iar câteodată privirile li se întâlneau şi li se luminau ca şi cum ar fi împărtăşit un secret.

În tot acest timp, barmanul a spălat netulburat pahare într-o chiuvetă mică, pe când cenuşa ţigării lui cădea în apa pentru vase. Cineva din spate i-a atras atenţia şi a dispărut de la bar pentru câteva minute, apoi s-a întors cu o expresie crispată pe chip.

— Domnu’ locotenent, sunt într-o situaţie jenantă, a zis el. Administratorul, domnu’ Rizzo, e foarte bucuros că te afli aici şi nu vreau să plăteşti pentru nimic. Dar un tip care bea la bar 7Up, iar de sub haină i se vede un pistol, e cam ca...

— Antraxul? am zis.

— Păi, dacă te uiţi atent, nu mai e nimeni la bar, ceea ce nu este o remarcă la adresa ta, ci a fătălăilor degeneraţi care beau aici. Până şi tipul care mă scoate din ale mele cu „Nu, dăăă” stă la o masă din spate, în noaptea asta. Ajungi să înţelegi mintea ţăcăniţilor. Vezi tu, toţi au fantezia că ar fi nişte bărbaţi duri, dar când merg prea departe şi-l calcă pe coaie pe câte un barosan mai rău, ca unul care tocmai ce a ieşit de la Angola şi şi-a încasat deja băţul înfipt în fund, atunci trebuie să-i scap.

---

[46] Narcotic cu efect analgezic. (n.r.).

[47] Marcă americană de whisky.

Am plătit sucul pe care-l băusem şi am aşteptat o altă jumătate de oră la o masă mică, în cea mai întunecată parte a sălii. Gail Lopez nu a apărut. I-am dat barmanului cartea mea de vizită de la birou, cu numărul de telefon de la serviciu şi l-am rugat să mă sune dacă ajunge fata. Omul a pus jos cârpa, s-a aplecat spre mine şi mi-a vorbit la câţiva centimetri de faţă.

— Unul dintre prietenii ei e un nicaraguan înalt, cu mustaţă, a zis el. Nu-l lăsa să te ia prin surprindere, domnu' locotenent. Într-o noapte, în parcare, l-a tăiat pe un băiat de la subsuoară până la ficat. E genul de gagiu pe care dacă ai de gând să-l faci una cu pământul, ar fi bine să-l scurtezi de la gât.

•

Am mers înapoi la apartamentul din Matairie al mexicanei şi am găsit bucăţica de scotch încă la locul ei, între uşă şi cadru. I-am spus administratorului clădirii că nu-i pot cere să-mi deschidă uşa, dar bănuiam că dacă aş fi făcut-o, nu ar fi găsit înăuntru decât umeraşe goale. I-a luat mai puţin de două minute să ia cheia.

Cu toate astea, mă înşelasem. Nu lăsase în urmă doar umeraşe goale. În coşul de gunoi se aflau câteva broşuri mototolite ce făceau reclamă peisajelor din Caraibe, nu celor din San Antonio, şi nici nu promovau vreo şcoală de frizerie. Fitzpatrick, biet nerod, mi-am zis.

Mă simţeam obosit conducând spre casă, de-a lungul autostrăzii Lake Shore. Am trecut pe lângă parcul de distracţii, cu roata mare profilându-se luminată pe fundalul cerului, pe lângă Universitatea din New Orleans, cu pomii ei negri şi peluzele tăcute şi întunecate şi am început un dialog cu mine însumi care aproape că m-a scos din încâlceala problemelor mele. Lasă-i pe oamenii lui Fitzpatrick să aibă grijă de el, m-am gândit. Armele şi explozibilele ilegale intră sub jurisdicţia lor, nu a noastră. Tu ţi-ai luat o obligaţie faţă de negresa moartă din canal şi ţi-ai împlinit-o, fie că ai vrut sau nu, apoi i-ai făcut terci creierii lui Julio Segura. Dacă te interesează să te răzbuni pe Philip Murphy, Starkweather şi micul israelit, ai o abordare greşită. Cândva îşi vor da singuri cu stângul în dreptul şi atunci se va nimeri cineva să-i pună la păstrare. Aşa că uită, Robicheaux, m-am îndemnat. Nu trebuie să arunci mingea la distanţe mari de fiecare dată. Un imbold bine plasat are meritele lui.

Reuşisem chiar să mă liniştesc, până să parchez maşina pe strada scurtă şi întunecată ce se termina într-o dună de nisip cu trei cocotieri şi docul dărăpănat unde-mi ţineam ancorată casa. Duna era traversată de o cărare netedă şi bătătorită, pe marginile căreia creştea iarbă-sărată, iar frunzele ondulate de palmier îşi aruncau umbrele pe nisip şi pe acoperişul bărcii mele. Puteam auzi apa plescăind pe când se lovea de cocă, iar lumina lunii cădea pieziş pe lac, sub forma unei benzi lungi şi argintii. Am mers pe pasarelă, înfruntând vântul rece. Lemnul se îndoia familiar şi încurajator sub paşii mei, spuma fluxului aluneca în sus şi în jos pe nisipul de sub mine. Mahonul, tecul gălbui-maroniu, geamurile din sticlă şi garniturile din alamă ale bărcii mele erau atât de frumos orânduite, cum numai metalul şi lemnul pot fi. Am deschis chepengul, am intrat în cabina principală şi am răsucit întrerupătorul.

Bobby Joe Starkweather s-a ridicat repede de pe podea şi mi-a vânturat prin faţă o bucată scurtă de ţeavă. La un capăt avea un robinet, iar la celălalt era învelită în bandă adezivă antiderapantă. M-am ferit şi mi-am pus mâinile în faţă, primind o parte a şocului în antebraţ, însă robinetul din fontă mi-a zgâriat faţa pe o parte şi am simţit cum mi se desprinde urechea de cap. Am încercat să scot arma de calibru .38 din suportul de la centură, dar cineva mi-a prins mâinile la spate şi am căzut toţi trei pe raftul cu discuri de jazz, de pe celălalt perete. Colecţia mea de jazz vechi, discurile de şaptezeci şi opt de rotaţii pe minut, tari şi delicate precum ceramica arsă, s-au spart pe podea, împrăştiind peste tot aşchii negre. Apoi un al treilea om s-a urcat deasupra mea, un om înalt, cu o mustaţă subţire şi un păr roşcat de tip negroid, mirosind a pomadă. Am fost acoperit de mâinile, braţele, pulpele, scroturile, fesele, genunchii lor. Greutatea colectivă, forţa şi mirosurile viscerelor omeneşti erau aşa de puternice şi sufocante că nu mai eram în stare să mă mişc sau să respir sub ele. Am simţit cum îmi intră un ac în gât. O dorinţă nespusă mi s-a oprit în gâtlej, iar gura mi s-a deschis ca şi cum mi se rupsese maxilarul. Apoi cei trei amici mi-au stors picul de aer ce-mi mai rămăsese în piept, sângele din inimă şi lumina din ochi.

6.

M-am trezit într-un soi de garaj. Acoperişul era din tablă, iar afară ploua. Stăteam întins pe o masă, cu mâinile prinse în cătuşe de un stâlp din spatele meu, iar picioarele îmi erau legate de un alt stâlp, la celălalt capăt. Singura sursă de lumină venea de la o lampă portabilă de mecanic atârnată pe unul dintre pereţi, printre rânduri de unelte, curele de ventilator, pompe de uns şi ghemotoace de cabluri de bujie. Aerul era închis şi mirosea a ulei şi rugină. Când am întors capul, am simţit că gâtul avea să mi se rupă precum tulpina uscată a unei flori.

Apoi l-am văzut pe Sam Fitzpatrick aşezat într-un scaun din lemn, la un metru de mine. Antebraţele îi erau legate fedeleş de braţele scaunului, înfăşurate în frânghie de la cot până la încheieturi, astfel încât mâinile îi ieşeau în afară ca două gheare frânte; hainele îi erau rupte, pătate cu grăsime şi sânge, iar capul lovit şi însângerat îi atârna în umbra care-i ascundea chipul. La picioarele lui se vedea o manivelă de telefon, ca la cele de armată, folosite pe teren.

— Sam, am zis.

Omul a scos un sunet şi şi-a mişcat capul.

— Sam, sunt Dave Robicheaux, am spus. Unde sunt tipii?

Şi-a ridicat capul în lumină şi i-am zărit faţa. Avea ochii umflaţi că ai unui boxer bătut, nasul rupt, iar pe dinţi i se vedea saliva roşie.

— Unde sunt, Sam? am repetat.

Atunci a început să respire mai repede, a dat să îngaime ceva din gâtlej, de parcă încerca să-şi adune puterile pentru a rosti o singură replică.

— Calea Elefantului, a răspuns.

Am auzit cum se deschide o uşă de tablă, zgâriind podeaua din beton şi am simţit mirosul răcoros al ploii, care a pătruns în cameră. Philip Murphy, micul israelit şi omul cel înalt cu mustaţa subţire şi păr roşcat şi cârlionţat au păşit în lumina lămpii. Duceau în mâini ambalaje din hârtie cu hamburgeri şi cartofi prăjiţi.

— Pesemne că ai o constituţie masivă, a zis Murphy. Ţi-au injectat suficient Thorazine[48] cât să doboare un dinozaur.

Părul lui grizonant şi umed era încă netuns; nu se răsese în acea zi, iar printre vinişoarele albastre şi roşii de pe obraji i se iţeau ţepii bărbii. A muşcat o dată din hamburger şi m-a privit în timp ce mesteca. Privirea ochilor lui căprui era goală şi rece.

— Eşti o caricatură de om, am spus.

— De ce? Nu-ţi place cum au evoluat lucrurile? Nu ai fost avertizat în legătură cu regulile? Oamenii au fost cam nedrepţi cu tine, nu?

— Trebuie să fii un degenerat dat dracului ca să torturezi un om fără apărare.

— Oamenii sunt răniţi în războaie. Prietenul tău e unul dintre ei. Poate nu-ţi place definiţia, dar ăstora ca tine nu le place, de obicei.

— Eşti un derbedeu, Murphy. N-ai luptat în război nici măcar o zi, în viaţa ta. Ăia ca tine dau jos prizonierii din vagoanele de vite şi au grijă de cuptoare.

Pentru o clipă, am prins o licărire în privirea lui.

— Ţi-ar plăcea să trăieşti într-o ţară comunistă? a întrebat el. Vrei ca Louisiana să fie condusă de sandinişti, ca în Nicaragua? Ştii că marxiştii sunt puritani, nu? Fără cazinouri, fără curse de cai, fără băutură şi curvăsăraie când simţi nevoia, nicio şansă să mai practici mica şmecherie care ne ţine tuturor bijuteriile în formă. În schimb, îţi doreşti să stai la rând, printre ceilalţi oameni mediocri, duhnind a sudoare, care aşteaptă pomana guvernului. Dacă ai trăi la nivelul ăla aşa de jos, ţi-ai trage un glonţ în gură de plictiseală.

— Deci, cumva, este în regulă să legi un puşti şi să-i dai la ficaţi? Ce mă enervează cel mai tare la ăştia ca tine e felul în care sunteţi mereu dispuşi să sacrificaţi jumătate din planetă pentru a salva cealaltă jumătate. Dar voi nu vă aflaţi niciodată în partea aia bombardată.

— Eşti un ipocrit. Mai ştii ce-a zis Patton? Nu câştigi războaie dându-ţi viaţa pentru ţară. Îl faci pe nemernic să şi-o dea pe-a lui. Cred că eşti un biet ratat. Uită-te la Andres. Îi vezi cicatricile mici şi gri din jurul gurii? El are dreptul să fie înrăit, dar nu este, nu peste măsură. Zi ceva, Andres. *Que hora es*[49]?

---

[48] Medicament utilizat în tratamentul schizofreniei. (n.r.).

[49] „Cât este ceasul?” (în lb. spaniolă, în text).

— *Doce menos veinte*[50], a răspuns bărbatul înalt, cu mustaţă.

Vocea îi suna şuierătoare, ca vântul printr-o sită, ca şi cum plămânii îi erau perforaţi cu găurele.

— Andres avea o amantă într-unul dintre bordelurile lui Somoza. Şi-ntr-o zi i-a vorbit fetei cam prea liber despre treaba pe care o făcuse trupa lui de trăgători. Împuşcaseră o sandinistă pe nume Isabella, pe care o capturaseră pe dealuri. Tipul s-a gândit că e o poveste bună pentru că, înainte să moară, femeia i-a dat în gât pe alţi doisprezece sandinişti. Ce n-a spus, însă, a fost că toată trupa a violat-o pe victimă înainte să o ciuruiască, şi nu ştia că Isabella fusese sora curvei lui. Aşa că data următoare când a vizitat-o pentru niscaiva acţiune între aşternuturi, fetişcana era mai încinsă ca talpa iadului. I-a pregătit un pahar rece de Cuba Libre cu gheaţă şi felii de lămâie şi băiatul l-a dat direct pe gât, ca un pofticios ce este. Doar că gagica turnase din plin acid clorhidric şi, de atunci, sărmanul Andres îşi varsă măruntaiele pârjolite.

— Eşti un căcat cu ochi, Murphy.

— Nu, ai înţeles totul greşit. Unii dintre noi servesc cauza, alţii, ca Fitzpatrick, ne stau în cale, iar majoritatea, din care faci parte şi tu, se ocupă de flecuşteţe ca tine şi se amăgesc singuri, pe când noi avem situaţia sub control. Dar nu-i drept nici să începi să-ţi baţi joc de oameni. Eşti un om educat, cu experienţă, şi-aş vrea să-mi răspunzi sincer la o întrebare. Ai văzut cine sunt oamenii aflaţi de cealaltă parte a baricadei, în ţara asta – ştii tu, militanţi pentru pace, activişti contra bombei nucleare, tipii cu sloganul „Ieşiţi din America Centrală”. Cine sunt?

Colţurile lăsate ale gurii lui s-au tras greoi în sus, formând un zâmbet vag, iar privirea i s-a plimbat pe chipul meu cu un sentiment de satisfacţie.

— Printre ei se numără şi unele lesbiene, nu? Poate nu pe de-a întregul, dar măcar câteva. Apoi sunt unele cărora pur şi simplu nu le plac bărbaţii. Nu şi-au iubit taţii, fraţii sau soţii şi până la urmă şi-au extins aversiunea la orice fel de autoritate masculină – preşedinte, parlamentari, generali, orice fiinţă care are un penis.

— Acum ajungem la adevăraţii răzvrătiţi, a continuat el. Ăştia-ţi sunt rataţii de profesie, care nu ştiu să facă diferenţa dintre o

[50] „Douăsprezece fără douăzeci” (în lb. spaniolă, în text).

carte de istorie şi un catalog Sears sau Roebuck, dar le place să se dea în spectacol. Sunt sigur că ai văzut o grămadă la televizor, pe când te aflai în Vietnam. Însă grupul meu favorit e, de departe, al celor castraţi de muieri. Nevestele îi târăsc după ele la întâlniri nesfârşite, fără niciun rost, şi, dacă sunt cuminţei, mama le dă o bucăţică de păsărică o dată pe săptămână sau cam aşa. Nu cred că te încadrezi aici, dar poate mă înşel în privinţa ta. Cred că până la urmă ai vrut să joci şi tu în piesă. Păcat, pentru că acum renunţăm la câţiva dintre voi.

— Îţi sugerez să te informezi, am răspuns. Mergi la secţiunea „Decese” din *Picayune* şi citeşte frânturi din ce li s-a întâmplat oamenilor care au ucis poliţişti din New Orleans. Nu e chiar cel mai bun moment, dar lecţia se învaţă negreşit.

Bărbatul a zâmbit ca şi cum ar fi fost amuzat de propriile gânduri şi a început din nou să muşte din hamburger pe când îşi arunca privirea anticipativ, spre uşa din spate. Cinci minute mai târziu, Bobby Joe Starkweather a dat buzna înăuntru, din ploaia de afară, cu o pungă de hârtie la subraţ. Tricoul şi blugii îi erau uzi leoarcă, iar muşchii i se întrezăreau prin hainele lipite de corp, ca nişte şerpi încolăciţi unul în jurul celuilalt.

— M-am prins. Hai să-l anesteziem pe căcăcios şi să ne vedem de drum, a zis el. Mi-ai adus un hamburger?

— Nu m-am gândit că ţi-ar plăcea rece, a replicat Murphy.

— Eşti un tip pe cinste, Murphy, a răspuns Starkweather.

— Îl vrei pe al meu? a întrebat Murphy încet.

— Nu mi-am făcut vaccinul antirabic.

— Cum vrei, atunci, şi scuteşte-ne de înţepăturile tale plângăcioase.

— Fii atent, Murphy. M-am dus după băutură, pentru care îmi datorezi doisprezece dolari, şi am chiloţii plini de apă, în timp ce voi staţi uscaţi, lingându-vă degetele slinoase, aşa că nu mă provoca.

Murphy a continuat să mestece şi s-a uitat în gol. Starkweather şi-a şters faţa şi braţele, făcându-le să lucească, a aprins o ţigară Luky Strike de la bricheta Zippo, a închis bricheta cu un clănţănit şi a îndesat-o cu degetul mare, gros, în buzunarul pentru ceas. A inhalat fumul, fără a-şi scoate ţigara din gură, în timp ce lua din punga de hârtie o sticlă de trei sferturi de Seagram[51], un bax cu şase sticle de Jax, un flacon de

[51] Marcă de whisky.

pastile, închis cu un capac, şi o sticlă maro de medicamente, aşezându-le pe masă. Apoi a răscolit pe masa de lucru până a găsit o pâlnie din cauciuc şi un borcan plin de cuie ruginite. A răsturnat cuiele pe tejghea şi a mers înapoi la masa unde lăsase borcanul şi pâlnia. Craniul lui ras avea forma unui semn de întrebare.

— Ar fi trebuit să ajungi mai devreme, a spus el. Am scos nişte chirăituri a-ntâia de la prietenul tău. Mai ştii ce ziceau în Vietnam? Dă-i un telefon lui Charlie[52] şi o să răspundă negreşit.

Bărbatul a umplut borcanul cu bere, whisky şi lichidul din sticla maro, apoi a turnat pastilele, a înşurubat capacul şi a început să agite amestecul, de parcă pregătea un Martini. Capătul ţigării era umed de salivă, iar el respira ca muncit de o energie diavolească.

— Trebuie să fie greu să ştii că eşti un beţivan care nu ţine la băutură, a adăugat.

— Am vărsat mai multă la canal într-o săptămână, decât ai băut tu toată viaţa, tâmpitule, am răspuns.

— Pun pariu. Prima mea nevastă era o sugativă, a spus. Ar fi făcut orice pentru un strop. Odată şi-a tras-o cu un taximetrist pentru o sticlă de-un sfert de bere. Am aflat, mi-am tăiat o nuieluşă groasă ca pe deget şi i-am făcut rochia fâşii pe spate. I-am luat banii şi hainele şi am încuiat-o în dormitor. Bea tonic pentru păr. Până la urmă au săltat-o şi-au dus-o la o casă de nebuni de prin Montgomery.

— Indiferent de ce se întâmplă aici, în noaptea asta, am nişte prieteni care o să te răcorească, Starkweather, am replicat.

— Poate, poate. Dar între timp, ţi-am pregătit un vis alcoolic. Când vei bea calmantele alea, o să-ţi pot scoate dinţii cu cleştele şi n-o să zici nici pâs! Uleiul de ricin e ca să-ţi facă seara mai frumoasă, o să-ţi aducă aminte de perioadele când beai trei zile la rând, până te răhăţeai pe tine. Dacă eşti băiat cuminte, te lăsăm să te ridici şi să-l bei singurel.

— Dă-i drumul, a spus Murphy.

— Ia nu mai da ordine o vreme, Murphy, a replicat Starkweather. Mai ales din cauza ta s-a întâmplat porcăria aia. Ar fi trebuit să-i eliminăm pe ăştia doi, când am avut prima dată ocazia. În schimb, tu a trebuit transformi totul într-o misiune de spionaj, ca să-l impresionezi pe Abshire.

---

[52] Numele pe care îl dădeau soldaţii americani celor vietnamezi.

— Cum se face că nu ne dezamăgeşti niciodată? a întrebat Murphy.

— Ai meteahna de a-i lăsa pe alţii să cureţe în urma ta, după ce ţi-ai făcut de cap. Poate ar trebui să mai faci şi tu munca de jos. Să fi fost acolo când li s-a închis indienilor vreun sat şi au fost scoşi din colibe. Mare distracţie! Nu cred că ai avea tupeu.

— Nu-i vorba de tupeu, amice, a răspuns Murphy.

În firele de păr din barba lui se vedeau firimituri de pâine.

— Unii oameni sunt adverbe, alţii substantive.

— Mi-ar plăcea să văd cum te descurci.

— Poate n-o să-ţi vină să crezi, dar am jucat un rol de o importanţă istorică redusă la Golful Porcilor[53] şi la Dien Bien Phu[54]. Ultima a fost pe când tu încă încercai să descoperi diferenţa dintre ovarele maică-tii şi un castron de crupe.

— Mă uimeşti, Murph. Dacă ai fi participat la Operaţiunea Plaja Omaha[55], acum vorbeam germană.

Erik, micul israelit, a chicotit, iar nicaraguanul s-a uitat când la unul, când la celălalt, cu ochii înroşiţi, nepricepând gluma.

— Idioţilor, îşi taie încheieturile cu cătuşele, a zis Murphy.

— Ca întotdeauna, omul serviciilor secrete, a comentat Starkweather.

— Fă-ţi treaba şi ţine-ţi pliscu’, Starkweather! Locotenentul te poate face în doi timp şi trei mişcări, de-ar avea doar un singur neuron. Dacă o dai în bară cu ceva în noaptea asta sau îţi mai deschizi gura...

Omul s-a oprit şi a inspirat adânc, pe nas.

— Mă duc acum să-i iau maşina. Tu termină treaba, a continuat. Vorbim mai târziu.

— L-ai auzit pe şef, mi s-a adresat Starkweather. E timpul să mergem la muncă, să ne câştigăm pâinea, să luăm barja şi să cărăm marfa. Hai, pa, puturosule!

Mi-au îndesat printre dinţi, până în fundul gâtului, tubul pâlniei din cauciuc. M-am înecat şi am tuşit, ochii mi s-au umplut de lacrimi şi am simţit cum pieptul mi se zbate sălbatic sub mâinile lor. Apoi m-au ţinut de nas şi mi-au turnat pe gât

[53] Invazia din Golful Porcilor a fost o misiune planificată de guvernul american pentru a răsturna regimul comunist cubanez, în perioada 17-19 aprilie 1961.

[54] Luptă desfăşurată în cadrul Războiului din Indochina, în perioada martie-mai 1954.

[55] Numele de cod dat unui punct principal de aterizare al Aliaţilor, când Germania a ocupat Normandia, la data de 6 iunie 1944, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

amestecul de bere, ulei de ricin, whisky şi Quaalude[56]. Dintr-odată, gustul sec al alcoolului, după patru ani de abstinenţă, a fost ca un bubuit macabru de tunet asupra organismului meu. Stomacul îmi era gol, iar lichidul s-a scurs prin mine ca *sterno*[57] şi s-a lăsat greu în testicule şi falus, mi-a urlat morbid în creier, mi-a umplut inima de fluidele râncede şi primordiale ale unui viking desfătându-se în chinurile propriei răni mortale.

În mintea mea s-a stins lumina şi, în doar câteva clipe, am fost iar prins în lumea mea de beţiv, a barurilor deschise până noaptea târziu, a taximetriştilor care mă conduceau până la uşă, în lucirea unor zori false, a delirului ce mă acoperea de sudoare şi-mi umplea barca de păienjeni şi vietnamezi morţi. Am auzit cum mi se sparge în cap o sticlă de bere, m-am văzut împins pe uşa din spate a unui bar de alcoolici, am citit satisfacţia de pe faţa unui bodyguard, pe când mă îndesa în maşină, aruncându-mi în urmă pălăria, am simţit cum îmi vărs maţele într-o toaletă publică, apoi mâinile unui peşte şi ale unei curve întorcându-mi buzunarele pantalonilor pe dos.

Pe urmă s-a întâmplat un lucru ciudat. Majoritatea viselor mele despre Vietnam erau coşmaruri ce mă făceau să mă tem să adorm. Chiar şi înainte să devin un alcoolic cu normă întreagă, obişnuiam să beau trei beri înainte de culcare, ca să pot dormi până dimineaţa. Dar acum, cineva mă căra prin ploaia caldă şi ştiam că mă aflu din nou în grija soldaţilor din plutonul meu. Auzisem scârţâitul sub picior, în beznă, pe cărarea din junglă; apoi, ca şi cum aş fi fost mai degrabă un spectator, m-am văzut acoperit de o lumină de cobalt, iar trupul îmi furnica de electricitate şi sufletul meu lumina arborii ca o lumânare uriaşă.

Când m-am trezit, fumul încă mi se mai ridica din găurile sfâşiate ale tunicii, iar oamenii mă cărau pe un poncho, pe când ploaia răpăia pe frunzele arborilor, iar bubuiturile unei baterii din larg au străpuns cerul de deasupra. În întunericul umed am auzit respiraţia grea a celor patru oameni care mă susţineau. Aproape alergau. Crengile şi lujerii plantelor le izbeau feţele şi căştile din oţel. Chipurile le erau împietrite şi inexpresive în faţa capcanelor ce le stăteau înainte, pe cărare. Unul dintre cei patru era un băiat de la ţară, din nordul Georgiei. Pe braţul îndoit şi

[56] Sedativ cu proprietăţi hipnotice.

[57] Combustibil făcut din alcool denaturat, sub formă de gelatină.

ars de soare avea tatuat un mare steag american, iar el era aşa de puternic şi trăgea aşa de tare de colţul lui de poncho, că aproape m-a azvârlit pe jos. Dar când rafalele unor AK-47 au răbufnit în aer, iar camarazii au trebuit să mă pună brusc jos, băiatul s-a lăsat pe vine lângă mine, s-a apropiat de faţa mea şi a şoptit cu accentul lui de muntean:

— Nu-ţi face griji pentru nimicuţa, domnu' locotenent. Dacă nu-s la locul de aterizare, te cărăm în braţe până la Saigon, dacă trebuie.

M-au dus pe sus tot restul nopţii. Chipurile le erau extenuate şi presărate cu stropi de sudoare şi noroi, iar uniformele ţepene din cauza sării propriilor corpuri. Ar fi trebuit să-mi fie teamă, dar nu-mi era. Nu au ezitat nici măcar o dată, deşi braţele şi şalele îi dureau teribil, iar mâinile le erau numai carne vie şi băşici. Luna a străpuns norii, ceaţa atârna deasupra drumului din junglă, sub forma unor fâşii umede din vată de zahăr, iar eu m-am scufundat într-un vis greu, ca indus de morfină. Mă înconjura o tăcere ca aceea din uterul mamei, iar singurul sunet pe care-l mai auzeam era propria respiraţie şi gâfâitul celor patru oameni ce mă cărau. Zgomotul a devenit în cele din urmă un murmur unitar, ca acela al sângelui trecând prin cordonul ombilical. I-am auzit cum s-au oprit o dată şi m-au aşezat cu grijă pe jos, când mi-au schimbat perfuzia cu albumină, dar nu m-am trezit până dimineaţa, când am auzit elicele elicopterului medical uruind deasupra zonei de aterizare. Din coconul meu întunecat, m-am uitat în sus şi l-am văzut pe băiatul din nordul Georgiei aplecându-se spre mine, în dreptul luminii, şi atingându-mi faţa cu mâini gingaşe, de femeie.

Dar mâinile care m-au scos din portbagajul propriei maşini, la al treilea nivel al parcării de deasupra unui râu, nu erau ale oamenilor din plutonul meu. Prin întuneric şi rafalele de ploaie am zărit chipul micului israelit, al nicaraguanului, pe al lui Philip Murphy şi al lui Bobby Joe Starkweather holbându-se la mine, ca la un obiect dezgustător, al cărui miros le făcea nările să se dilate şi să se albească de scârbă. M-au pus în picioare, apoi m-au aşezat în spatele volanului şi au trântit uşa. Capul mi-era greu, de parcă luasem novocaină, gura deschisă îmi atârna incontrolabil, bărbia şi gâtul mi-era năclăite de vomă, iar din pantaloni se ridica putoarea dulceagă a excrementelor. Prin parbriz am putut vedea luminile verzi şi roşii ale barjelor de pe

Mississippi şi norii de vapori ce se ridicau din apa vălurită de ploaie, ca într-o scenă din purgatoriu.

L-au proptit pe Fitzpatrick alături de mine şi l-au stropit cu whiskey şi bere pe haine. Am încercat să-mi ţin capul drept, să mă întind şi să-l ating, dar bărbia îmi tot aluneca pe piept, iar cuvintele mi se închegau pe buze ca nişte bule dense. Ochii celuilalt erau daţi peste cap, iar când respira, din nas i se scurgea pe cămaşă sânge proaspăt. Faţa nu mi-o mai simţeam la atingere. Era întinsă pe craniu, cum e pielea unui om mort, şi mi-am simţit buzele cum se desfac într-un rânjet diavolesc, de parcă ar fi vrut să împărtăşească lumii o glumă obscenă despre execuţia noastră. Apoi din stomac mi s-a ridicat în gură un gust oribil. Capul mi s-a încordat înainte şi am simţit cum în piept parcă mi se rupea un ziar umed, apoi am auzit cum se revarsă ceva dinspre volan, pe podele.

Cineva pornise acum motorul, iar un braţ gol, rotunjit de protuberanţele muşchilor asemenea unor rulmenţi din nichel, s-a întins peste mine şi a băgat maşina în viteză. Ploaia cădea repede de-a lungul râului.

Maşina rula acum spre parapet, prinzând din ce în ce mai multă viteză, pe când eu loveam fără forţă mânerul uşii şi încercam să trag siguranţa, cu mâinile ce parcă îmi erau cusute laolaltă cu acul şi aţa. La început am zărit debarcaderul, o stradă luminată, cu maşini dedesubt, acoperişul negru al unui depozit cu etaj, apoi, pe când autovehiculul se apropia mai tare de zid şi de marginea de beton a platformei, n-am mai reuşit să văd decât cerul şi ploaia ce se răsucea din el în fuioare şi un avion îndepărtat, ale cărui aripi luminau intermitent, pe fundalul întunecimii.

Am auzit balustrada îndoindu-se sub bara maşinii, apoi s-a desprins cu totul din încheieturi, pe când roţile din faţă au trecut peste marginea din beton, iar automobilul s-a aplecat în faţă şi a alunecat în spaţiul de sub el, de parcă începea primul coborâş rapid dintr-o cursă pe *montagne-russe.* Partea din spate a început să se dea peste cap, iar eu am fost presat de volan, urmărind prin parbriz strada ce uruia spre mine, cu gura căscată larg, nereuşind să articuleze un sunet ce avea să-mi moară în gât.

Maşina a lovit colţul unei alte clădiri sau vreun zid de beton, pentru că am auzit cum se taie metalul, de parcă măruntaiele

maşinii ar fi fost extrase chirurgical. Am simţit un vag miros de benzină, apoi ne-am prăbuşit cu fundul în sus în mijlocul trotuarului, stârnind o furtună de sticlă spartă, metal îndoit şi uşi ieşite violent din ţâţâni.

Eu mă aflam afară, pe pavaj. Hainele îmi erau acoperite de ulei şi cioburi. Supravieţuisem, mi-am spus atunci. Tipii cei răi făcuseră ce se putea mai rău şi nu reuşiseră. Fitzpatrick şi cu mine eram protejaţi de-o vrajă, iar după ce aveam să ne revenim, urma să ne vină rândul să le tăbăcim altora fundurile.

Însă doar beţivii şi naivii cred într-o asemenea simplitate poetică. Rezervorul de benzină era spart, iar maşina era impregnată de combustibil. Am văzut ridicându-se dinspre capota distrusă câteva fire de fum, ca nişte bucăţi de frânghie murdară, apoi dinspre motor s-a auzit un pufăit, a urmat o explozie de lumină, iar o limbă de foc s-a întins cu repeziciune pe trotuar, spre rezervorul de benzină, şi toată maşina a fost cuprinsă de o vâlvătaie portocaliu-negricioasă care a răbufnit pe fundalul cerului.

Sper că nu a suferit. Interiorul maşinii era cuprins de incendiu. Nu mai puteam vedea nimic în afara flăcărilor care se răsuceau prin ferestrele sparte. Dar în mintea mea am zărit o figurină din *papier-mâché,* cu pistrui pictaţi pe chip, zăcând tăcută între pereţii urlători şi portocalii ai unui cuptor, răsucindu-se şi plesnind din cauza focului.

•

În dimineaţa următoare, soarele strălucea puternic prin ferestrele camerei mele de spital şi puteam observa coroanele verzi ale stejarilor, profilate pe zidăria roşcată a caselor din secolul al nouăsprezecelea, aflate peste drum. Eram la doar o intersecţie distanţă de St. Charles, iar când asistenta mi-a ridicat patul, am putut vedea tramvaiul mare şi verzui ce trecea pe esplanadă.

Suferisem o contuzie, doctorul îmi pusese şaptesprezece copci la cap, iar în umăr şi de-a lungul unuia dintre braţe îmi intraseră bucăţi de sticlă uleioasă, astfel încât pielea îmi arăta precum cea a unui aligator. Dar adevărata mea problemă era cu whiskyul şi pastilele de Quaalude, care se aflau încă în organismul meu, şi cu oamenii care continuau să tot intre pe uşă.

Primul a fost şeful lui Sam Fitzpatrick, de la Finanţe. Presupun că nu era un tip rău, dar nu mă plăcea şi cred că punea moartea lui Sam pe seama relaţiei pe care-o avea el cu mine, nu cu Philip Murphy, şi nu se gândea că ar fi avut vreo legătură cu asasinii din America Centrală.

— O ţii una şi bună cu o cale a elefanţilor. Nu există nimic de genul acesta în notiţele lui Fitzpatrick şi nici nu a pomenit vreodată aşa ceva, a spus el.

Bărbatul avea patruzeci de ani, purta un costum elegant şi era foarte bronzat. Părul grizonant îi era tuns scurt, ca al unui sportiv. Ochii căprui, punctaţi cu verde, priveau ferm şi intens.

— Nu a avut nicio şansă, am răspuns.

— Povestea ta e cam ciudată, domnule locotenent.

— Psihopaţii şi tâmpiţii din guvern, scăpaţi de sub control, tind să facă lucruri ciudate.

— Philip Murphy nu e din guvern.

— Nu sunt foarte sigur.

— Crede-mă pe cuvânt, a zis el.

— Atunci de ce nu mă crezi tu pe mine?

— Pentru că explicaţia ta e bizară. Pentru că te tot amesteci în afaceri care nu te privesc. Pentru că ai omorât un potenţial martor guvernamental important şi unul dintre agenţii noştri cei mai buni a ars de viu în maşina ta.

Ochii mi s-au împăienjenit şi a trebuit să-mi întorc privirea de la chipul lui. Copacii erau verzi în lumina soarelui de afară şi am avut impresia că aud tramvaiul clănţănind pe esplanadă.

— Ai auzit de un tip pe nume Abshire? am întrebat.

— Ce-i cu el? a întrebat omul.

— Cred că băieţii ăia lucrau pentru unul numit Abshire.

Ochii lui au privit în gol, apoi au revenit asupra mea. Dar zărisem în ei un semn de recunoaştere.

— Cine e? am vrut eu să aflu.

— De unde să ştiu?

— O dai cotită?

— Nu ne permitem să te avem prin preajmă, a răspuns.

— Păcat!

— Ce trebuie să facem ca să pricepi mesajul, domnule locotenent?

— Şi mie mi-a plăcut puştiul.

— Atunci, în amintirea lui, stai departe de treburile federale.

A plecat fără să-şi ia la revedere, iar eu m-am simţit stupid şi singur în lumina albă a camerei mele. Începusem, de asemenea, să tremur pe dinăuntru, precum un diapazon ce reacţionează la un ton discordant. Pe noptieră se afla o sticlă de Listerine. Am mers greoi până la baie, mi-am clătit gura şi am scuipat în chiuvetă. Apoi mi-am supt lichidul de pe obraji şi limbă şi am înghiţit. M-am clătit iar, dar de data asta nu am mai scuipat. Alcoolul mi se instalase în stomac, precum un prieten vechi.

O jumătate de oră mai târziu, doi detectivi de la Interne stăteau în picioare, lângă patul meu. Erau aceiaşi care investigaseră uciderea lui Julio Segura. Purtau haine sport, aveau mustaţă şi părul aranjat la frizer.

— Mă faceţi să mă simt aiurea. Arătaţi ca doi vulturi, pândindu-mă la capul patului. Ce-aţi zice să luaţi loc? am rostit.

— Eşti amuzant, Robicheaux, mor de râs! şi-a dat cu părerea primul detectiv.

Numele lui era Nate Baxter şi lucrase pentru Departamentul de Investigare a Crimelor din armată, înainte să se alăture Biroului. Am avut mereu sentimentul că atitudinea lui aparent milităroasă ascundea de fapt o mentalitate cu adevărat fascistă. Era un bătăuş, iar într-o noapte un poliţist de patrulă l-a băgat cu tărtăcuţa într-un pisoar, în vechiul bar al lui Joe Burton, de pe Canal.

— N-avem nevoie de mare lucru de la tine, Dave, a continuat partenerul lui. Doar că nu suntem lămuriţi asupra unor lucruri.

— Păi, de exemplu, ce căutai în bomba aia cu pipiţe, de lângă aeroport? a zis Baxter.

— Aflasem de o tipă care voia să-i dea în gât pe unii de-ai lui Segura.

— N-ai găsit-o?

— Nu.

— Şi-atunci de ce ai pierdut timpul pe acolo? a întrebat Baxter.

— Am aşteptat să văd dacă vine.

— Ce-ai băut?

— 7-Up.

— N-am ştiut că de la 7-Up te caci pe tine, a remarcat Baxter.

— Ai citit raportul. Dacă nu crezi, e problema ta.

— Ba nu, e problema ta. Aşa că revizuieşte-l.

— Bagă-ţi-l în cur, Baxter!

— Ce-ai zis?
— M-ai auzit. Dispari din faţa mea.
— Uşurel, Dave, a zis partenerul lui. E o poveste încâlcită. Oamenii o să pună întrebări. Trebuie să te aştepţi la asta.
— Aşa se şi presupune că trebuia să fie – încâlcită. De asta au făcut-o, am observat.
— Nu cred că e vreun mister. Ai cedat ispitei, te-ai îmbătat ca porcul şi ai picat drept în cap, a zis Baxter. Paramedicii zic că miroseai ca o toaletă plină de rahat, cu whisky turnat în ea.
— Eu îţi tot iau apărarea. Indiferent de ce spun ceilalţi, eu le răspund că sub poliesterul ăla ca al lui Mortimer Snerd[58] se află un poliţist adevărat, care duce tratative cu cei mai buni administratori din departament. Dar îmi faci munca din ce în ce mai grea, în ce te priveşte, Baxter.
— Cred că pe mă-ta a lăsat-o borţoasă unu' ţâfnos, a zis el.
Chipul partenerului său s-a făcut cenuşiu.
— O să ies de aici până mâine, am răspuns. O să trebuiască să te sun în afara programului, să ne întâlnim undeva, să discutăm câteva chestii. Ce zici?
— În loc să mă cauţi pe mine în afara programului, mai bine te-ai interesa de cursele de autobuz spre şedinţele Alcoolicilor Anonimi.
— Am sentimentul că nu ar fi mare diferenţă dacă mi-aş da frâu liber chiar aici, azi.
— Mi-aş dori s-o faci, deşteptule. Mi-ar plăcea să-ţi scot fiţele pe nas.
— Fugi de aici, Baxter, înainte să te arunce careva când goleşte ploştile cu pişat.
— Mai ia nişte Quaalude, geniule, că o să ai mare nevoie de el. Şi-n plus, nu eu sunt ăla care te ameninţă. Ţi-ai tăiat singur craca de sub picioare, de data asta. Sper că o să te bucuri de cădere, pentru că o să fie tare lungă.
Apoi bărbatul s-a întors spre partenerul lui.
— Hai să mergem la aer curat. Tipul ăsta e din ce în ce mai deprimant, de fiecare dată când îl văd.
Au ieşit pe uşă, trecând pe lângă o călugăriţă irlandeză tânără, îmbrăcată în rasă albă, care-mi aducea prânzul pe o tavă.

[58] Personaj comic prostănac dintr-un show radio al actorului american Edgar John Bergen. (n.r.).

— Măi să fie, ce mai pereche nervoasă!

— Probabil ăsta e cel mai drăguţ lucru pe care l-a spus cineva despre ei, soră.

— Îi urmăresc pe oamenii care te-au adus în starea asta?

— Mă tem că ei sunt plătiţi să prindă alţi poliţişti.

— Nu pricep.

Chipul ei era rotund şi simpatic, în interiorul acoperământului ei de cap.

— Nu-i nimic, soră. Nu cred că pot lua prânzul. Îmi pare rău!

— Nu-ţi face griji. Stomacul tău o să-şi revină până diseară.

— Ştii ce mi-ar plăcea cu adevărat? Pentru ce aş da orice să am acum?

— Ce?

Cuvintele nu-mi ieşeau pe gură. Mi-am aruncat privirea prin camera luminată puternic şi apoi mi-am îndreptat-o spre coroanele verzi ale stejarilor de-afară, care se legănau în ritmul brizei.

— Mi-ai putea aduce un pahar mare de Coca-Cola? Cu multă gheaţă, poate cu sirop de cireşe şi felii de lămâie?

— Bineînţeles.

— Mulţumesc mult, soră.

— Mai vrei şi altceva?

— Nu. Doar Coca-Cola. Sunt sigur că doar de atât am nevoie.

În acea după-amiază, căpitanul Guidry s-a aşezat şi el la picioarele patului meu, a oftat pe nas şi şi-a şters ochelarii pe cearşaful meu.

— Odată, după ce fiecare ziar din ţară l-a acuzat pe George Wallace de rasism, el i-a declarat unui reporter: „Ei bine, asta-i doar o părere”, a spus căpitanul Guidry.

— Nu m-am numărat niciodată printre admiratorii lui, dar mi-a plăcut mereu afirmaţia aia.

— Cât de rău o să fie?

— Te-au încălţat. Suspendare pe termen indefinit, fără plată.

— Aşa păţesc poliţiştii prinşi cu droguri.

— Dacă te încălzeşte cu ceva, m-am opus deciziei. Te-au tocat mărunt, Dave, dar trebuie să priveşti lucrurile şi din punctul lor de vedere. Într-o săptămână, ţi-a apărut numele într-o sumedenie de documente. În plus, mai este vorba şi despre doi oameni împuşcaţi mortal, într-unul dintre cele mai bogate cartiere din New Orleans, iar un agent al Finanţelor este omorât

în maşina ta, care cade de la etajul trei, în mijlocul străzii, în oraş. E cam greu de trecut cu vederea.

— Tu crezi ce scrie în raportul meu?

— Întotdeauna ai fost un poliţist bun. Nu-i niciunul mai tare.

— Mă crezi?

— De unde dracu' să ştiu ce s-a întâmplat acolo? Să fiu cinstit, nici tu nu cred că ştii, Dave. Paramedicii au spus că o cam luaseşi razna, când te-au adus aici. Am văzut ce-a mai rămas din maşina ta. Nu ştiu cum ai scăpat. Doctorul a zis că ai avut în sânge suficiente droguri şi băutură cât să îmbălsămezi toată armata rusă.

— Vrei să-mi dau demisia?

— Nu-i lăsa să te joace pe degete. Dacă le permiţi păduchilor precum Baxter să vadă că eşti rănit, o să încerce imediat să-ţi facă dosar pentru crimă.

— Agentul ăla special, şeful lui Fitzpatrick, ştie cine e Abshire. I-am citit în ochi.

— Dacă scuturi pomul federal, nu capeţi decât găinaţ. Şi-apoi, eşti suspendat. Nu te mai interesează. E clar.

— Şi eu ce să fac, căpitane?

— E rândul tău să tragi ponoasele. Sper doar să treacă repede. Trimite-i pe toţi la dracu' şi apucă-te de goblenuri, dacă e musai.

•

În acea seară, am privit apusul de la fereastră. Cerul era sângeriu deasupra copacilor şi acoperişurilor, apoi s-a făcut de culoarea lavandei şi, în cele din urmă, s-a transformat într-un violet profund, pe când soarele se mistuia într-o vâlvătaie strălucitoare, la orizont. Un timp, am stat singur în beznă, apoi am folosit telecomanda pentru a urmări programul unei televiziuni de ştiri. Am văzut imagini ale gherilelor salvadoriene croindu-şi drum pe o cărare dintr-o junglă aflată la baza unui vulcan stins. Aveau chipuri foarte tinere, cu bărbi rare, ca ale asiaticilor, iar pe trupuri le atârnau banduliere şi centuri din materiale textile pentru armele de foc. Fiecare dintre ei îşi împletise în pălăria de paie fâşii lungi de iarbă de pampas.

O clipă mai târziu, pe ecran a apărut o altă scenă, cu trupele guvernamentale de infanterie mişcându-se printr-o pădure cu bananieri şi pâlcuri verzi de urechea elefantului. Un elicopter de luptă Cobra a trecut pe deasupra cerului sticlos, a întârziat, într-

o parte, deasupra unui canion adânc şi stâncos, apoi a descărcat o succesiune de proiectile ce au scos la suprafaţă, de pe fundul canionului, valuri de apă, corali pulverizaţi şi aşchii de copaci şi vegetaţie. Materialul s-a încheiat cu imaginea trupelor ce se retrăgeau dintre bananieri, cu răniţii căraţi pe tărgi. Între acei arbori, căldura trebuie să fi fost cumplită, pentru că victimele erau acoperite de sudoare, iar sanitarii le spălau feţele cu apă din bidoane. Totul părea foarte familiar.

Fiind crescut în Louisiana, crezusem întotdeauna că politica este teritoriul celor lipsiţi de simţ etic. Dar ca dependent de jocuri de noroc, aveam anumite instincte ce-mi indicau pe care tabără îmi puteam paria banii, în unele situaţii de luptă. De o parte a ecuaţiei se aflau soldaţii care fuseseră recrutaţi şi erau fie forţaţi, fie plătiţi să lupte şi care uneori îşi vindeau armele duşmanului, dacă se ivea ocazia. De cealaltă parte, se afla un grup de oameni care trăiau de pe urma junglei, scotoceau peste tot după arme şi muniţie, ca să le cumpere sau să le fure, nu aveau niciun fel de bunuri materiale de pierdut şi care, pentru că nu îşi făceau iluzii în legătură cu soarta lor, dacă erau prinşi, rămâneau în luptă până la ultimul om. Mă îndoiam că exista vreun agent de pariuri în New Orleans, care să fi acceptat un rămăşag pe aşa ceva.

Dar războiul meu se încheiase, şi poate că şi cariera mea. Am stins televizorul şi am privit pe fereastră, la reflexia luminii pe cer. În cameră era linişte, aşternuturile erau răcoroase şi curate, stomacul nu mă mai deranja; dar diapazonul încă vibra în interiorul meu. M-am spălat pe dinţi, am făcut duş, mi-am clătit din nou gura cu Listerine, apoi m-am suit înapoi în pat, mi-am tras genunchii la piept şi am început să tremur din toate încheieturile.

După un sfert de oră, am părăsit spitalul şi am luat un taxi până la locuinţa mea de pe barcă. Era o noapte de smoală, fierbinte, iar căldura se acumulase toată ziua în cabină. Colecţia mea de discuri vechi de jazz – plăci de şaptezeci şi opt de rotaţii, de neînlocuit, cu Blind Lemon, Bunk Johnson, Kid Ory, Bix Beiderbecke – zăceau împrăştiate pe podea, sparte şi cu urme de paşi. Am deschis larg fereastra, am pornit aerisirea din pardoseală, am cules de pe jos puţinele discuri care mai erau încă întregi, înţepenite în carcasele lor, le-am curăţat cu o cârpă moale şi le-am aşezat pe etajeră. Apoi am măturat resturile într-

o pungă de hârtie şi m-am aşezat să dorm pe canapea, complet îmbrăcat.

Valuri mărunte izbeau coca, iar barca se legăna ritmic sub mine. Dar asta nu mă ajuta deloc; nu puteam dormi. Transpiram şi tremuram, iar când mi-am scos cămaşa m-a cuprins un fior, de parcă mă izbise un curent de aer arctic. De fiecare dată când îmi închideam ochii, simţeam cum îmi fuge pământul de sub picioare, mi se părea că mă învârt în automobilul meu, cu portbagajul când înainte, când înapoi, spre fundul îndepărtat al unui canion săpat în stâncă, vedeam cum pe buzele moarte ale lui Sam Fitzpatrick, care stătea chiar lângă mine, se formau cuvinte ce păreau să se adune într-o bulă.

Mai târziu, Annie Ballard a bătut uşurel la uşa cabinei. Am descuiat şi m-am întors pe canapea, în beznă. Un iaht de agrement de pe lac avea pe punte un reflector aprins, iar lumina juca aurie în părul lui Annie. Am văzut-o cum pipăia peretele, în căutarea întrerupătorului.

— Nu-l aprinde, am zis.

— De ce?

— Oamenii tocmai ieşiţi din spital nu arată bine.

— Nu-mi pasă.

— Dar mie da.

— Ştiai că vin acolo. Nu ai vrut să-mi laşi un mesaj?

— Am crezut că am făcut-o. Poate am omis. Au fost poliţişti în locul ăla toată ziua.

Fata s-a apropiat de canapea. Purta o pereche de blugi albi, cu o cămaşă albastră, din denim, băgată în pantaloni.

— Care-i problema? a întrebat.

— Cred că e malarie. Probabil că am contractat-o în Filipine.

— O să aprind lumina.

— Nu.

— Nu trebuie să ascunzi nimic, Dave.

— Sunt suspendat, fără drept de plată. Nu mă simt tocmai bine acum. Să-ţi spun drept, îmi vine să omor pe cineva.

— Nu pricep.

— Când te suspendă pe termen nedefinit, fără plată înseamnă că probabil nu te mai întorci. E genul de chestie pe care le-o fac poliţiştilor care urmează să fie puşi sub acuzare.

Annie s-a aşezat pe marginea canapelei şi şi-a aşezat mâna pe umărul meu gol. Chipul ei era doar o umbră întunecată,

profilându-se pe geamul din spate. Mi-a atins fruntea cu degetele.

— Nu pot să cred că ţi-ar face una ca asta.

— E din cauza trecutului meu. Tu nu ştii. Ani la rând am fost un alcoolic cu acte în regulă. S-au gândit că am recidivat.

— N-au cum să te judece pentru ce a fost.

— De ce nu? E mai uşor. Majoritatea poliţiştilor sunt nişte capete pătrate. Oamenii ăştia generalizează practic orice situaţie. De asta nici nu închidem aşa de mulţi infractori. Uite, patru gunoaie umane, indivizi pe care nu i-ai putea transforma nici măcar în nişte săpun ca lumea, stau liberi afară, bând bere, sărbătorind că l-au transformat în cenuşă pe un puşti, pe când unii dintre propriii noştri oameni nu ştiu dacă să mă acuze de conducerea autovehiculului sub influenţa alcoolului sau dacă ar trebui să adauge şi crima.

— Parcă nu ai fi tu însuţi.

— Annie, în lumea adevărată, prăjim sărăntoci pe scaunul electric şi trimitem preoţi la închisoare pentru că au îndrăznit să toarne sânge de pui peste nişte dosare. Noi ne ocupăm de probleme la nivel simbolic, dar cineva trebuie să o încaseze. În acest caz, un tip care arăta ca şi cum ar fi scăpat dintr-un ambalaj de îngheţată pe băţ a pornit de unul singur o cruciadă împotriva politicii guvernamentale din America Centrală. Dacă ai fi un funcţionar plictisit, nu crezi că ţi-ar veni mai uşor să ai de-a face cu o catastrofă produsă de condusul sub influenţa băuturii, decât cu o poveste despre nişte ţăcăniţi de extremă dreapta, care omoară săteni în Nicaragua?

— De ce crezi că eşti singurul care vede adevărul?

— Nu am spus asta.

— Dar aşa simţi, Dave. E o povară prea grea pentru un singur om.

Chipul ei era blând şi calm, iar ochii i s-au îndreptat o clipă spre fereastră, către apă, apoi s-a ridicat şi a început să se dezbrace pe întuneric.

— Annie, nu caut milă. Pur şi simplu nu mă simt bine azi.

— Dacă vrei să plec, spune-mi. Dar uită-te direct în ochii mei şi fii sincer, fără ciudăţenii şi abureli, de data asta.

— Te plac foarte mult.

Ea s-a aşezat înapoi pe canapea şi şi-a apropiat chipul de-al meu.

— Să iubeşti pe cineva înseamnă să îi stai alături când nimeni altcineva nu o mai face. Când nici măcar nu e o alegere. Ar trebui să pricepi asta, Dave, a spus ea.

S-a înclinat şi m-a sărutat uşor pe gură.

Era frumoasă, iar pielea ei era caldă şi fină. În părul ei puteam mirosi soarele şi un parfum ca al florilor de barba-împăratului. M-a sărutat iar şi mi-a încălzit o parte a feţei cu răsuflarea ei, mi-a încolăcit gâtul cu braţele şi şi-a lipit sânii de pieptul meu. M-am ridicat pe latura canapelei şi mi-am scos pantalonii; apoi ea m-a împins înapoi între perne, s-a ridicat în genunchi, iar cu mâna m-a călăuzit înăuntrul ei. Ochii i s-au închis, a gemut, iar gura i s-a deschis larg şi s-a aplecat peste mine, sprijinindu-se pe braţe, cu sânii în dreptul feţei mele. Îmi trecuse cu vederea toată furia – nu, lamentaţiile – şi, când am privit în albastrul electric al ochilor ei, m-am simţit umil, ameţit şi slăbit fizic.

Pe sânul drept avea o pată roşie, din naştere, iar semnul părea să se întunece şi să se vascularizeze pe măsură ce respiraţia ci devenea din ce în ce mai rapidă. Am simţit cum căldura ei mă atrage mai mult înăuntru, i-am simţit palmele umede alunecând sub mine, i-am perceput coapsele îndoindu-se şi crispându-se în jurul meu, apoi mâinile ei mi-au cuprins faţa, iar inima mi s-a strâns în piept şi o culme a intensităţii s-a ridicat dureroasă în mine şi am explodat ca o stâncă ce se răstoarnă într-un râu rapid.

— Ah, ce bărbat bine! a făcut ea, ştergându-mi cu degetele picăturile de sudoare din ochi. Corpul încă îi tremura.

A adormit lângă mine şi am acoperit-o cu o cearşaf din dormitor. De-acum răsărise luna, iar lumina ei, ce pătrundea prin geam, făcea părul blond al lui Annie să pară suflat cu argint. Doar marginea semnului din naştere mai rămăsese deasupra cearşafului.

Ştiam că sunt foarte norocos să am o astfel de fată. Dar marele duşman al pariorului este că nu e niciodată mulţumit de câştigul dublu dintr-o zi; îl va reinvesti în fiecare cursă din acea după-amiază şi, dacă încă e pe cai mari, când se închid ghişeele, la ultima reprezentaţie, în acea noapte îl vei găsi la pista pentru câini, unde va sta până va pierde absolut tot.

Nu aveam la îndemână un ghişeu de pariuri, aşa că am lăsat-o pe Annie adormită şi am început să mă plimb de-a lungul lacului, spre parcul de distracţii din Pontchartrain Beach. Vântul

se înteţise, iar valurile se ridicau deasupra nisipului întărit al plajei. Frunzele de palmier răpăiau uscat, profilate pe cerul întunecos. Până să ajung la parc, aerul se făcuse rece şi era plin de grăunţe de nisip spulberate de vânt, iar dinspre sud mirosea a vijelie. Majoritatea caruselelor erau închise, iar deasupra aveau întinse prelate, pentru a apăra maşinuţele de ploaia iminentă. Semnele din neon roşu de deasupra casei oglinzilor arătau ca nişte dâre electrificate de sânge, împrăştiate pe cer.

Dar am găsit ce căutasem întreaga zi.

— Un Jack Daniel’s dublu, cu un pahar de Pearl, i-am comandat barmanului.

— Arăţi ca şi cum ai pierdut deja lupta cu o drujbă, amice, a răspuns omul.

— Să fi văzut cum arăta drujba, am replicat.

Însă era un loc întunecat, trist, ce nu te îndemna să faci glume sau să fii protocolar, iar barmanul mi-a turnat tăcut băutura în pahar.

7.

La cinci dimineaţa, a doua zi, spre est, cerul era cenuşiu şi roz, dincolo de şirul de copaci de pe celălalt mal al fluviului Mississippi. Mă aflam într-un bar non-stop de pe lângă vechea Autostradă 90, sub vasta siluetă alungită şi neagră a podului Huey Long. Ceaţa atârna printre nori, pe suprafaţa râului şi în jurul stâlpilor sufocaţi de ierburi ai podului; aerul însuşi părea îmbibat de umezeală, iar pavajul din piatră de şist al parcării sclipea cu un luciu şters, pe când trandafiriul soarelui îşi arunca lumina asupra liniei orizontului.

Pe autostradă se stricase un autobuz plin cu circari din Sarasota, Florida, iar barul şi tejgheaua cafenelei erau pline cu o adunătură bizară de muncitori, acrobaţi şi actori de duzină. Am stat la masă cu Băiatul Crocodil, Omul Creion şi un pitic numit Micul Mack. Omul Creion avea picioarele şi braţele aşa de subţiri, că parcă oasele membrelor îi fuseseră extirpate chirurgical. Arătau ca nişte şerpi din cauciuc prinşi de torsul lui, a cărui circumferinţă nu depăşea dimensiunea unui stâlp de telefon. Părul lui roşcovan, ciudat, era dat cu ceară şi pieptănat sub forma unui tub, astfel că semăna cu o gumă de şters din vârful unui creion. Pielea Băiatului Crocodil era acoperită de umflături tari şi negre, precum scoicile, iar dinţii îi arătau ca şi cum ar fi fost piliţi la vârf. Pe rând, sorbea mai întâi din vinul tămâios, îl stingea cu bere, trăgea din ţigară şi apoi mânca dintr-o conservă din ciolane afumate de porc. Micul Mack şedea chiar lângă mine, fără ca picioarele lui scurte să poată atinge podeaua, iar pe chipul său lung, în formă de carafă, se putea citi că-l îngrijorează situaţia mea.

Am privit numărul de telefon interurban pe care-l notasem pe un şerveţel umed. În cap îmi bâzâia constant ceva, ca un neon scurtcircuitat.

— N-ar mai trebui să-i suni pe băieţii de la CIA, domnu' locotenent, a zis Micul Mack, cu vocea lui ascuţită, mecanică. Ei au legătură cu OZN-urile alea. Am văzut o dată unul, în deşertul de lângă Needles, în California. Lucea verde şi portocaliu şi cred că a trecut pe deasupra autobuzului cu o mie de kilometri pe

oră. A doua zi, în ziar au scris că nişte vaci de la o fermă au fost mutilate. Poate că tipii ăia din OZN încercau să facă rost de nişte mâncare.

— S-ar putea, am răspuns, făcându-i semn barmanului să ne mai aducă două pahare de Jack Daniel's.

— Guvernul o să te facă praf a intervenit Omul Creion. De fiecare dată când vii în contact cu vreo agenţie guvernamentală, ei creează un document despre tine. Sunt oameni despre care s-au scris camere întregi de hârtii. Eu nu am nimic, nici măcar un certificat de naştere. Maică-mea s-a lăsat pe vine în spatele unui vagon de marfă doar cât să mă scoată afară. Mă mut de colo-colo de când mă ştiu. N-am avut niciodată un carnet de asigurat, permis de conducere sau fişă militară. Nu am completat niciodată o declaraţie de impozit. Dacă-i laşi să adune hârtii despre viaţa ta, atunci le dai voie să ţi-o tragă.

— Voi, băieţi, sunteţi genul meu de filosofi situaţionali, am zis.

— Asta ce mai e? a întrebat Băiatul Crocodil.

Se oprise din ronţăitul unui zgârci de porc, iar ochii lui înguşti şi verzi erau curioşi şi miraţi.

— Acţionaţi conform propriilor credinţe, indiferent că e vorba de un OZN sau de o adunătură de idioţi din guvern. Nu-i aşa? am zis.

— Ai văzut vreun OZN? a întrebat Micul Mack.

— Am auzit vorbindu-se despre ele, am răspuns.

Mi-am turnat whiskyul în paharul cu bere, am dat lichidul pe gât, apoi m-am uitat din nou la numărul de telefon de pe şerveţel. Mi-am tras în palmă mărunţişul de pe masă şi m-am îndreptat spre telefonul prins de perete.

— Domnu' locotenent, de data asta nu mai înjura pe nimeni, mi-a recomandat Micul Mack. Am citit odată o poveste în care zicea că au pus otravă în prezervativul unui tip.

Am format numărul din McLean, Virginia, şi am cerut cu un ofiţer de serviciu. Aveam senzaţia că urechea lipită de receptor îmi e butucănoasă, făcută parcă din lemn. Am încercat să-mi concentrez privirea pe norii de abur care se ridicau de pe râu, în lumina slabă. Bâzâitul ca de neon din mintea mea nu voia să se oprească. În cele din urmă, vocea unui om iritat s-a auzit de la celălalt capăt al firului.

— Cine-i acolo? am întrebat.

— Acelaşi tip cu care ai vorbit acum o jumătate de oră.

— Atunci dă-mi pe altcineva la telefon.

— N-ai parte decât de mine, amice.

— Zi-mi cum te cheamă, ca să te pot verifica la un moment dat.

— Hai să te pun la curent despre cum stau lucrurile în viaţă, domnule locotenent. Ţi-am identificat locul din care suni, ştim în ce bar te afli, te-am verificat, ştim totul despre tine. Dacă nu ai fi fost un tâmpit aşa jalnic, i-aş fi pus pe propriii tăi oameni să te salte.

— Bine, vezi cum merge asta la cafeaua de dimineaţă, sugaciule. Eu sunt tunul slobod de pe puntea ta şi o să-ţi las bordul plin de sânge şi rahat.

— Dacă n-aveai biberonul cu băutură în gură, chiar te-aş fi putut lua în serios. Mai sună o singură dată şi ai să ajungi să zaci în celula beţivilor.

Conexiunea s-a întrerupt. Când am luat receptorul de la ureche, îmi simţeam amorţită acea parte a feţei, ca şi cum ar fi fost pălmuită zdravăn.

— Ce s-a întâmplat? N-arăţi bine, a observat Micul Mack.

— Mai avem nevoie de nişte băutură, am zis.

— Te-au ameninţat că te omoară sau ceva de felul ăsta? Mârlanii! Ai citit vreodată *Steaua neagră*? Era o poveste despre cum nişte tipi din CIA au folosit oameni de ştiinţă nazişti ca să-i cloneze pe Elvis şi Marilyn Monroe, apoi au ucis dublurile, când nu le-au mai putut folosi la spionaj. Cred că au luat ideea din emisiunea aia în care oamenii-păstaie puneau stăpânire pe Pământ. Îţi pun o păstaie sub pat, iar când dormi, chestia aia îţi suge toată ectoplasma şi te transformă într-o carcasă uscată, dusă de vânt... Unde pleci?

— Nu ştiu.

— Mai bine stai jos şi-ţi iei ceva de mâncare, a zis Omul Creion. Poţi merge cu noi, când se repară autobuzul.

— Mersi. Am nevoie să merg pe jos. Ultimul rând e din partea mea.

Dar apoi mi-am deschis portofelul şi am văzut că nu mai aveam niciun ban.

— Eşti bine, domnu' locotenent? a întrebat Micul Mack.

— Sigur.

— Adică, te clatini cam tare, a adăugat el.

— Sunt în regulă.

— Să ai grijă afară, pe ceaţa asta, a continuat omul. Sunt nebuni pe autostradă, beţivi şi tot felul de oameni. O să fii bine?

— Sigur, am răspuns. Crede-mă.

Am început să merg prin lumina cenuşie a răsăritului, spre linia neagră şi lucitoare a Podului Huey Long. Puteam auzi cauciucurile maşinilor huruind pe grătarul din oţel de pe pod. Aerul era rece şi umed şi pe maluri mirosea a pământ reavăn. Am început lungul urcuş spre culmea podului. Respiram greu şi simţeam că-mi plesneşte inima de efort. Jos de tot, în apele întunecate, o barjă Standard Oil era îndreptată spre nord, în direcţia rafinăriilor din Baton Rouge. Spirele, cablurile şi traversele podului păreau să cânte, şi să şficuie, şi să geamă în vânt. Apoi soarele a pătruns printre nori, ca o minge galbenă, revărsându-şi lumina pe drum şi, din cine ştie ce motiv, într-un colţ foarte îndepărtat al minţii mele am văzut un stol de păsări din junglă, agitându-se pe fundalul unui cer tropical.

•

Mai târziu, în acea după-amiază, m-am aşezat sub umbrelă, pe puntea bărcii mele, şi am încercat să-mi pun din nou mintea la lucru şi ziua în ordine, cu o sticlă de Jax. Nu prea aveam noroc. Soarele se reflecta de pe luciul apei şi-mi intra în ochi, precum cioburile unei oglinzi sparte. Voiam să o sun pe Annie şi să-mi cer scuze, dar cum să explici că pofta de alcool e mai puternică decât iubirea pentru o altă persoană? Şi, de fapt şi de drept, în acel moment nu aveam cine ştie ce curaj să-mi înfrunt propria iresponsabilitate şi propriile slăbiciuni. În schimb, am meditat asupra relativităţii timpului, mi-am dat brusc seama că trecerea anilor nu mă putuse separa de îngrozitorul meu trecut alcoolic şi că amestecul lui Philip Murphy mă aruncase iar într-o lume suprarealistă în care colcăiau monştrii şi dragonii.

M-am gândit, de asemenea, la tatăl meu înecat şi m-am întrebat ce ar fi făcut el în situaţia mea. Fusese un bărbat masiv, puternic, un *cajun* vesel şi cu ten întunecat, cu dinţi albi şi ochi turcoaz, crescut cu *boudin*[59], *cush-cush* şi chiftele de zărgan. Vânase animale pentru blănuri, în Marsh Island, fusese macaragiu pe platforme petroliere, lucrând sus de tot, pe podul de manevră, şi se străduise să ne crească pe Jimmie şi pe mine, după ce mama fugise cu un dealer de *bourée*[60] din Morgan City.

---

[59] Fel de cârnaţi din bucătăria tradiţională *cajun.*

[60] Joc de cărţi *cajun.*

Dar când n-avea de lucru, bea mult şi câteodată se încăiera în baruri şi ajungea la puşcărie; pata albă din părul meu şi al lui Jimmie era cauzată de o deficienţă de vitamine, asociată cu malnutriţia. Totuşi, în momentele acelea grele, el putea fi creativ şi blând în feluri pe care noi nu aveam să le uităm vreodată. Într-o seară de Halloween, când copacii pecan se înălţau, negri şi plini de fructe, pe fundalul cerului portocaliu, el a venit acasă cu dovleci sculptaţi şi ne-a tăiat bucăţi de trestie de zahăr şi de turtă dulce, caldă. Sau, când era ziua noastră, la micul-dejun găseam lângă farfuriile pline de *cush-cush* şi *boudin,* zeci de gloanţe *minié* din Războiul Civil sau capete de săgeţi indiene, din cuarţ roz şi, o dată, un revolver ruginit aparţinând Confederaţiei, pe care îl dezgropase de pe malul canalului Teche.

De obicei ne vorbea în franceză şi ne-a amuzat timp de mai mulţi ani cu o serie de sfaturi, observaţii şi poveşti populare, despre care spunea că le învăţase de la tatăl lui, dar pe care eu cred că le inventa în funcţie de situaţie. Iată câteva, parafrazate:

- Nu face niciodată nimic din ce nu vrei, măi.
- Dacă toată lumea e de acord, înseamnă că ceva e greşit.
- Mai degrabă decât vulturul, langusta ar trebui să fie simbolul Statelor Unite. Dacă pui un vultur pe calea ferată, iar trenul vine spre el, ce o să facă pasărea? O să zboare. Dar dacă pui o langustă pe calea ferată, ea ce-o să facă? O să-şi împreune cleştii ca să oprească trenul.

Dar exista şi un sfat serios pe care obişnuia să ni-l dea, iar în acel moment aproape că-l puteam auzi şoptindu-mi-l de pe fundul adâncurilor verzi din largul golfului: „Când ai alergat prin toată mlaştina după aligatorul uriaş care ţi-a mâncat porcul şi n-ai găsit nimic, du-te înapoi de unde ai pornit şi ia-o de la capăt. Ai trecut chiar peste el”.

Niciun poliţist nu mai primise vreodată o sugestie mai bună.

Am dormit tot restul după-amiezii şi m-am trezit în apusul răcoros, când cicadele zumzăiau zgomotoase în lumina violetă, iar licuricii sclipeau prin copaci. Am făcut duş şi am simţit cum mi se evaporă o parte din nefericirea minţii şi a trupului, apoi

am luat un taxi până la agenţia Hertz şi am închiriat un Ford micuţ.

Pentru că accesul automobilelor era în mare parte închis în cartier, am parcat maşina lângă Piaţa Franceză, pe malul râului, şi am mers pe jos spre Bourbon. Strada era plină de hărmălaia muzicii ce venea dinspre barurile obişnuite sau de striptease, iar trotuarele fojgăiau de turişti, beţivi şi oameni ai străzii, care încercau să se descurce cu ultima lor fărâmă de geografie americană. Şarlatanii, scamatorii mei preferaţi şi dansatorii negri de step se aflau acolo în număr mare. Purtau flecuri uriaşe din fier prinse de tălpile pantofilor şi, când dansau pe muzica din baruri, picioarele lor lovind betonul sunau ca nişte copite de cai. Câte unul oprea vreun trecător, îl ţintuia cu privirea şi spunea: „Pun pariu cu tine pe cincizeci de cenţi că-ţi pot spune de unde ai pantofii”. Dacă turistul accepta rămăşagul, dansatorul îi zicea: „Ai pantofii în picioare şi picioarele îţi sunt pe strada Bourbon. Nu-i aşa că nu eşti genul care să dea înapoi de la pariu?”

Am intrat în Teatrul pentru Adulţi „La Platon”, m-am oprit la toaletă şi am îndepărtat magazia de cartuşe din automatul de calibru .45. Am băgat pistolul gol într-un buzunar al hainei, magazia în altul şi am deschis uşa biroului lui Wesley Port, fără să mai ciocănesc.

— Care-i treaba, Wes? Aici serviciul social, am zis.

Stătea în spatele biroului, îmbrăcat în pantalonii lui albaştri, din polistiren, cu picioarele suite pe un scaun, şi se uita la jocul de baseball de la TV mâncând pui prăjit dintr-o cutie sprijinită pe burtă. Ţeasta îi lucea de la uleiul de păr şi ochii lui ca două mărgele azurii mă priveau ezitant. Şi-a reluat mestecatul şi a înghiţit puiul pe care-l avea în gură.

— Îl caut pe un tip numit Bobby Joe Starkweather, am zis. Bănuiesc că e fan al artelor vizuale din Tijuana.

Ochii lui s-au plimbat înainte şi înapoi.

— Am auzit că ţi-au retras legitimaţia, domnu’ locotenent.

— În vremuri tulburi auzi tot felul de zvonuri.

— Aduce mai mult a ştire din *Times-Picayune.*

— Alea sunt chestii birocratice, cărora tipii ca tine şi ca mine nu trebuie să le dea atenţie.

— Cred că deja mi-am pus o dată fundul la bătaie pentru tine, domnu’ locotenent. Şi nici nu m-am ales cu nimic, cu excepţia

faptului că Purcell mi-a distrus filmele. Puteam să intru în belele serioase din cauza asta.

— Deocamdată nu mai am acces la rezerva de informatori, aşa că operăm pe principiul încrederii reciproce, aici.

— Am pătimit o grămadă din cauza zilei ăleia. Cred că trebuie să înţelegi. Indiferent ce crezi despre mine, să ştii că nu sunt un fel de netot al mafiei, care saltă în tigaie ca popcornul. Am familie, copiii mei se duc la şcoala de duminică, plătesc o grămadă de taxe. Poate că rapoartele mele la fisc sunt un pic mai creative, dar ce zici de-ale lui Nixon? Un bărbat îşi doreşte un pic de respect, puţină înţelegere că are propriul lui spaţiu şi propriile probleme.

— Ştiu, Wes. De-aia mă simt aşa prost când îţi fac lucruri de-astea.

Mi-am scos pistolul .45 din buzunar, am strecurat înapoi magazia cu cartuşe, am lăsat încărcătura să alunece cu zgomot în spate şi am ţintit într-un unghi jos, între ochii lui, astfel încât să vadă cocoşul armat.

A inspirat o dată brusc, chipul i-a tresăltat, broboane de sudoare i s-au iţit pe pielea aspră, iar ochii aproape că i s-au încrucişat când a văzut pistolul aţintit spre el. Şi-a agitat degetele spre butoiaş.

— Nu-l îndrepta spre mine, domnu’ locotenent, a implorat. Am fost în război. Nu suport armele.

— În fişa ta scrie că te-au pus pe liber pentru purtare necorespunzătoare.

— Nu-mi pasă. Urăsc armele. Urăsc orice fel de violenţă. Doamne, o să mă piş pe mine!

Tremura din toate încheieturile. Cutia cu pui prăjit se răsturnase pe jos, iar omul înghiţea în sec. Pulsul îi sălta în gât, îşi frământa şi-şi freca mâinile în faţă, ca şi cum avea ceva necurat pe ele. Apoi a început să plângă incontrolabil.

— Nu-ţi pot face una ca asta. Îmi pare rău, Wesley, am zis, coborând pistolul.

— Ce? a făcut el slab.

— Îmi cer scuze! Nu ar fi trebuit să fac ce am făcut. Dacă nu vrei să pârăşti pe cineva e treaba ta.

Nu se putea opri din sughiţat şi tremurat.

— Vino-ţi în fire! Era gol. Uite!

Mi-am îndreptat butoiaşul spre palmă şi am apăsat trăgaciul. Capul lui Wesley a tresărit la auzul sunetului.

— O să fac infarct. Am avut febră reumatică, când eram mic. Nu suport niveluri mari de stres, ca ăsta, a bâiguit.

— Îţi iau un whisky de-alături. Ce bei?

— Un Black Jack dublu, cu gheaţă şi un Tuborg.

A făcut o pauză şi a clipit.

— Şi ai grijă să fie rece berea. Evreul care conduce spelunca aia încearcă mereu să-şi reducă cheltuielile cu frigiderele.

Am mers la barul de lângă şi a trebuit să plătesc opt dolari pentru berea de import şi *shot*-ul dublu de Jack Daniel's, servit într-un pahar cu gheaţă. Când m-am întors în biroul lui Wesley, aerul puţea a marijuana, iar faţa lui era masca inexpresivă, împietrită a cuiva care tocmai înghiţise filtrul jointului.

— Doctorul mi-o prescrie pentru glaucom, a zis el. E o boală pe care am căpătat-o în armată. O grenadă de mână a explodat într-una dintre gropi. De-asta sunt aşa agitat tot timpul şi nu pot suporta stresul.

— Înţeleg.

— E rece berea?

— Ba bine că nu. Eşti în regulă acum?

— Sigur.

A dat whiskyul pe gât şi a zdrobit gheaţa între dinţi. Ochii lui apropiaţi s-au îngustat şi s-au concentrat precum proiectilele BB.

— Domnu' locotenent, ţi-l pot vinde pe dobitocul ăla.

— De ce?

— E un nenorocit. În plus, trafica heroină mexicană pentru Segura. Încă mai locuiesc în Irish Channel. Agăţau puşti din cartier cu chestia aia.

— Da, cei din clubul Rotary şi Cavalerii lui Columb au vorbit o grămadă despre asta, în ultima vreme. Ai participat la vreuna dintre mesele lor pe tema asta, Wes?

— Eu vând iluzii murdare într-un cinema întunecos. Nu fur sufletele oamenilor. Nu l-ai găsit pe lingăul ăla tatuat pentru că nu mai stă în New Orleans. Are o tabără de pescuit pe canalul des Allemands în circumscripţia St. Charles. Îşi petrece timpul împuşcând sticle, în curtea din spate. Tipul e o reclamă ambulantă la ajutorul federal masiv pentru sănătatea mintală a cetăţenilor.

— Să dai în gât pe cineva nu e întotdeauna suficient.

— Ţi-l ofer pe tavă. Ce mai vrei?

— Ştii regulile, Wes. Nu-i lăsăm pe clienţi să scrie scenariul. Zi-mi tot. Cum mi-a spus Didi Gee, tratează oamenii cu respect.

Bărbatul şi-a băut berea şi s-a uitat fix la perete. Chipul i s-a înroşit, înfuriat de ceea ce-şi amintea. Îi auzeam respiraţia pufnind pe nas.

— Segura a invitat o gaşcă de tipi la el la piscină, să joace cărţi, să bea, să-şi facă de cap cu pipiţele. Starkweather s-a apucat să-şi dea drumul la gură despre cum a făcut el parte din Beretele Verzi în Vietnam şi le-a tăiat la nişte gălbejiţi gâturile în somn şi le-a mânjit feţele cu galben ca să-i vadă ceilalţi când se trezeau. Doar că oamenii de pe acolo mâncau atunci salată de creveţi şi încercau să nu-şi verse maţele pe iarbă, aşa că zic: „Hei, încetează sau dă-ne şi pungi de borât, odată cu poveştile astea scârboase din război”. S-a holbat la mine de parcă eram vreun fel de ploşniţă. Apoi, chiar în faţa tuturor, a gagicilor ce priveau, m-a împuns în amândoi ochii cu degetele, aşa cum le făcea Moe Stooge[61] mereu lui Shemp şi Larry. O tipă a început să râdă tare, apoi ăla m-a împins în piscină.

— Wes, într-un fel, te cred, am răspuns.

•

Am aşteptat zorile pentru a da buzna în tabăra de pescuit a lui Starkweather. Vălătuci de ceaţă se ridicau, rotindu-se, deasupra canalului, prin pădurea inundată, în timp ce eu traversam, bocănind, un drum din lemn care tăia mlaştina, făcut de o companie petrolieră. Chiparoşii uscaţi erau umezi şi negri în lumina cenuşie, iar lichenul verde creştea acolo unde linia apei atingea baza trunchiurilor umflate. Ceaţa era aşa de groasă şi albă printre copaci, că abia puteam să văd la cinci metri în faţa maşinii. O scândură putredă a plesnit sub roată şi a izbit baia de ulei. În liniştea dimineţii, sunetul a făcut bâtlanii şi egretele să se înalţe cu un fâlfâit brusc de aripi, spre lumina roz de deasupra coroanelor înfrunzite. Apoi, pe o latură a drumului, într-un luminiş dintre copaci, am văzut o cabană construită din şindrilă şi cărămidă de la Montgomery Ward, ridicată deasupra terenului mocirlos pe bolţari şi buturugi de chiparoşi. În faţă era

[61] Referire la un show TV de comedie, *The Three Stooges*, difuzat la jumătatea secolului al XX-lea.

parcată o Toyota de teren. Un câine bondoc din rasa Beagle, care arăta de parcă ar fi fost lovit de alice, era legat pe verandă.

Am oprit motorul în mijlocul drumului, am deschis uşa în linişte şi am luat-o printre arborii umezi de pe o latură a luminişului, până ce am ajuns în dreptul terasei. Stejarii care înconjurau poiana erau acoperiţi de ţinte de tragere, făcute fărâme – cutii din aluminiu perforate şi sticle sparte ce atârnau de nişte bucăţele de sârmă împletită; coaja de pe trunchiuri era jupuită şi scobită de gloanţe până la măduva albă.

Uşa din plasă a cabanei era întredeschisă, dar nu am putut vedea sau auzi nicio mişcare înăuntru. În spate, porcii fornăiau şi grohăiau în interiorul unui ţarc din lemn.

Am tras mecanismul de alimentare al pistolului meu de calibru .45 şi am eliberat un glonţ din magazie în lăcaş. Am inspirat adânc, apoi am luat-o la goană de-a lungul curţii noroioase, am escaladat scările verandei dintr-un singur salt şi aproape că l-am făcut pe câine să-şi frângă gâtul în laţ, apoi m-am prăbuşit prin uşa din plasă.

M-am ghemuit şi mi-am rotit pistolul în jurul camerei. Inima-mi bătea tare în piept. Am făcut ochii mari în lumina slabă. Podeaua din lemn era presărată cu doze de bere, ambalaje de pâine, pungi de tutun Red Man, oase de pui, dopuri de sticlă şi ghemotoace din umplutura roasă a unei saltele îngrămădite într-un colţ. Dar în cameră nu se afla nimeni. Apoi cineva a tras draperia uşii dinspre singurul dormitor, aflat în spate. Am ţintit arma spre faţa ei, cu ambele mâini transpirate pe patul pistolului.

— Uau, cine dracu' eşti? a făcut ea, adormită.

Posibil să fi avut vreo douăzeci de ani. Purta blugi scurţi, iar în partea de sus avea doar un sutien. Chipul îi părea amorţit, mort şi trebuia să-şi tot deschidă larg ochii pentru a se concentra asupra mea. Părul ei era de culoarea lemnului învechit.

— Unde e Starkweather? am întrebat.

— Cred că s-a dus în spate cu celălalt tip. Eşti cumva de la poliţie sau ce?

Am dat la perete plasa şi am ieşit în curte. Prin ceaţă, am putut întrezări o latrină, o pirogă întoarsă cu gura în jos, presărată cu boabe de rouă, un coteţ din lemn, pentru porci, o caroserie ruginită şi fără roţi, ciuruită de găuri argintii de gloanţe. Soarele lumina de acum copacii şi am văzut apa stătută

şi verde din mlaştină, digul acoperit de piciorul cocoşului şi muşchiul spaniol ce flutura în briza din largul Golfului. Dar acolo nu am mai găsit pe nimeni. Apoi am auzit porcii grohăind şi fornăind iar şi mi-am dat seama că mâncau ceva în coteţul lor.

Stăteau în cerc şi aveau capetele îndreptate în jos de parcă mâncau din troacă; apoi unul dintre ei şi-a scuturat capul, a grohăit şi a zdrobit ceva cu zgomot între fălci şi şi-a coborât iar râtul. Feţele lor şi gurile erau lucioase de sânge; apoi am văzut cum unul dintre animale smulgea o fâşie lungă de intestine violete din abdomenul lui Bobby Joe Starkweather şi fugea greoi cu ea târâş, prin ocol. Chipul lui Starkweather era livid, avea ochii şi gura deschise, iar scalpul ras îi era stropit cu noroi. Chiar deasupra uneia dintre sprâncene se vedea o gaură neagră, de mărimea unui bănuţ.

Pe jos era vărsată o găleată cu lături. Braţele-i zăceau aruncate în părţi şi arăta ca şi cum ar fi fost împuşcat din faţa coteţului. Am analizat cu luare-aminte pământul ud în care se vedeau urme de ghete, de câine, de găini, până când am văzut amprenta uşoară a unui pantof de stradă, pe o ridicătură de nămol, şi chiar în centrul ei, conturul desenat al unui cartuş pe care trăgătorul trebuie să fi călcat, după care îl adunase cu degetele.

M-am întors la cabană. Fata cotrobăia într-un dulap cu mâncare.

— Eşti poliţai? a zis ea.

— Depinde cui te adresezi.

— Ai ceva albituri?

— S-ar părea că ai fost deja la farmacie.

— Dacă ar fi trebui să-l fuţi pe el, ai înghiţi Thorazine ca pe M&M.

— Sper că ai fost plătită înainte.

Ochii ei s-au închis, apoi s-au deschis şi s-au concentrat din nou asupra mea.

— Unde e? a întrebat.

— Dă de mâncare porcilor.

Fata m-a privit nesigură, apoi a mers spre uşa din spate.

— Las-o baltă. Nu trebuie să te uiţi, am spus.

Dar nu a ascultat. Un minut mai târziu, am auzit-o scoţând un sunet de parcă ar fi călcat brusc pe un balon plin de miasme. Faţa îi era pământie când a intrat iar pe uşă.

— E scârbos, a conchis ea. N-ar trebui să-l duci la o morgă sau ceva asemănător? Îh!

— Stai jos. Îţi fac o cană de cafea.

— Nu pot sta pe aici. Am antrenament la aerobic şi meditaţii de la zece. Tipul pentru care lucrez ne înscrie la curs, ca să nu acumulăm multă tensiune. Se enervează dacă lipsesc. Doamne, cum de nimeresc lângă ţicniţii ăştia? Ştii ce a făcut? S-a dezbrăcat, a rămas numai în bocanci şi a început să ridice greutăţi pe verandă. Câinele a scăpat din lesă şi a fugărit un pui până în privată, iar el a împuşcat câinele. Apoi i-a legat rana şi i-a dat un castron cu lapte, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Cine era tipul cu care a plecat în spate?

— Parcă ar fi avut un abţibild cu o bicicletă roz pe faţă.

— Cum?

— Nu ştiu cum arăta. Era mare. Eram cam întoarsă pe dos, înţelegi?

— Mai zi o dată ce era cu faţa lui.

— Avea nasul şi o parte dintr-o sprânceană distruse. Ca o cicatrice.

— Ce-a spus?

Ochii ei au părut să se fixeze în gol. Gura îi era uşor întredeschisă, iar muşchii faciali i-au căzut, ca îngreunaţi de povara gândurilor.

— A spus: „Vor să-ţi găseşti altă zonă. Mai lucrează la jocul tău de golf”. Apoi, ăsta – cum îi zice? – a răspuns: „Banii vorbesc, iar vorbele goale n-au nicio valoare, moşule. Tre’ să hrănesc porcii”.

Fata şi-a rupt cu dinţii o pieliţă de la unghie, iar ochii i s-au stins iar.

— Uite, am o problemă, a zis ea. Nu m-a plătit. Când mă întorc la bar, trebuie să-i dau tipului pentru care lucrez douăzeci de parai. Îmi aduci tu portofelul lui?

— Îmi pare rău, cred că l-au ronţăit porcii, oricum.

— Vrei nişte bucurii?

— Te conduc unde vrei să ajungi, puştoaico. Apoi o să sun la biroul şerifului, în legătură cu Starkweather. Dar te scot basma curată. Dacă vrei tu să le spui, mai încolo, ceva, e alegerea ta.

— Chiar eşti de la poliţie, nu?

— De ce să nu fiu?

— De ce-mi dai drumul? Ai vreo socoteală pentru mai târziu?

— S-ar putea să te considere martor principal. Omul de afară, din coteţul porcilor, a omorât zeci, poate sute de persoane. Dar a fost un novice şi un nerod în comparaţie cu cei pentru ca lucra.

Fata s-a sprijinit de uşa din spate a maşinii mele. Chipul îi era îngreunat de ameţeala consumului de droguri şi nu a vorbit deloc în timpul lungului drum prin mlaştină, spre drumul public. Degetele ei îngălbenite zăceau strânse în poală.

•

Ca mulţi alţii, am învăţat o mare lecţie în Vietnam: să nu ai niciodată încredere în autoritate. Dar pentru că ajunsesem să simt că autoritatea trebuie mereu privită ca suspectă şi servind propriilor interese, învăţasem, de asemenea, că este previzibilă şi vulnerabilă. Aşa că în acea după-amiază m-am aşezat sub o umbrelă de plajă, pe puntea bărcii mele, îmbrăcat doar cu un slip şi o cămaşă tropicală descheiată, având alături, pe o masă, un pahar de Jim Beam şi o bere. L-am sunat pe şeful lui Sam Fitzpatrick la Biroul Federal.

— Am dat peste Abshire, am zis. Nu ştiu de ce ai fost secretos faţă de mine, la spital. Nu e tocmai bine ascuns.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat un scurt moment de linişte.

— Ai ceară în urechi, sau ce? a răspuns el. Cum să scap de tine? Stai departe de teritoriul federal.

— Am să i-o vâr bine de tot în cur.

— Ba n-ai să faci nici pe dracu’, o să te alegi doar cu un mandat pentru obstrucţia justiţiei, ataşat la dosarul tău.

— Vrei să te bagi sau nu? am întrebat.

— Sunt aproape sigur că eşti băut.

— Şi ce dacă? Îl răcoresc eu. Vrei să te alături petrecerii sau vrei să scriem noi, ăştia localnici, povestea din *Picayune*? O să fie impresionant, amice.

— Ce mama dracu’ e cu tine? Parcă n-ai avea limite. Unul dintre cei mai buni oameni ai mei a fost ars în maşina ta. Propriii tăi colegi te dau la o parte ca pe un sac cu rahat de câine. E evident că te străduieşti să devii iar alcoolic cu acte-n regulă şi acum bălmăjeşti despre eliminarea unui general pensionat, cu două stele. Crezi că e posibil să fii pe punctul de a-ţi pierde minţile?

— Eşti un om bun, dar să nu te apuci poker.

— Ce?

— E un viciu îngrozitor. Te va duce la ruină.

— Nenorocitule! N-ai să scapi aşa uşor, a replicat.

Am închis telefonul, am dat pe gât *shot*-ul de Jim Beam şi am sorbit din paharul de bere. Soarele arăta ca un balon galben prins sub luciul lacului. Vântul era cald, iar sub umbra fierbinte a umbrelei, pe piept îmi aluneca transpiraţia. Ochii îmi ardeau din cauza umidităţii din aerul după-amiezii. Am format numărul lui Clete, la biroul din Districtul Unu.

— Unde eşti? a întrebat.

— Acasă.

— Sunt aici nişte oameni care întreabă de tine. Chiar că ai făcut-o de oaie, Dave.

— Nu-s greu de găsit. Cine mă caută?

— Federalii, cine altcineva? Chiar ai sunat la CIA? Omule, eşti incredibil.

— Am o grămadă de timp la dispoziţie. Omul trebuie să facă una-alta, să nu se plictisească.

— Nu ştiu cât aş vrea să-i pun pe jar pe copiii ăştia. Sunt o gaşcă cam periculoasă. Nu sunt dintre ai noştri.

— Crezi că ar fi bine să mă dau la fund pentru o vreme?

— Cine ştie? Eu pur şi simplu nu i-aş mai călca pe coada.

— De fapt, te-am sunat să mă lămureşti cu un lucru, Clete. În toate schimburile de focuri pe care le-ai investigat tu, de câte ori ai mai pomenit ca trăgătorul să-şi culeagă de pe jos cartuşul?

— Nu pricep.

— Ba sigur că înţelegi.

— Nu cred că m-am gândit niciodată la chestia asta.

— Nu am văzut niciodată întâmplându-se, am replicat. Doar cu excepţia cazului în care trăgătorul a fost un poliţist.

— Unde baţi?

— E ciudat cum cineva poate să-şi însuşească aşa o treabă, nu?

— Mda. Imaginează-ţi.

— Dacă aş fi tras eu, mai degrabă aş fi lăsat acolo cartuşul, decât semnătura.

— Poate că pe marginea unor lucruri pur şi simplu nu merită să speculezi, Dave.

— Cum am zis, sunt cam plictisit momentan. Îmi umplu timpul. De dimineaţă mi-am petrecut două ore la departamentul

şerifului din St. Charles, răspunzând la întrebări legate de Bobby Joe Starkweather. N-au luat încă legătura cu voi?

— Am auzit ceva.

Tonul lui devenea iritat.

— E un adevărat măcel. Să mai fi trecut o oră sau un pic mai mult şi cred că nu mai rămânea nimic din Bobby Joe, cu excepţia cataramei de la curea şi a cuielor din ghete.

— Îi stă mai bine ca şir de cârnaţi. După un timp, omul îşi găseşte soarta meritată. Trebuie să te las, amice.

— Fă-mi o favoare. Ce-ai zice să butonezi la computer şi să vezi dacă găseşti un general pensionat, de două stele, pe numele de Abshire?

— Vezi-ţi de viaţă, Dave. Adaptează-te. O să ieşim până la urmă din rahatul ăsta. Vei vedea. *Adios.*

Telefonul a amuţit în palma mea. M-am uitat la suprafaţa verzuie, întunecată a apei, prin aerul tulbure al verii şi mi-am turnat un alt pahar de Jim Beam. Mă întrebam cu ce-l aveau la mână. Curve? Marfa de la narcotice? Uneori părea că cei mai buni dintre noi deveneau oamenii pe care-i uram mai mult. Şi de fiecare dată când un poliţist priceput încasa o lovitură grea, nu putea să privească înapoi ca să vadă exact momentul în care virase brusc la stânga pe o stradă cu sens unic. Mi-am amintit când am stat într-o sală de tribunal, la procesul unui fost aruncător de baseball din liga mare, din New Orleans, condamnat la zece ani în Angola pentru şantaj şi trafic de cocaină. În urmă cu şaptesprezece ani, câştigase douăzeci şi cinci de meciuri şi aruncase ghiulele ce puteau distruge o uşă de hambar, iar la momentul acela cântărea o sută treizeci de kilograme şi mergea de parcă i se legăna o bilă de bowling între picioare. Când a fost întrebat dacă are ceva de spus înainte de pronunţarea sentinţei, el s-a uitat la judecător. Colacii de grăsime de pe gât îi tremurau. A răspuns:

— Onorată instanţă, habar nu am cum am ajuns aici.

Eu l-am crezut. Dar stând în adierea caldă, cu mintea muncită de ameţeala călâie a whiskyului, nu mă simţea îngrijorat pentru Clete şi nici pentru vreun fost jucător de baseball. Ştiam că îmi aprinsesem propriul fitil şi nu mai era decât o chestiune de timp înainte ca focul înăbuşit să izbucnească incontrolabil în viaţa mea. Nu mă simţisem niciodată mai singur şi am murmurat o rugăciune ce părea a contrazice tot ce învăţasem la şcoala

catolică: „Bunule Dumnezeu, puterea mea preasfântă, deşi eu Te-am abandonat, Tu nu mă lăsa pe mine”.

8.

Mai târziu, în cursul acelei după-amiezi, mi-am pregătit un sandviş *poor-boy,* cu stridii, creveţi, salată verde şi sos picant, apoi am condus pe străzile răcoroase, umbrite de copaci, care duceau spre redacţia ziarului *Times Picayune.* Acolo, un editor din tura de noapte îmi dădea uneori voie să folosesc arhiva.

Dar mai întâi am vrut să mă revanşez faţă de Annie pentru că o părăsisem în felul acela, pe barcă, noaptea trecută. Un Jim Beam băut după-amiaza îmi dădea mereu asemenea puteri magice.

Am cumpărat o sticlă de Cold Duck şi o cutie de praline, învelită în celofan portocaliu şi prinsă cu panglică galbenă, mi-am păstrat pe mine haina proaspăt călcată din bumbac creponat şi, în lumina amurgului, am traversat cu paşi mari aleea ei. Aerul mirosea a liliac şi a straturi de flori proaspăt săpate, a peluze tunse şi aspersoare ce clipoceau printre tufişuri şi a trunchiuri de copaci.

Când am văzut că nu răspunde la sonerie, am ocolit prin spate şi am găsit-o pregătind friptură pe un grătar mobil, într-o curte din cărămidă, sub un liliac persan. Purta pantaloni scurţi albi, papuci mexicani din pai şi o cămaşă galbenă înnodată sub sâni. Ochii îi lăcrimau de la fum. Fata s-a dat la o parte din faţa focului şi a luat un cocteil cu gin şi lămâie de pe o măsuţă din sticlă, plină de farfurii şi argintărie. Paharul în care se afla băutura era înfăşurat în şerveţel, iar în jur avea o bandă de elastic. Ochii i-au licărit o clipă, când m-a zărit, apoi şi-a întors privirea.

— Ah, bună, Dave! a zis ea.

— Trebuia să te fi sunat. Te-am prins într-un moment nepotrivit.

— Puţin.

— Am adus pralinele astea şi nişte Cold Duck, am adăugat.

— Drăguţ din partea ta.

— Îmi pare rău că te-am părăsit noaptea trecută. E vorba de ceva ce mi-e teamă că nu vei înţelege prea bine.

Lumina i-a revenit în ochii albaştri. Îi puteam vedea semnul roşu din naştere, de deasupra sânului.

— Cea mai bună cale de a încheia o conversaţie este să-i spui unei femei că nu poate pricepe ceva, a replicat.

— Am vrut să spun că nu am nicio scuză.

— A existat un motiv. Poate că pur şi simplu nu vrei să-l conştientizezi.

— M-am dus să iau băutură. Am fost beat toată noaptea. Am sfârşit într-un bar, pe vechea autostradă 90, cu o gaşcă de circari. Am sunat la CIA şi l-am înjurat pe ofiţerul de serviciu.

— Cred că toate astea te-au împiedicat să găseşti un telefon timp de două zile.

— Am încercat să dau de Bobby Joe Starkweather. Cineva i-a făcut felul într-o cocină de porci.

— Nu mă interesează, Dave. Ai venit să mi-o tragi?

— Ai impresia că vreau să-ţi dau papucii?

— Nu, cred că eşti căpos şi înclinat spre răzbunare. Ieri noapte am făcut primul pas şi ţi-am complicat situaţia. Acum te simţi obligat să faci pe domnul. Regret, dar nu mă ocup cu mântuirea. Eu nu am niciun regret. Dacă tu ai, e problema ta.

Annie a început să împungă carnea de pe grătar cu o furculiţă. Focul s-a înteţit, iar ochii ei s-au strâns în faţa fumului. Apoi a împuns carnea încă şi mai tare.

— Îmi pare cu adevărat rău, am zis. Dar ai dreptate cu faptul că sunt căpos. Nu sunt interesat decât de o fată.

Am vrut să-i cuprind talia cu braţele şi să o dau la o parte din calea fumului, să o lipesc de mine şi să-i simt sub palme părul ondulat.

— Dave, nu se face să laşi pur şi simplu o femeie singură, în toiul nopţii.

I-am ocolit privirea.

— M-am trezit şi tu nu mai erai acolo şi m-am gândit că poate s-au întors deranjaţii ăia mintal. Am luat maşina şi te-am căutat în sus şi în jos pe plajă până în zori, a spus fata.

— Nu am ştiut.

— Cum să fi ştiut, dacă tu beai cu nişte circari?

— Annie, aş vrea să-mi mai dai o şansă. Nu pot să-ţi promit prea multe, doar că nu o să-ţi mai fac niciodată rău intenţionat. Poate nu e foarte potrivit, dar e tot ce pot să-ţi ofer acum.

Annie şi-a întors faţa de la mine şi am văzut-o cum îşi şterge ochiul cu încheietura mâinii.

— Într-o altă noapte. Acum vine cineva pe aici, a răspuns.

— În regulă.

— Merită oamenii ăia toată tevatura?

— O să mă găsească ei, dacă nu dau eu de ei primul. Poţi fi sigură.

— Străbunicii mei făceau parte din Calea Subterană[62]. Tâlharii lui Quantrill[63] le-au dărâmat casele din chirpici şi le-au ars recoltele de porumb. Mult după moartea lui Quantrill, a lui Bill Însângeratul Anderson[64] şi a lui Jesse James[65], au reuşit să-şi educe copiii şi să crească grâu rusesc într-o ţară liberă.

— Dar, mai întâi de toate, cineva i-a eliminat pe Quantrill şi compania – a fost vorba, mai exact, de cavaleria federală.

I-am zâmbit lui Annie, dar chipul ei a părut deodată obosit sub lumina electrică a becului ce atârna din copac. Nu mi-a mai păsat cât de potrivit era, că trebuia să mă abţin sau că prietenul ei putea să vină în orice clipă; am aşezat sticla de Cold Duck şi pralinele pe masa de sticlă, am înconjurat-o cu braţele şi i-am sărutat părul ondulat. Dar ea nu a răspuns. Avea umerii încordaţi, ochii lăsaţi în jos, mâinile rigide şi moarte.

— Sună-mă mâine, a şoptit.

— Sigur.

— Vreau să mă suni.

— O să te sun. Promit.

— Nu sunt în regulă în seara asta. Mâine voi fi mai bine.

— Îţi las bomboanele. Îţi telefonez devreme. Poate luăm micul dejun la Café du Monde.

— Sună bine, a zis ea.

Însă ochii îi erau acoperiţi şi nu-i puteam desluşi gândurile. Dincolo de fascinaţia ei pentru ciudăţenii, avea inima sensibilă a unei fete dintr-un oraş mic din Vestul Mijlociu.

În drum spre aleea din faţa casei, am trecut pe lângă un tânăr ce părea să fie absolvent la Tulane. Purta pantaloni crem, o cămaşă de un albastru pal şi o cravată în dungi, iar zâmbetul

---

[62] Reţea de drumuri secrete şi case conspirative, folosită de sclavii de culoare din SUA, în secolul al XIX-lea. (n.r.).

[63] Lider de gherilă al Confederaţiei, din timpul Războiului Civil american.

[64] Unul dintre cei mai cruzi lideri de gherilă din Războiul Civil american.

[65] Spărgător de bănci, tâlhar, ucigaş şi lider al unor grupări ilegale. Se presupune că a avut legături cu evenimentele Războiului Civil american.

său părea binevoitor şi chipul atrăgător. L-am întrebat dacă ia cina cu Annia Ballard.

— Păi, da, a răspuns el şi a zâmbit din nou.

— Uite, ia asta, am spus şi i-am dat sticla de Cold Duck. Poliţaiul plăteşte în noaptea asta.

Era o glumă *veche,* iar un moment mai târziu m-am simţit stupid şi nepoliticos. Apoi mi-am amintit o axiomă pe care o învăţasem de la un ofiţer de pe front care obişnuia să rezolve orice situaţie complicată cu o singură replică: „Dă-o dracu'! Cine vrea să fie ratat profesionist?"

În acea noapte, în timp ce mă aflam în arhiva cotidianului *Times-Picayune* şi întorceam paginile galbene ale ziarelor sau derulam role de microfilm pe ecran, am reflectat asupra importanţei ambigue a trecutului asupra vieţii noastre. Ca să ne eliberăm de el, mi-am zis eu, trebuie să-l tratăm ca pe o amintire ce se şterge. În acelaşi timp, e singura măsură a identităţii noastre de care dispunem. Nu există niciun mister asupra propriei persoane; suntem ceea ce facem şi locurile în care am fost. Aşa că trebuie să reînviem constant trecutul, să-i ridicăm monumente şi să-l păstrăm în viaţă pentru a ne aminti cine suntem.

Pentru unii, chiar şi cele mai întunecate momente trecute sunt cumva preferabile acelor puţine pauze de pace şi soare din lume. De ce? Dumnezeu ştie. M-am gândit la adepţii lui Pancho Villa, care au considerat asasinarea lui şi sfârşitul regimului său violent atât de inacceptabile, că i-au dezgropat cadavrul, i-au tăiat capul, l-au scufundat într-un borcan uriaş cu rom alb şi l-au adus, într-un Ford model T, în munţii Van Horn, în afara oraşului El Paso, unde l-au îngropat sub un morman de pietre cărămizii. Ani de zile după aceea, dădeau la o parte pietrele, pe timpul nopţii, beau mescal şi fumau marijuana, bătuţi de vântul fierbinte şi-i vorbeau chipului umflat şi încruntat ce plutea în borcanul de sticlă.

Dar eu priveam acum spre un alt fel de istorie macabră. Nu fusese greu să-l găsesc pe generalul pensionat. Numele lui complet era Jerome Gaylan Abshire şi locuia chiar în New Orleans, în Garden District, pe bulevardul St. Charles. Absolvise la West Point şi avusese rezultate remarcabile în Al Doilea Război Mondial şi în Coreea. O poză color, din 1966, îl arăta mâncând din raţiile de infanterist, alături de oamenii lui, într-o

zonă de aterizări tăiată prin iarba elefantului care creştea pe dealurile din centrul Vietnamului. Avea la umăr un pistol automat, purtat într-o teacă, susţinută cu o curea peste pieptul lui gol şi tăbăcit; avea faţa puternic bronzată. Sprâncenele şi părul îi erau aproape albe, ochii – de un albastru intens, ca al flăcării de butan. Un jurnalist mai creativ îl numise „Războinicul fericit”, în legenda fotografiei.

Dar am mai dat peste un alt Jerome Gaylan Abshire în ziarele îndosariate. Acesta era un junior, locotenent în armata Statelor Unite – evident, fiul primului personaj. Numele lui apăruse prima oară într-o poveste din 1967, unde era listat ca fiind dispărut în misiune; apoi am găsit un al doilea decupaj, datat 1 noiembrie 1969, în care se arăta cum doi prizonieri americani, ţinuţi de VietCong într-o zonă numită Pinkville, fuseseră legaţi de stâlpi, având capetele băgate în cuşti din lemn pline de şobolani. Articolul susţinea că era posibil ca unul dintre cei doi să fi fost locotenentul Jerome Abshire din New Orleans.

Cuvântul „Pinkville” a sărit de pe pagină ca un păcat nemărturisit şi uitat intenţionat. Aşa numeau infanteriştii zona din jurul My Lai.

Apoi, de parcă ar fi făcut aceeaşi asociere ca mine, arhivarul ataşase o fotocopie a unui articol despre mărturia făcută la tribunalul militar de locotenentul William Calley, când fusese judecat pentru că ordonase masacrul din My Lai. Unul dintre soldaţii implicaţi în proces adăugase că un prizonier vietnamez îi mărturisise cum doi dintre americanii prinşi îi ajutaseră să împrăştie mine printr-un câmp de orez, acelaşi câmp pe care fusese făcută bucăţi compania lui.

Eram obosit. Organismul începea să ceară din nou alcool, iar numele locurilor, datele şi o fotografie a sătenilor executaţi pe o cărare m-au umplut de o tristeţe şi o disperare ce m-au făcut să închid dosarul, să sting ecranul şi să mă îndrept spre ferestre, în speranţa că nimeni din încăpere n-avea să-mi vadă ochii.

Nu văzusem niciodată o atrocitate comisă de americani, cel puţin nu deliberat, aşa că nu aveam o asemenea amintire din război. În schimb, dacă exista vreo experienţă prin care să rezum ceea ce trăisem timp de un an în Vietnam, aceea era un incident ciudat, în care fuseseră implicaţi doi bărbaţi din plutonul meu şi un bivol indian.

Erau aproape cu toţii sudişti, din oraşe bazate pe industria textilă, în care se făceau conserve sau maşini de separat bumbacul, unde tinerii se aşteptau de prea puţine ori la alte distracţii decât cele din nopţile de sâmbătă, de la cinematograful în aer liber, alături de alţii ca ei, care aveau să-şi poarte jachetele de fotbal la mulţi ani după absolvire. Merseserăm treizeci de kilometri prin teritoriul inamic şi intraserăm într-o zonă securizată, de lângă un râu maro-lăptos, umbrit de copaci, iar oamenii şi-au pus jos raniţele şi armele, s-au dezbrăcat şi au început să împroaşte cu apă, pe malul din apropiere, aşa cum fac copiii. Soarele stins al după-amiezii strălucea cald printre copaci şi presăra umbre pe pământ. Nu mai dormisem de o zi şi jumătate, aşa că m-am întins pe iarba scurtă şi rece de sub un copac *banyan,* mi-am aşezat mâinile pe ochi şi am adormit după câteva secunde.

M-am trezit după o jumătate de oră, în sunetul chicotelilor şi al râsetelor şi în mirosul ameţitor de marijuana. Cineva făcuse rost de nişte ţigări cambodgiene şi întregul pluton fuma. M-am ridicat amorţit de sub copac, am mers spre malul apei şi mi-am dat seama că tovarăşii mei se amuzau cu toţii de o scenă care avea loc pe la mijlocul albiei râului. Un bivol indian se aventurase pe un curent puternic, se înţepenise în nămolul de pe fundul râului, iar acum se zbătea şi de-abia era în stare să-şi ţină nările deasupra apei. Avea ochii larg deschişi din cauza spaimei, iar în coarne i se încurcaseră resturi din râu. Proprietarul animalului, care purta o pălărie moale de legionar francez aşezată pe capul lui ţuguiat şi care era atât de slab şi osos că arăta de parcă ar fi fost făcut din umeraşe, alerga pe mal, în sus şi-n jos, fluturându-şi mâinile şi ţipând la noi în vietnameză amestecată cu frânturi de franceză.

Doi veri din Conroe, Texas, intraseră în apă după bivol, cu un laţ făcut dintr-o frânghie pe care o luaseră dintr-un camion al puşcaşilor marini. Spinările lor maronii erau ude, iar muşchii şi vertebrele li se reliefau prin piele. Zâmbeau larg şi râdeau, aruncându-şi lasoul cu toată încrederea nebună a cowboy-lor de nouăsprezece ani.

— Sunt vârtejuri acolo, am zis.

— Ia fii atent, domnu' locotenent, a strigat unul dintre ei, peste umăr. Îl facem pe urlătorul ăsta să alunece mai uşor decât o puţă de porc.

Apoi, dintr-odată, printre valurile maronii, am văzut cum rădăcinile noduroase şi negre ale unui copac dus de curent ieşeau la suprafaţă, biciuind aerul ca o gheară enormă.

Arborele i-a lovit în plin cu o asemenea forţă, că feţele li s-au albit imediat. Gurile li s-au deschis disperate şi au scuipat apa. Au încercat să se dea din calea spumei gălbui şi tulburi din jurul pomului şi al rădăcinilor ce le înţepau ochii şi le schimonoseau chipurile. Copacul s-a învârtit pe apele curentului, strălucind din cauza nămolului depus pe el, a luat un nou avânt şi i-a prins pe oameni sub el. Am aşteptat să apară la suprafaţă, pe cealaltă parte, într-un loc mai liniştit, cu apă şi lumină în păr, dar nu i-am mai văzut niciodată.

Am răscolit râul cu prăjini şi cu un cârlig în formă de greblă, timp de trei ore. În loc să-i scoatem pe oamenii noştri, am dat la iveală centuri cu muniţie pentru mitralierele franţuzeşti, o cutie de grenade japoneze, numite „zdrobitoare de cartofi”, neexplodate, de pe care s-a scurs rugina şi o mâzgă verde, cutii americane de cola şi o plasă pentru încărcare plină cu morţi din armata vietnameză, ce trebuie să fi fost aruncată dintr-un elicopter. Când cârligul, tras cu putere, a scos plasa din apă, am văzut braţe şi capete atârnând prin ochiurile plasei, ca ale prizonierilor demult plictisiţi de osânda lor eternă.

Am redactat scrisori către familiile celor doi băieţi din Conroe, Texas. Am spus că se sacrificaseră încercând să-i ajute pe ceilalţi. Vieţile lor nu fuseseră *luate*, fuseseră *oferite.* Nu am scris cât regretam că nu existau medalii pentru inocenţa şi curajul naiv de care trebuia să dea dovadă orice băiat texan, de la ţară, pe un teritoriu făcut parcă pentru colonişti blazaţi, aflaţi în trecere.

•

O oră mai târziu, mă aflam într-un vechi bar de pe strada Magazine, care despărţea Garden District de o enormă zonă rezidenţială pentru negri, formată din case din lemn, din secolul al nouăsprezecelea, ale căror galerii surpate şi curţi noroioase îmi aminteau de taberele de negri de pe plantaţiile din circumscripţia Iberia. Barul, ca multe alte clădiri de pe strada Magazine, avea în faţă o colonadă din lemn, ferestre mari şi uşi din plasă, iar înăuntru se afla o tejghea lungă din mahon, cu o bară orizontală din alamă. În plafon erau ventilatoare, pereţii erau înţesaţi de postere cu reclame la Hadacol, Dixie 45 şi Dr.

Nut, cu mesaje politice ale lui Earl K. Long, şi tot acolo îşi găsise loc şi o tablă pe care erau trecute cu cretă numele principalelor echipe de baseball şi scorurile. Proprietarul fusese un aruncător pe sub mână la echipa Lafayette Bulls, în defuncta Ligă Evangeline, de clasa C. Omul nu reuşise niciodată să se desprindă cu adevărat de trecut. De pe raft vindea fâşii de tutun fin Virginia Extra şi ţigarete direct din cutii, iar în nopţile de joi acoperea mesele cu muşama şi servea gratis *gumbo*[66] din pui, aşa cum făceau deseori proprietarii de baruri din ţinutul canalelor. Nu chema niciodată poliţia pentru a pune capăt unei altercaţii, ţinea pe bar ouă fierte tari în borcane mari de murături şi pregătea un *boudin* fierbinte de-ţi mergea la inimă. Interiorul era răcoros, slab luminat, iar tonomatul era plin de plăci cu *zydeco*[67] şi melodii *cajun.* Muncitorii jucau biliard în spate, sub un semn roşu cu Jax şi o lustră acoperită cu tablă.

Archie, patronul, mi-a luat din faţă farfuria goală pe care se lăfăise un *boudin* şi a şters tejgheaua, în urma ei, cu o cârpă. Era un *cajun* cu tenul întunecat. Avea o faţă mare şi rotundă şi o gură mică. Braţele îi erau acoperite cu păr negru. Am arătat cu paharul că aş mai vrea un rând.

— Ştii de ce se numesc *boilermakers*[68], Dave? a întrebat el. Pentru că-ţi toarnă în cap plăci, ca la topitorie, ca pe nişte dinţi stricaţi din metal.

— Sună a ceva neplăcut.

— Apoi, într-o zi, îţi dă gaură prin creier.

— Poţi să-mi mai dai un pahar de Beam?

— Nu-mi place să-mi ignor propriul profit, dar nici nu-mi face plăcere să te văd zăcând pe verandă, ascultând cum îţi putrezeşte ficatul.

— Te-ar încălzi cu ceva dacă ţi-aş spune că nu-mi place?

— Vezi-ţi de treabă în seara asta. Poţi să fii nefericit cu carul, oricând vrei.

Mi-am întors privirea de la chipul lui. Îmi era prieten şi îl ştiam că-i om cinstit şi, pentru că nu aveam niciun fel de justificare, eram conştient că puteam să insult pe cineva, chiar şi pe-un vechi camarad, pentru a-mi salva imaginea.

---

[66] Fel de mâncare apărut în sudul Louisianei, în secolul al XVIII-lea.

[67] Gen muzical care s-a dezvoltat în Louisiana prin intermediul etnicilor *cajun*. Grupează influenţe ale muzicii *cajun*, blues şi R&B.

[68] Whisky stins cu bere. Literal, „fabricant de boilere”.

— Mai am o problemă. Ţi se văd dedesubturile, a zis omul.

— Poftim?

— Când porţi un pistol mare cât o tavă pentru pâine din porumb la şold, unii oameni devin agitaţi.

— Ia-l, am spus, smulgând tocul de pe curea. Bagă-l sub bar până plec.

— Ce mama dracu' e cu tine, Dave? Vrei să ţi-o iei? De ce o cauţi cu lumânarea?

— L-am primit gratis.

— Vorbesc de noaptea asta. Ţi-au luat insigna. Asta înseamnă că nu poţi să umbli încolo şi-ncoace ca Wyatt Earp[69].

— Ştii ceva de un general pensionat pe nume Jerome Abshire, din Prytania?

— Puţin. Băiatul lui obişnuia să vină pe aici.

— Are treabă cu extrema dreaptă?

— Nu, nu cred. Mi s-a spus mereu că ar fi un tip stilat. Dar băiatul lui era un tip tare de treabă. Îşi petrecerea timpul aici cu echipa de baseball, când mergea la Tulane. Era masiv, blond, cu o un braţ de aruncător tenace ca un bici. Se bătea mereu corp la corp, se încăiera şi se distra. Păcat că a dispărut în Vietnam.

— Ştie cineva ce i s-a întâmplat?

— Nu sunt decât o grămadă de poveşti. Ba că a fost capturat, dat dispărut, că l-a executat armata vietnameză sau ceva asemănător. Şi băiatul meu a fost acolo, dar s-a întors acasă bine, sănătos. Să-ţi zic cinstit, Dave, dacă l-aş fi pierdut, nici nu vreau să mă gândesc la ce aş fi fost în stare să fac.

— Trebuie să-mi iau tălpăşiţa. Ne mai vedem, Archie.

— Aşa sper. Nu-i nevoie să mături pista cu bâta, când n-are niciun sens, amice.

Am luat maşina şi am condus până în Garden District. Cartierul era plin de case construite pe la 1850. Erau înălţate pe piloni, cu stâlpi răsuciţi, platforme împrejmuite pe acoperişuri şi dantelării, verande largi şi terase la etajul al doilea. Aveau curţi din cărămidă şi foişoare pe iarba peluzelor. Străzile erau mărginite de stejari, iar curţile erau împânzite cu tot felul de flori şi arbori sudici: mirt înflorit, azalee, bambus, copaci umbrelă şi bananieri, colocazii, hibiscus şi tufe încâlcite de trandafiri galbeni şi roşii. Simţeam în aer mirosul focurilor aprinse pentru grătare şi auzeam oamenii care se scufundau în piscine. Era un

[69] Celebru justiţiar itinerant al Vestului, care a trăit între 1848 şi 1929.

cartier de care se ştia dintotdeauna că-i sigur, iar vara petrecerile se ţineau lanţ, de pe o peluză deasă şi bine îngrijită pe alta.

Casa lui Jerome Gaylan Abshire nu făcea excepţie. Aleea din cărămidă era luminată de lumânări ce ardeau înăuntrul unor lampioane din hârtie, presărate printre straturile de flori, iar prin ferestrele înalte de dincolo de veranda din faţă am văzut musafirii umplând o sufragerie spaţioasă, din tavanul căreia atârnau candelabre. Zgomotul conversaţiei răzbătea până în stradă. Undeva în spate, pe gazon, cânta o trupă.

De ce nu? mi-am zis. Purtam haină şi cravată. Archie avea dreptate. De ce să mături terenul, când era la fel de uşor să azvârli bâta în capul aruncătorului?

Am parcat maşina în susul străzii şi m-am întors la locul petrecerii. Trotuarul era ridicat şi încovoiat din cauza rădăcinilor enorme ce creşteau sub asfalt. Mi-am închis haina, astfel încât să nu se vadă pistolul meu de calibru .45. M-am pieptănat, mi-am netezit cravata cu palma şi am păşit pe aleea din cărămidă de la intrare, cu ochii fixaţi atent pe chipul unui bărbat ce verifica invitaţii la uşă.

Lucra probabil pentru o firmă de pază şi nu era obişnuit să aibă de-a face cu persoane mai serioase, doar cu puştii de colegiu care apar neinvitaţi la petreceri.

— Nu am invitaţie. Sunt poliţai în New Orleans, m-am prezentat eu.

— Pot să văd legitimaţia?

— Ia o fisă. Sună la Districtul Unu şi zi-le că locotenentul Dave Robicheaux e aici.

— Domnule, cred că eşti băut.

Am trecut pe lângă el, am mers la bar şi am luat un pahar de şampanie de pe o tavă. Camerele erau mobilate cu antichităţi franţuzeşti, ceasuri aurii şi argintii cu pendulă, divanuri de un violet-închis, cu margini răsucite din lemn de nuc, portrete în ulei ale unei familii sudiste cu tradiţie militară care pornea de la războiul din 1812. Podelele din lemn de esenţă tare, deschis la culoare, erau ceruite, părând trase în plastic. Fiecare tăblie de masă, candelabru de alamă, scrumieră, abajur de sticlă şi orice fragment de lemnărie ondulată lucea de parcă ar fi fost frecat fără oprire cu o cârpă moale.

În încăpere erau oameni mai în vârstă, bogaţi, fără doar şi poate, siguri pe ei, pe prietenii lor şi pe lumea manierelor şi a succesului, în care trăiau. Femeile purtau în păr panglici sinilii şi rochii lucitoare de seară, iar gâturile şi încheieturile le erau încărcate de bijuterii. În smochingurile lor albe, bărbaţii îţi lăsau impresia că vârsta nu avea, în existenţa lor, o importanţă mai mare decât îndepărtatul spectru al luptei pentru supravieţuire duse de săraci. Părea evident că nu aveam ce căuta acolo, însă ceilalţi erau prea politicoşi pentru a mă privi direct.

Dar paznicul de la uşă vorbea cu alţi doi tipi, care arătau ca nişte poliţişti de închiriat, şi toţi trei se holbau la mine. Am pus jos paharul gol de şampanie, am ridicat un altul şi am ieşit pe uşile de sticlă, într-o grădină din spatele casei, unde vreo şase bucătari negri, îmbrăcaţi în jachete albe, pregăteau julep cu mentă[70] şi perpeleau un porc înfipt într-o ţepuşă pentru rotisor. Vântul a foşnit prin frunzele stejarilor, ale bananierilor şi ale bambuşilor de la marginea peluzei şi a vălurit suprafaţa întunecată ca vinul de Burgundia a apei din piscină. Unul dintre bucătarii mai în vârstă şi-a alungat cu palma fumul care-i venea faţă.

— Unde a plecat generalul? am întrebat.

— Îşi bea julepul în bibliotecă cu ceilalţi domni, a răspuns.

— Nu vreau să trec iar prin mulţimea aia. Există vreo altă cale de a ajunge la bibliotecă?

— Da, domnule. Mergeţi înapoi prin bucătărie. O să vă spună fata unde este.

Am traversat peluza tunsă, am trecut prin bucătăria uriaşă, în stil colonial, cu pereţi din cărămidă, unde trei servitoare negre pregăteau apetitive, şi am ieşit în hol. Am putut zări uşa bibliotecii întredeschisă şi doi bărbaţi cu pahare înalte pentru cocteil în mâini, vorbind cu cineva care şedea într-un fotoliu, cu picioarele încrucişate. L-am recunoscut imediat pe unul dintre cei care stăteau în picioare. Am împins uşa, am sorbit din paharul cu şampanie şi le-am zâmbit tuturor.

Generalul se mai îngrăşase de când fusese făcută poza din ziar, dar pielea lui era încă bine bronzată şi strălucea de sănătate. Părul lui alb era tuns milităreşte, iar ochii de un albastru ca flacăra de acetilenă te priveau cu încrederea dârză a omului niciodată inhibat de complexe sau dileme morale.

---

[70] Cocteil alcoolic specific bucătăriei din sudul SUA. (n.r.).

— Cum o mai duci, domnu' general? am început. Nici nu ştii cine mai apare pe la cocteiluri, în zilele noastre. Mă refer la mine însumi, bineînţeles. Dar ce te faci cu un personaj ca Whiplash Wineburger? Majoritatea oamenilor sună la Compania Orkin[71] dacă îl văd pe tipul ăsta în apropierea cartierelor în care locuiesc.

— Am eu grijă de el, a intervenit Wineburger, şi şi-a mişcat mâna spre telefonul de pe masă.

— E în regulă, a zis generalul.

— Nu ştiu ce să zic, am replicat. Cred că începi să te desprinzi pe la încheieturi. Am câteva poze cu Bobby Joe Starkweather zăcând pe jos, în spatele taberei lui de pescuit. Poţi să le păstrezi ca vederi.

— Vei fi tratat ca un musafir în casa mea, deşi ai venit aici neinvitat. Te poţi întoarce la bar sau poţi pleca.

— Mă simt confortabil aici.

— Ai exagerat cu băutura sau poate eşti pur şi simplu obsedat, a zis el. Dar prezenţa ta nu are niciun rost în acest loc.

— Ar fi trebuit să rămâi în armata obişnuită, generale. Serviciile tipilor ăstora nici nu s-ar ridica la standardele Mafiei. Wineburger aici de faţă e o bijuterie. Odată, un poliţist naiv de la Districtul Unu l-a rugat să apere nişte haitieni şi el a răspuns: „Sunt sătul de cazurile pentru acordarea ajutorului de hrană. Doar amatorii omoară detaşamentele izolate".

— Ce ştii tu despre oamenii izolaţi?

— Am fost şi eu în Vietnam, doar că uniforma mea servea uneori şi interesele nevinovaţilor. Nu cred că tu poţi spune acelaşi lucru.

— Cum îndrăzneşti! a exclamat el.

— Lasă-mă cu ofuscarea asta de snob. Eşti mânjit de sângele lui Sam Fitzpatrick din cap până-n picioare, iar eu am să te fac să plăteşti pentru asta.

— Ignoră-l. E un beţiv, a intervenit Wineburger.

— Îţi mai dau şi altceva la care să meditezi, am continuat. L-am vizitat pe tatăl fetei ăleia de nouăsprezece ani, pe care au ucis-o oamenii lui Segura. Mă întreb dacă ţi-ar plăcea să fiţi faţă în faţă şi să-i explici cum fiica lui şi-a pierdut viaţa din cauza unui joc cu elefanţi pe care îl jucaţi tu şi cretinii tăi.

— Ieşi!

---

[71] Firmă care se ocupă de dezinsecţii şi deratizări. (n.r.).

— Ţi-a murit un fiu în Vietnam. Cred că, dacă ar mai fi trăit, te-ar fi considerat o ruşine.

— Ieşi din casa mea! Să nu mai pui niciodată piciorul aici!

— N-am să-ţi dau pace, domnule general. Am să fiu coşmarul vieţii tale.

— Ba nu, Robicheaux, a replicat Wineburger. Vorbeşti ca o moară stricată şi puţi. Eşti doar un papagal de care s-a săturat toată lumea.

— Whiplash, cum crezi că ai ajuns tu aici? Oare pentru că eşti un avocat strălucit? Cei mai mulţi dintre oamenii ăştia nu agreează evreii. Tipii ăştia plătesc acum pentru fundul tău, dar când n-o să mai aibă nevoie de tine, s-ar putea să sfârşeşti ca Bobby Joe sau Julio. Ia gândeşte-te. Dacă ai fi în locul generalului, ai ţine pe lângă tine o jigodie cum eşti tu?

— Întoarce-te. Câţiva colegi de-ai tăi ar vrea să-ţi spună o vorbă, m-a anunţat Wineburger.

Doi poliţişti de patrulă îmbrăcaţi în uniformă stăteau în picioare, în spatele meu. Erau tineri, îşi scoseseră chipiurile şi se simţeau inconfortabil. Unul dintre ei a încercat să-mi zâmbească.

— O noapte cam proastă, nu, domnu’ locotenent? a zis el.

— Nu-ţi face griji, am răspuns. Port totuşi jucărioara cu mine. Descheie doar haina şi scoate-o.

Mâna lui mi-a trecut peste stomac, aproape ca o mângâiere, şi a scos pistolul de calibru .45 din tocul prins de curea.

— E-n regulă, am spus.

— Hei, Robicheaux, sună-l pe garantul ăla colorat de pe strada Rampart. Acordă credite, mi-a sugerat Wineburger.

Mi-am aruncat privirea înapoi la general, a cărui frunte bronzată era năpădită toată de riduri, pe când se holba pierdut în gol.

•

M-au dus la sediu şi m-au pus în celula alcoolicilor. M-am trezit cu prima rază cenuşie de soare, pe un pat din fier a cărui vopsea gri era plină de scrijelituri ruginite – tot felul de nume şi obscenităţi. M-am ridicat lent, ţinându-mă cu mâinile de pat, de ambele părţi. Am simţit în nări miasma râncedă a transpiraţiei stătute, a fumului de ţigară, a alcoolului, urinei, vomei şi a toaletei împuţite şi fără colac dintr-un colţ al încăperii. Podeaua şi toate paturile, agăţate de zid cu lanţuri, erau ocupate de

beţivi ce sforăiau, boschetari nebuni, scandalagii încă pătaţi de sânge, câţiva duri adevăraţi, nişte şoferi anxioşi, din clasa de mijloc, depistaţi în timp ce conduceau sub influenţa băuturilor alcoolice şi care aveau să aştepte mai târziu să fie trataţi cu respect pentru că erau buni kiwanieni.

M-am dus spre toaletă încălţat doar în ciorapi şi m-am aplecat peste ea. Câteva nume fuseseră arse cu bricheta în vopseau galbenă de pe tavan. Ochii mi-au lăcrimat de la mirosul care venea din toaletă, iar mahmureala începuse deja să-mi strângă venele de la cap ca o panglică. Zece minute mai târziu, un paznic şi un deţinut cu privilegii, în uniformă albă, au deschis uşa blocată cu bare, împingând un cărucior din inox pentru alimente, încărcat cu omletă, crupe şi cafea neagră care avea gust de iod.

— Apetitivele, domnilor, a anunţat gardianul. Condiţiile noastre sunt modeste, dar inimile ne sunt calde. Dacă plănuiţi să rămâneţi şi pe parcursul prânzului, să ştiţi că vom servi spaghete şi chiftele. Vă rog, nu cereţi pungi pentru resturi. De asemenea, deşi este o tentaţie, nu încercaţi să luaţi mâncarea acasă în buzunare.

— Cine dracu' mai e şi ăsta? a întrebat un soldat care stătea aşezat pe podea.

Cravata îi atârna lălâie în jurul gâtului, iar nasturii de la cămaşă îi erau rupţi.

— E un tip destul de bun, am răspuns.

— Ce mai loc pentru măscărici! a replicat aruncându-şi mucul de ţigară, care a nimerit zidul de deasupra toaletei.

Am aşteptat până ce deţinutul cu privilegii a împărţit farfuriile din carton cu ouă şi crupe. După ce a ieşit pe uşă împreună cu gardianul, m-am îndreptat spre zăbrelele de la uşă şi am lovit cu inelul în metal pentru a-i atrage atenţia gardianului. S-a uitat la mine inexpresiv, clipind pentru a-şi ascunde fie faptul că mă recunoştea, fie jena.

— Audierea era la opt? am întrebat.

— Atunci o să-ţi pună lanţul pe încheietură. Nu ştiu la ce oră te iau de aici.

Era cât pe-aci să încheie propoziţia spunând „domnu' locotenent", dar şi-a strâns buzele.

— Cine prezidează completul în dimineaţa asta?

— Judecătorul Flowers.

— Of, doamne!

— Vrei un avocat?

— Nu, nu încă. Mersi, oricum, Phil.

— Sigur. Ţine-te tare. O să fie bine. Oricine are dreptul la o noapte zbuciumată, din când în când.

Un bătrân cu o barbă răvăşită şi îngălbenită de tutun stătea pe patul din fier de lângă mine. Purta cizme de cowboy din material sintetic, blugi care-i veneau pe trup ca două baloane şi o cămaşă din denim tăiată la subraţ.

— N-ai de gând să-ţi mănânci porţia? a vrut el să ştie.

— Nu. Dă-i drumul.

— Mulţam, a zis el şi a început să-şi îndese ouăle uscate în gură cu o lingură de plastic. Au început păianjenii să-ţi fojgăie în cap?

— Da.

— Uită-te în cizma mea, a spus omul. I-a scăpat poliţaiului, când m-au percheziţionat. Inspiră. O să-i împrăştie pe păianjeni la locul lor, în cuib.

Am privit în jos, la sticla de whisky de o jumătate de litru din interiorul cizmei. Am tras aer adânc în piept şi mi-am trecut limba peste buzele uscate. Propria mea respiraţie era mai tare decât duhoarea celulei. N-avea să mai dureze mult până ce începeam să transpir şi să tremur, poate chiar să mi se facă greaţă, fără să vomit nimic. Mă întrebam cum aş fi arătat în faţa judecătorului Flowers, un bine-cunoscut angajat al tribunalului pentru cazuri uşoare care, cu ciocănelul lui, băga frica de Dumnezeu în orice beţivan.

— Nu am poftă acum, amice, dar îţi mulţumesc, am răspuns.

— Cum vrei. Dar nu-i lăsa să te calce în picioare, fiule. Am fost în faţa curţii ăsteia de atâtea ori că nici nu se mai pun cu mine. Judecătorul îmi dă treizeci de zile şi-mi zice să-mi iau tălpăşiţa. Asta nu-i nimic. Îi avem la degetul mic.

O jumătate de oră mai târziu, sergentul Motley stătea în pragul celulei împreună cu gardianul. Fuma o ţigară şi privea în linişte, pe când paznicul întorcea cheia în lacăt. Îşi purta reverul cămăşii dat în spate, astfel încât firele de păr de pe pieptul lui umflat ca un butoi negru se iţeau ca nişte bucăţi de sârmă.

— Vino cu noi, Robicheaux, a zis el.

— Vizitatorilor nu le este permis accesul la zoo decât după-amiază, am răspuns.

— Mişcă-te odată, a replicat omul.

Am păşit încadrat de el şi de gardian către capătul celălalt al coridorului puşcăriei. Un deţinut cu privilegii spăla podeaua cu un mop, iar pantofii noştri lăsau urme umede pe unde curăţase el. Soarele pătrundea prin ferestrele din partea de sus a coridorului şi puteam auzi traficul de pe stradă. Gardianul a deschis lacătul unei celule de o persoană. Grăsimea îl făcea pe Motley să respire ca şi cum ar fi avut emfizem.

— Te-am transferat într-o celulă individuală, a spus el.

— Pentru ce?

— Vrei s-o încasezi de la vreunul de-acolo?

Am păşit în celulă, iar paznicul a încuiat în urma mea. Motley a rămas la uşă. Din cauza căldurii de afară, capul lui ca o ghiulea de tun era presărat cu broboane de sudoare.

— Ce pui la cale? am întrebat.

— Am fost în pielea ta. Cred că vor să-ţi înfunde bine ţeava şi nu te poţi baza decât pe propriul tupeu. E în regulă, dar după un timp o să-ţi iasă pe nas.

— Mi-e greu să cred asta.

— Cine te-a întrebat dacă mă crezi? Noi nu ne-am înţeles niciodată. Dar o să-ţi spun o poveste, Robicheaux. Toată lumea crede că eu i-am lăsat pe tipii ăia şapte să moară în lift, ca să-mi salvez curul. Am fost responsabil, aşa e, dar nu pentru că m-am temut. Nu aveam cheia lanţului. Nu am avut nenorocita de cheie. M-am căţărat din puţul liftului să găsesc pe cineva cu o cheie universală. Când am forţat uşile, oamenii dinăuntru arătau ca nişte stridii afumate. Fie că mă crezi sau nu, pentru mine e un calvar cu care trebuie să trăiesc.

— De ce nu spui asta cuiva?

— Ştii de ce nu aveam cheia la mine? Primisem o ofertă de la una din curvele lui Julio Segura în dimineaţa aceea şi tipa m-a jefuit. Zi-i lui Purcell. El ştie întotdeauna să spună vreo chestie isteaţă unui negrotei.

— Ce a făcut?

— Nu-mi plac tipii de la Afaceri Interne mai mult decât îţi plac ţie. După mine, Purcell operează în zona lor. Nu dau din gură despre ceilalţi poliţai, nici măcar despre rasişti, aşa că nu o să comentez nimic nici despre Purcell.

— El nu e rasist.

— Trezeşte-te, Robicheaux. Chiar trebuie să-ţi dea cineva după cap, ca să-ţi dai seama? Tipul o are sculată toată ziua. Mai lasă-mă cu imaginea asta de „Annie orfelina”.

— Eşti decis să faci oamenii să te iubească, nu?

— Ia-o cum vrei. Sper să scapi. Nu cred că se va întâmpla.

— Eşti ca o gură de aer proaspăt, amice.

— Ţi-au tras-o cu acuzaţiile. Eu aş pleca din oraş, dacă aş fi în locul tău. Cred că o să te închidă.

Mi-am lipit o latură a feţei de bară şi l-am fixat cu privirea, în linişte. Simţeam pulsul zbătându-mi-se cu putere în gât.

— Te-au acuzat de port de armă tăinuită, a zis, şi m-a privit cu ochii lui atotştiutori, de un căprui-închis.

Era o dimineaţă cum nu se putea mai proastă. Am mers în sala de tribunal, prins în lanţ cu alţi patru beţivi, un traficant de la colţ de stradă, un exhibiţionist psihotic şi un puşti de culoare care omorâse un angajat de la o benzinărie pentru şaizeci şi cinci de dolari. Judecătorul Flowers era ceea ce numeam, la întâlnirile AA, un încordat. Se lăsase singur de băutură, dar rămăsese curat doar pentru că-şi reorientase nefericirea ce-l chinuia spre vieţile altora, în special ale celor care stătuseră în faţa lui, suflându-i aburii alcoolului în nas. Mi-a fixat cauţiunea pentru tăinuire de armă la zece mii de dolari.

Nu aveam nici măcar mia necesară să plătesc procentul de zece la sută, reprezentând comisionul garantului. M-am aşezat pe patul celulei de detenţie şi m-am holbat la cuvintele scatologice scrijelite peste tot pe peretele de vizavi. Era cea mai proastă dimineaţă din viaţa mea, cu excepţia, poate, a celor din perioada când soţia m-a părăsit pentru petrolistul din Houston. Merseserăm la o petrecere în aer liber, de lângă lac, iar el era acolo şi nici măcar nu a încercat să ascundă faptul că aveau o aventură. Îşi atingea umerii de ai ei, la masa cu băuturi, o mângâia cu palma pe braţ, zâmbea voios către mine, arătând dur şi puternic, ca şi cum ne complăceam într-o situaţie pe care o înţelegeam amândoi. Apoi mi s-a rupt ceva în spatele retinei; am simţit cum câmpul vizual îmi e inundat de culoare, ca un pahar umplut cu apă roşie, apoi a femeie a strigat, iar eu am simţit nişte braţe de bărbaţi ridicându-mă de pe gazon, trăgându-mă departe de chipul lui împietrit şi terifiat.

Dimineaţa, i-am găsit biletul pe masa de sub umbrela mare, unde obişnuiam să luăm micul-dejun, pe când soarele răsărea deasupra lacului Pontchartrain.

„*Dragă Dave,*

Nu ştiu ce cauţi tu, dar, în trei ani de căsnicie cu tine, m-ai convins că nu-mi doresc să fiu de faţă când ai să găseşti acel lucru. Îmi pare rău. Cum zice prietenul tău aruncător-barman, ţine-o sus şi tare, tovarăşe.

Nicole”.

— Ce faci dezbrăcat? a întrebat gardianul printre barele care împrejmuiau celula.

— E cald.

— Pe aici trec oameni.

— Păi nu-i lăsa.

— Dumnezeule, Dave, vino-ţi în fire!

— Sunt destul de bine. Acum sunt pe deplin mulţumit.

Mi-am deschis şi închis palmele. Am privit la felul în care venele de pe antebraţe se umpleau de sânge.

— Dacă nu ieşi pe cauţiune, va trebui să te mut. Trebuie să intri în zona deţinuţilor permanenţi, asta dacă nu cumva preferi izolarea.

— Fă ce trebuie, Phil.

— Nu pot să te izolez, dacă nu o ceri. Dave, la etaj sunt nişte duri a-ntâia.

Am arătat cu degetul cicatricea de *pungi* de pe abdomenul meu. Cineva zbiera isteric într-o celulă de pe coridor, apoi bastonul unui gardian a răpăit pe barele din metal.

— Merg să aduc doctorul. Intri la izolare cu sau fără voia ta, a anunţat omul.

L-am auzit îndepărtându-se. Capul parcă îmi era strâns de corzi de pian răsucite. Mi-am închis ochii şi am zărit nişte mingi de foc portocalii erupând din mijlocul unei păduri ecuatoriale, infanteriştii înţepeniţi în poziţiile lor, în genunchi, pe un câmp noroios şi alunecos cu orez, pe când schijele de mine Claymore zbârnâiau prin aer odată cu bucăţi dure de carcasă metalică, iar sufletele puştilor se ridicau din tranşeele în care zăceau, ca fumul unei arme de foc, şi chipul de copil al lui Sam Fitzpatrick

s-a luminat în focul purgatorial al unei iconiţe. Transpiraţia de pe palme mi s-a scurs şi a început să o ia în jos, pe coapsele mele goale.

•

La trei, în acea după-amiază, un alt gardian a păşit pe coridorul unităţii izolate, numită „Promenada reginei", unde mă aflam încarcerat alături de turnători, nebuni şi homosexuali sadea. Uşa micii mele celule era făcută din zăbrele de metal, cu o fantă şi o plăcuţă din fier prin care deţinutul de serviciu putea să bage tava cu mâncare. Paznicul a întâmpinat greutăţi la deschiderea încuietorii, iar lumina din spatele lui i-a făcut corpul să pară că se strânge şi se disipează prin pătratele din uşă.

— Strânge-ţi lucrurile. Ieşi de tot, a zis el.

— Ce s-a întâmplat?

— Ţi-a plătit cineva cauţiunea. Dă jos aşternuturile şi aruncă-le pe hol. Ia lingura aia de plastic de pe jos şi aruncă săpunul în toaletă.

— Ce?

— Eşti tot beat, sau cum? Fă curat în celulă dacă vrei să pleci de aici azi.

Am mers pe coridor până la uşile operate hidraulic, cu îngrăditură dublă, care făceau trecerea spre o registratură, unde în acel moment erau amprentate două negrese. Am semnat la biroul pentru obiecte personale pentru marele plic maro legat cu sfoară ce-mi conţinea portofelul, cheile de la maşină, un cuţit de buzunar şi cureaua.

— Drum bun, mi-a urat deţinutul cu privilegii care servea drept lucrător.

În zona dedicată vizitatorilor am văzut-o pe Annie stând pe o bancă din lemn, cu mâinile împreunate în poală. Purta pantofi albaştri de tenis, blugi decoloraţi şi un tricou imprimat cu flori mov. La mesele din încăpere stăteau deţinuţii şi membrii familiilor lor, care veniseră să-i viziteze, şi fiecare grup încerca să se izoleze în momentul său intim, înclinându-şi capetele înainte, concentrându-şi privirea doar la masa lor, ţinându-şi unul altuia fruntea între palme. Annie a încercat să-mi zâmbească, dar i-am observat neliniştea de pe chip.

— Eşti în regulă? a întrebat ea.

— Sigur.

— Am parcat maşina chiar în curbă. Putem merge acum.

— Da, hai să ieşim de aici.

— Dave, ce se petrece?

— Nenorociţii mi-au luat pistolul. Trebuie să iau o chitanţă pentru el.

— Eşti nebun? a şoptit ea.

— Las-o baltă. Hai să mergem.

Am ieşit în stradă, pe uşile din sticlă, iar căldura după-amiezii m-a lovit ca şi cum cineva ar fi deschis uşa unui furnal chiar lângă pielea mea. Am urcat în automobilul ei şi a pornit motorul, apoi s-a uitat la mine, cu chipul înnegurat. Mâna mi-a tresăltat când am atins metalul încins de la fereastră.

— Dave, te simţi bine? Eşti palid, a observat ea.

— Nu sunt în apele mele. Ia asta în considerare şi nu pune la inimă tot ce spun azi. Cum ai ştiut că sunt la închisoare?

— A sunat partenerul tău, cum îl cheamă, Clete. A zis ceva ciudat, dar mi-a spus să-ţi transmit fix cu acele cuvinte: „Încă nu te-ai pierdut, Pătatule. E o mare victorie. Rupe-te de nebunia asta cât mai ai timp”. Despre ce vorbeşte?

— Înseamnă că o parte din el e încă întreagă. Nu ştiu dacă mai e valabil şi pentru mine. Cred că azi am simţit cum mi se deschid toate rănile.

Fata a virat în trafic. Ceaţa gălbuie, căldura ce se ridica de pe asfalt, pielea încinsă lipită de spatele meu şi mirosul înţepător al gazelor de eşapament îmi umpleau capul cu o senzaţie asemănătoare celei de-a respira deasupra unui vas plin cu smoală încinsă, într-o zi fierbinte de vară.

— Nu ştiu prea mult despre alcool şi problemele cu băutura, Dave. Vrei să oprim să luăm o bere? Nu mă deranjează. Nu e mai bine ca uneori să cedezi?

Îmi făcuse alegerea foarte uşoară, iar în acel moment cred că aş fi fost în stare să-mi tai degetele unul câte unul cu un desfăcător de conserve pentru o sticlă rece de un sfert, cu bere Jax.

— Momentan aş aprecia dacă m-ai duce la barcă. A trebuit să plăteşti o mie de dolari pentru garant? am întrebat.

— Da.

— Mă revanşez mâine. M-au suspendat de la sindicat, dar o să fac un împrumut girat cu barca.

— Nu mă gândesc la asta. Noaptea trecută ai vrut să îndrepţi lucrurile, iar eu te-am gonit.

— Aveai invitaţi la cină.

— Era doar un amic de la şcoala de muzică. Ar fi înţeles.

— Hai să-ţi explic ceva. Faptul că am fost închis nu are nicio legătură cu tine. Nu m-am atins de băutură timp de patru ani şi-apoi s-a dus totul pe apa sâmbetei.

— Te poţi opri din nou.

Nu am răspuns. Ne aflam pe bulevardul Elysian Fields, ce se îndrepta spre lac. Costumul meu din bumbac creponat era mototolit şi pătat cu zeamă de tabac, din puşcărie, iar când îmi treceam palma peste el, îmi simţeam obrazul soios şi nebărbierit.

— Parchează lângă restaurantul ăla, te rog, am spus.

A oprit maşina alături de o cafenea ce avea tejghea în aer liber şi mese la umbra copacilor, unde oamenii mâncau sanvişuri *poor-boy* şi felii sângerânde de pepene roşu. Am comandat două sucuri Dr Pepper în pahare din carton pline cu gheaţă sfărâmată. L-am rugat pe ospătar să adauge un pumn de cireşe zaharisite şi felii de lămâie. Am stat în maşină şi am băut, ţinând paharul cu ambele mâini, iar amestecul alunecos de gheaţă, cireşe zdrobite şi cola siropoasă a trecut dureros prin gâtul meu şi mi-a ajuns în stomac.

— Când eram copil în New Iberia, aveam o băutură numită Dr. Nut. Avea fix gustul ăsta, am spus. Când mergeam în oraş, tata ne lua mereu, mie şi fratelui meu, câte un Dr. Nut. Era o delicatesă pe atunci.

— Tu cum priveşti trecutul, Dave? a întrebat ea.

Păru-i cârlionţat a fluturat în vântul ce pătrundea prin ferestre, în timp ce conducea.

— Ce vrei să zici?

— Ce sentimente ai când te gândeşti la tatăl tău?

— Mă gândesc la el cu afecţiune.

— Aşa e, corect, chiar dacă familia ta a fost săracă, iar tatăl tău nu a fost lângă tine de fiecare dată când aveai nevoie de el. N-ai fost supărat pe el când ai devenit adult. L-ai iertat şi ai păstrat doar ce a fost bun în el. De ce nu faci acelaşi lucru şi cu tine?

— Nu e aşa simplu cu metabolismele unora.

— Azi e sâmbătă toată ziua şi nu-mi pasă ce s-a întâmplat ieri, sau cel puţin nu-mi pasă de ce-a fost rău. Îmi place să fiu lângă

tine, să-mi amintesc lucrurile frumoase şi să ştiu că totul va fi încă şi mai bine. Nu vă învaţă aşa ceva la AA?

— Ceva pe-acolo.

— Mă duci în seara asta la cursele de cai?

I-am atins părul umed şi inelat de pe ceafă şi i-am mângâiat moliciunea obrazului cu degetele. Ochii ei mi-au zâmbit, iar Annie m-a bătut pe coapsă cu palma. Am simţit cum prin trup mi se scurge o slăbiciune, exact ca apa, apoi se opreşte şi se adună în şale.

•

Când am ajuns pe lacul Pontchartrain, am simţit că ies de sub o perdea de aburi şi păşesc într-un suflu de aer răcoros şi sărat. Pelicanii se scufundau în căutarea peştelui, venind din înaltul cerului albastru, cu aripile ridicate în spatele capetelor, coborând vijelios ca nişte bombe, explodând în apele verzui şi tulburi şi înălţându-se brusc, cu peşti argintii ce li se zbăteau neajutoraţi în ciocuri. Departe, la orizont, apa întâlnea lucirea soarelui, iar un iaht lung şi lucios, cu pânze roşii, se scufunda printre valuri şi trimitea gheizere de spumă ce ţâşneau în aer.

Am făcut duş şi m-am bărbierit în mica mea baie şi am simţit cum mirosul puşcăriei, urmele ei palpabile, ca o mână obscenă, se scurgeau de pe corpul meu. M-am spălat cu grijă pe lângă copcile de pe scalp, apoi am tras pansamentul vechi de pe umăr şi braţ, unde îmi intraseră cioburile, şi am lăsat apa să curgă caldă peste pielea aspră. Annie gătea file de biban şi spanac cu ouă fierte tari, pe aragazul meu mic, iar pentru prima dată în acea zi am simţit că mi-e foame. M-am uscat, m-am aşezat pe o parte a patului, cu prosopul înfăşurat în jurul taliei, şi am deschis cutia din plastic pentru prim ajutor, în care ţineam bandajele şi alifia pentru umăr şi braţ. Puteam să o fac şi singur. Mândria şi o cantitate şi mai mare de respect de sine chiar o cereau. M-am uitat la draperia lăsată şi am auzit-o pe Annie cum stinge focul sub oalele de pe aragaz.

— Annie, am nevoie de ajutorul tău, am zis.

Fata a tras într-o parte draperia din uşă.

— Nu prea reuşesc să-mi pun bandajele astea la loc, am continuat.

Ea s-a aşezat lângă mine, a întins alifie pe tăieturi cu o bucată de vată, a tăiat cu foarfeca leucoplastul în fâşii şi a lipit două pătrate mari, îndoite, de tifon, deasupra alifiei. Apoi mi-a frecat

pielea cu mâinile, pe umeri şi pe spate, peste piept. Ochii ei îmi cercetau trupul fără ruşine, ca şi cum mă descoperea pentru prima dată. Am întins-o pe pat şi i-am sărutat gura şi gâtul. I-am desfăcut bluza înflorată şi mi-am aşezat capul pe semnul de pe sânul ei. Am simţit cum corpul i se întinde spre al meu, am simţit încrederea, capitularea la care femeia se dedă în acel moment când nu-şi mai ascunde foamea şi te binecuvântează, în schimb, cu o mângâiere ce e mereu neaşteptată, palpitantă şi umilitoare în generozitatea ei.

De data aceasta am vrut să-i ofer mai mult decât îmi oferise ea, dar nu am fost capabil. În câteva clipe m-am pierdut înăuntrul ei. Mă cuprinsese strâns de spate, picioarele ei se aflau între ale mele, într-un mod aproape matern, iar când am încercat să mă încordez şi să mă opresc pentru că era prea devreme, ea mi-a ţinut faţa aproape de a ei, m-a sărutat pe obraz, şi-a trecut degetele prin părul meu, spunând: „E în regulă, Dave. Dă-i drumul. E în regulă”. Apoi am simţit cum toată furia, frica şi fierbinţeala ultimelor două zile se ridică înăuntrul meu, ca un balon negru, ieşind dintr-un puţ, se opreşte, adunându-şi energia şi avântul şi izbucneşte în lumină, între deliciile coapselor ei, în strângerea braţelor şi blândeţea albastră a ochilor ei.

În acea noapte, la hipodrom, pe când ascultam tunetul dansând pe cerul dinspre apus, ne-am plimbat printre grădinile cu flori de lângă padoc, am privit grăjdarii ce plimbau caii de rasă care participaseră deja la cursă, am adulmecat miresmele minunate ale ierbii proaspăt greblate şi umede, caii năduşiţi, baliga şi ovăzul din grajduri şi am privit cu o uimire sinceră şi cu admiraţie la luciul unduitor al murgilor şi al celor negri, în vârstă de trei ani, care intrau pe pistă, sub aureola unui arc de lumini electrice.

Am indicat calul câştigător în două curse, am avut un pariu corect cu primele două locuri, două cu primul loc şi trei cu locul al doilea. Palmierii se coloraseră în mov, pe fundalul cerului scânteietor; apa lacului din centru cuprindea stelele şi luna, iar când suprafaţa s-a cutremurat sub mângâierea unei adieri de vânt din golf, pe apă au apărut dâre de argint viu; puteam mirosi stejarii, muşchiul şi florile de noapte. Pariorii şi iubitorii de cai investesc mult şi au puţine satisfacţii. Dar uneori acestea le sunt de-ajuns.

9.

A doua zi, la răsărit, cerul se colorase în roz deasupra lacului. M-am încălţat cu pantofii sport şi mi-am pus pantalonii scurţi de tenis. Am alergat opt kilometri de-a lungul malului. Vântul rece îmi bătea în faţă, iar căldura soarelui pe spatele gol. Simţeam transpiraţia prelingându-mi-se pe piele şi uscându-se în adierea vântului, iar muşchii pieptului şi picioarelor dădeau dovadă de o rezistenţă, o elasticitate şi o vitalitate pe care nu le mai avusesem de săptămâni bune. Pescăruşii planau în derivă pe curenţii de aer de deasupra malului, cu aripile poleite de lumina soarelui. Coborau apoi abrupt spre nisip şi ciuguleau scoici mici din spuma refluxului. Le-am făcut cu mâna familiilor din maşinile ce se îndreptau spre biserică, am băut suc de portocale la standul unui copil, sub un palmier, şi am păşit pe asfalt cu o energie proaspătă. Sângele care mi se pusese în mişcare, în piept şi în cap, inima bătându-mi cu putere, dimineaţa de vară, toate erau parte dintr-un cântec etern.

Aş fi putut să mai alerg încă opt kilometri când am ajuns la barcă, dar mi-a sunat telefonul. M-am aşezat pe marginea unui scaun şi mi-am şters faţa transpirată cu un prosop, în timp ce răspundeam.

— De ce nu ai puţină încredere în propria familie? m-a întrebat fratele meu, Jimmie.

— Despre ce vorbeşti?

— Înţeleg că ai dat peste o scenă interesantă noaptea trecută. Foarte elegant. Nimic nu se compară cu apariţia neanunţată la o petrecere din Garden District cu un .45 la şold.

— Fusese o noapte plictisitoare.

— De ce nu m-ai sunat? Te-aş fi putut scoate pe cauţiune în cincisprezece minute. Aş fi putut chiar influenţa puţin acuzaţia de deţinere de arme ascunse.

— De data asta n-o poţi rezolva.

— Ideea e că nu-mi place ca fratele meu să fie criticat de nişte funcţionari amărâţi.

— Vei fi primul pe care o să-l anunţ când o să mai am probleme.

— Poţi să aduci acolo pe cineva care vorbeşte spaniola, în următoarea jumătate de oră?

— Pentru ce?

— I-am spus lui Didi Gee că o să-l ajut să intre în organizaţia Cavalerilor lui Columb. Mă place. Cine ar lua prânzul cu un personaj ca ăla, dacă n-ar fi ameninţat cu pistolul?

— Jimmie, ce faci?

— E deja făcut. Cadourile vin în pachete neobişnuite. Nu pune destinul sub semnul întrebării.

— Tot ce face Didi Gee e spoit cu noroi.

— Nu a spus niciodată că ar fi perfect. Relaxează-te, frate, mi-a zis şi a închis.

Am sunat un dresor cubanez de cai pe care îl ştiam de la Fairgrounds şi l-am rugat să vină la barcă. A ajuns cu zece minute înainte ca limuzina Cadillac cu geamuri fumurii să parcheze la capătul străzii, lângă duna de nisip şi palmieri, unde era ancorată barca mea, iar doi dintre băieţii lui Didi Gee, îmbrăcaţi în pantaloni largi, purtând mocasini şi ochelari de soare, înţoliţi în cămăşi înflorate atârnându-le peste curele, au coborât şi au deschis uşa din spate cu mişcările mecanice ale unui şofer care ar fi putut să asiste un convoi prezidenţial. De fapt, un bărbat vizibil înspăimântat era aşezat pe bancheta din spate, cu un al treilea huligan lângă el. A păşit în lumină, înghiţind în gol. Avea faţa albă, păr de un roşu strident, dat cu pomadă, şi o mustaţă subţire şi unsuroasă. Arăta precum caricatura unui star de pe la 1930. Îşi ţinea una dintre palme strânsă în jurul degetelor de la cealaltă mână.

— Tipul ăsta ne-a rugat să-l luăm cu maşina. Ne-a implorat să-l aducem aici, a spus şoferul. Dar nu-l putem face să tacă. Tot ce vrea e să vorbească.

— Dar daţi-i ceva pentru respiraţie. Miroase ca o gură de canal. Probabil că mănâncă rahat de câine la micul dejun, a spus celălalt huligan.

— Hei, serios, are o poveste interesantă, a spus şoferul. Dacă se-ntâmplă să nu-şi aducă aminte, leagă un tricou de antena televizorului. Trebuie să merg să cumpăr o pâine de la magazinul din colţ puţin mai târziu. Putem să-l ajutăm să-şi aducă aminte. Am ieşit doar să luăm aer, oricum.

Nu-i puteam vedea bine pe niciunul dintre ei din cauza ochelarilor de soare, iar ajutorul angajat de Didi Gee părea să

facă parte dintr-o anumită tipologie de tineri sicilieni sau napolitani subţirei, care te-ar omorî la fel de uşor cum ar stinge o ţigară – dar aveam impresia că-l mai văzusem pe şofer la o recunoaştere, cu doi ani înainte, după ce-l adunasem pe un agent de pariuri făcut bucăţi din propriul său compactor de gunoi.

Au plecat în Cadillacul lor, cu soarele alb reflectându-se în luneta fumurie.

— Andres, nu m-aş învârti pe lângă astfel de oameni, dacă aş fi în locul tău, am spus.

•

Dar tot nu poţi accepta gratuităţi atunci când sunt oferite în condiţiile stabilite de altcineva, mai ales când vin din partea cuiva ca Didi Gee. În plus, degetele de la mâna stângă a nicaraguanului erau înfăşurate în bandă adezivă şi bănuiam unde fuseseră înainte. Stătea ţeapăn la masa mea de bucătărie. Ochii lui căprui mă aţinteau înfricoşător, ca şi cum pleoapele îi erau cusute de frunte. Am aşezat un reportofon, o cameră Polaroid şi un litru de rom alb pe masă.

— Nu am un acvariu plin de piranha aici şi te pot duce la spital, dacă vrei să mergi, i-am spus prin intermediul prietenului meu cubanez, al cărui nume era Jaime.

Nu avea nevoie să meargă la spital; rănile nu erau grave; dar ar fi fost foarte recunoscător dacă primea un pahar de Bacardi fără gheaţă.

Am desfăcut ziarul de dimineaţă, mi-am tras scaunul aproape de el, am ridicat prima pagină între noi astfel încât titlul şi data să fie vizibile şi i-am spus lui Jaime să facă o poză cu Polaroidul. Respiraţia nicaraguanului era groaznică, ca şi cum murise ceva în plămânii lui. A băut romul şi s-a şters la gură, iar cicatricele fine şi gri din jurul buzelor îi străluceau ca nişte coarde ceruite.

— Vreau să înţelegi ceva, am spus. Vei fi cooperant, dar nu din cauza huliganilor lui Didi Gee sau a încurcăturii cu degetele. Tipii ăia nu vor mai ajunge la tine, cel puţin nu din cauza mea. Dacă vrei, poţi depune plângere împotriva lor pentru ultraj şi răpire. Te pot duce la secţia de poliţie a FBI.

M-a privit cu atenţie, în timp ce Jaime traducea. Gândul de a-i denunţa pe oamenii lui Didi Gee era atât de absurd încât ochii lui nici măcar nu înregistrau propunerea.

— Dar poza noastră e o altă problemă, am continuat. Voi face cópii, multe cópii, şi le voi pune în circulaţie în oraş, pentru cine e interesat. Poate că prietenii tăi au încredere în tine şi asta nu va avea nicio consecinţă asupra ta. Poate ai situaţia sub control şi toată daravela asta ţi se pare o copilărie.

Faţa i s-a întunecat, iar ochii i-au tresărit răutăcios, privindu-mă un moment, aşa cum ar fi făcut un câine mâncător de ouă, împins cu băţul într-o cuşcă.

— *Qué quiere*? i s-a auzit vocea răguşită.

Era o poveste ciudată, egoistă, manipulatoare şi, cel mai probabil, plină de minciuni. Dar, aşa cum se întâmplă cu toţi oamenii răi şi cruzi, momentele sale cele mai inocente de sinceritate şi explicaţiile lui cele mai defensive erau adesea mai incriminante şi detestabile, din cauza conotaţiilor lor, decât delictele de care l-ar fi putut acuza alţii.

Fusese sergent în Garda Naţională a lui Somoza timp de şapte ani, mitralior pe un elicopter, şi participase la multe lupte împotriva comuniştilor, prin junglă şi pe dealuri. Era un război ce implica multe probleme pentru civili. Comuniştii se ascundeau printre săteni şi se dădeau drept muncitori pe câmpurile de orez şi plantaţiile de cafea, iar atunci când elicopterele guvernamentale zburau prea aproape de sol, erau adesea ţinta focului de armă ostil de la sol, dar sătenii negau că ar exista pe-acolo sandinişti sau arme. Ce se putea face? Cu siguranţă, americanii care luptaseră în Vietnam înţelegeau situaţia. Cei care duceau războaie nu puteau fi întotdeauna selectivi.

Soldaţii în uniforme înaintau, ca nişte bărbaţi adevăraţi, la vedere, în timp ce comuniştii îşi făceau loc printre săraci şi luptau cu metodele unor laşi şi homosexuali. Dacă nu îl credeam, putea să-mi demonstreze pe viu: şi-a tras de pielea unui obraz ca să-mi arate muşchiul mort, arătând ca o bucată de chit, de sub retină. Elicopterul de luptă coborâse deasupra unei zone sigure, iar pe câmp îi putea vedea pe indieni cum adunau fânul proaspăt cosit. Apoi o rachetă a pătruns prin podeaua blindată a elicopterului, aruncându-l în aer pe unul dintre soldaţi şi înfigându-i lui Andres un fragment de oţel vibrând în globul ocular. Jurnalistul american care a vizitat spitalul militar din Managua nu a părut interesat de povestea lui şi nici nu l-a fotografiat pe Andres, aşa cum procedau jurnaliştii cu răniţii şi morţii comunişti. Asta se întâmpla pentru că cea mai

mare teamă a presei americane era să fie acuzată de propriii membri că simpatizează cu mişcarea de dreapta. La fel ca misionarii Maryknoll, reporterii îşi păstrau imaginea politică intactă, compromiţând lumea în care ceilalţi erau obligaţi să trăiască.

Dacă mă simţeam jignit de declaraţia lui, trebuia să-mi aduc aminte că nu se exilase de bunăvoie în ţara asta, aşa cum nu de bunăvoie ajunsese să aibă corzile vocale şi plămânii distruşi.

— Am auzit că şi-a primit punciul aromat cu nişte apă de gură specială, am spus.

— Poftim? a întrebat Jaime.

— El şi alţi câţiva tipi au violat o fată înainte să o execute. Sora ei a turnat acid clorhidric în băutura prietenului nostru.

— E adevărat? a întrebat Jaime.

Era un bărbat delicat, de statură mică, cu un chip sensibil. Purta întotdeauna o şapcă de baseball cu New York Yankees şi îşi rula singur ţigările cu tutun ilegal cubanez. Faţa lui ca de jucărie s-a întors de la mine către nicaraguan.

— Omul nostru din Managua e un ditamai mincinosul, Jaime.

Nicaraguanul trebuie să mă fi înţeles.

Povestea despre execuţie şi acid era o minciună, a spus el, fabricată de Philip Murphy şi poponarul de Starkweather. Găseau satisfacţie în denigrarea altora pentru că nu fuseseră soldaţi adevăraţi. Murphy era un dependent de morfină care făcea dragoste cu propriul trup prin intermediul seringii. Mima curajul, dar era neputincios ca o femeie şi nu suporta durerea. Voiam cu adevărat să aflu cum îi fuseseră arşi plămânii şi gâtul lui Andres, cum ajunsese să aibă în piept acel miros teribil ca de şarpe mort?

— Nu vedeam cu un ochi, dar nu puteam renunţa să lupt pentru ţara mea, a tradus Jaime. Fiindcă ei pozau în preoţi sau lideri de sindicat, eu m-am infiltrat ca radical care ura familia Somoza. Dar o *puta* infectă, o târfă de armată fără importanţă, m-a trădat, crezând că eram de vină pentru organele ei bolnave. Sadiniştii mi-au pus pistolul la cap şi m-au obligat să beau cherosen şi au aprins apoi chibrituri la gura mea. M-au supus la multe suferinţe, dar ţara mea a suferit şi mai mult.

— Unde sunt Philip Murphy şi israelitul? am întrebat.

— Cine ştie? Murphy trăieşte prin aeroporturi şi farmacii şi dă de oameni când are nevoie de ei. Poate că Erik e cu evreul bogat care deţine depozitul. Sunt oameni ascunşi şi bănuitori.

— Care evreu? Ce depozit?

— Depozitul în care se aflau armele pentru eliberarea statului. Dar nu ştiu unde este şi nu-l cunosc pe acest evreu. Eu sunt un simplu soldat.

Faţa îi era lipsită de expresie. Ochii lui aveau strălucirea stupidă şi tulbure a cuiva care crede că dezvăluirea sinceră a propriei ignoranţe era o explicaţie acceptabilă pentru cei care aveau putere de decizie.

— O să-ţi pun o întrebare mai uşoară, atunci, am spus eu. Ce i-aţi făcut cu toţii lui Sam Fitzpatrick înainte să moară?

Jaime a tradus, iar faţa nicaraguanului a rămas goală ca o coală de hârtie.

— I-aţi legat organele genitale cu o sârmă? am întrebat.

Omul şi-a îndreptat privirea spre lac, cu gura închisă. A atins paharul de rom cu degetele, după care şi le-a retras.

— Murphy a dat ordinele, dar îmi imaginez că Bobby Joe şi cu tine le-aţi îndeplinit cu entuziasm. Experienţa te-a ajutat.

— Cred că ăsta are ceva rău înăuntrul lui, a spus Jaime. Tipul pentru care lucrau voia doar să-şi sperie puţin concurenţa.

Sub cozorocul şepcii de baseball, chipul îi părea nedumerit.

— Noi ne folosim de ei. Ei se folosesc de noi. Aşa rămânem cu toţii în afaceri, am spus eu.

— Dacă nu mai ai nevoie de mine, o să plec. Duminica nu e o zi bună de petrecut cu un astfel de om. Am mai simţit mirosul ăsta. Vine de la o mare cruzime.

— Mulţumesc pentru ajutor. Ne vedem la pistă.

— Trimite-l de aici, Dave. Nici măcar un poliţist nu ar trebui să privească întunericul din sufletul acestui om.

Am reflectat asupra afirmaţiei lui Jaime, după ce a plecat. Da, credeam că era timpul ca nicaraguanul să cadă în sarcina altcuiva.

I-am pus una dintre încheieturi în cătuşe, l-am dus la maşina mea închiriată şi am prins celălalt capăt de ancorajul de siguranţă de pe podeaua din spate. Am mers înapoi în barcă, am băgat caseta în buzunar şi am căutat în cartea de telefon numărul lui Nate Baxter, de la Afaceri Interne.

— L-am prins pe unul dintre tipii care l-au omorât pe Fitzpatrick, am spus. Vreau să vii să ne întâlnim la birou.
— Pe cine ai prins?
— L-am încătuşat pe nicaraguan. O să-l arestez.
— Robicheaux, eşti suspendat. Nu poţi să arestezi pe nimeni.
— Nu pot să-l înregistrez, dar pot să depun plângerea.
— Eşti băut?
— Poate ar fi mai bine să trec pe la tine cu el.
— Ascultă, pot să am de-a face cu tine personal la orice nivel vrei. Dar ai face bine să nu-ţi aduci mizeria în viaţa mea. Dacă nu ţi-ai dat seama încă, sunt mulţi oameni care cred că ar trebui să fii închis într-o clinică pentru dezintoxicare. Vorbesc despre prietenii tăi. Alţii cred că eşti un candidat bun pentru o lobotomie frontală.
— Ultima dată când mi-ai vorbit în felul ăsta eram într-un pat de spital. Nu lua prea multe de bune, Baxter.
— Vrei să clarifici situaţia, să fii mai la obiect?
Am privit soarele care se reflecta în apă.
— L-am prins pe tipul care a ucis un agent federal, am spus. Asta mă poate achita, şi îl arestez. Dacă vrei să ignori telefonul ăsta, e alegerea ta. Acum o să-l sun pe căpitanul Guidry şi apoi o să merg la Districtul Unu. Vei fi acolo?
Era tăcut.
— Baxter?
— În regulă, a răspuns el şi a închis.
L-am sunat apoi pe căpitanul Guidry. Mama lui mi-a spus că plecase în parc, la concertul unei trupe. Am vărsat romul care mai rămăsese de la nicaraguan şi m-am apucat să spăl paharul în chiuvetă. Dar, în loc să fac asta, l-am aruncat cât de departe am putut, în lac.

•

Puteam să văd ochii strălucitori ai nicaraguanului în oglinda retrovizoare. Trebuia să stea aplecat în faţă, din cauza felului în care încheietura lui era încătuşată de podea, iar chipul îi era roşu şi transpirat.
— *Adonde vamos*[72]? a întrebat.
Nu i-am răspuns.
— *Adonde vamos*?

[72] „Unde mergem?” (în lb. spaniolă, în text).

Mă întrebam de ce îi era mai frică: de oamenii lui Didi Gee, de poliţie sau de Imigrări. Dar, nepăsător, nu aveam de gând să-i dau indicii în legătură cu destinaţia noastră.

— *Hijo de puta*! *Concha de tu madre*[73]!

— Oriunde am merge, nu cred că e Kansas, Toto! am replicat.

Am parcat în faţa cartierului general al Districtului Unu, pe strada Basin, i-am încătuşat nicaraguanului la spate ambele mâini şi l-am dus de braţ în clădire.

— Nate Baxter e în spate? l-am întrebat pe sergentul de la biroul de informaţii.

— Da, e aşezat la biroul tău. Ce faci, Dave?

— Sună-l pe Purcell pentru mine. Spune-i că am nişte marfă peste care ar trebui să arunce o privire.

— Dave, nu ar trebui să fii aici.

— Dă doar un telefon. Nu e mare lucru.

— Poate ar trebui să suni tu.

L-am aşezat pe nicaraguan pe o bancă de lemn şi am sunat acasă la Clete, de la telefonul de pe biroul sergentului. Nu ştiu la ce mă gândeam, dacă e să fiu sincer. Poate că încă mai credeam în el. Sau poate că, asemenea unui îndrăgostit părăsit, voiam să mai cauzez puţină suferinţă într-o situaţie pe care deja nu o mai puteam suporta.

— Nu pot să vin acum până acolo. Poate mai târziu. Lois şi-a pierdut minţile. A scos toate berile din lada frigorifică şi le-a spart pe alee. Duminică dimineaţa. Vecinii udă iarba şi merg la biserică, în timp ce de pe alee se scurg în stradă bucăţi de sticlă şi spumă de bere.

— Sună grav.

— E telenovela noastră în desfăşurare. Treci pe aici într-o zi şi adu popcorn.

— Clete?

— Ce e?

— Vino până aici.

L-am mânat pe nicaraguan prin biroul echipajului de la circulaţie, plin de poliţişti în uniformă care completau hârtii, şi am intrat în biroul meu, unde Nate Baxter stătea aşezat pe colţul mesei mele. Îmbrăcămintea sport, pantofii în două tonuri şi părul aranjat îţi aminteau de un agent imobiliar din Nevada

[73] Înjurătură în limba spaniolă. (n.r.).

care ţi-ar vinde o casă construită într-un fost sit pentru teste atomice. I-am aruncat caseta în poală.

— Ce e asta? a întrebat.

— Mărturia lui. Şi informaţii legate de contrabanda cu arme.

— Ce ar trebui să fac cu ea?

— Ascult-o. E un traducător pe casetă, dar poţi să aduci unul de-al tău.

— Iei declaraţii forţate de la suspecţi?

— Avea opţiuni.

— Ce dracu' faci, Robicheaux? Ştii că asta nu poate fi acceptată ca probă.

— Nu într-o sală de judecată. Dar trebuie s-o iei în considerare într-o investigaţie a Afacerilor Interne. Nu-i aşa?

— Pot să-ţi spun de pe acum că are tot atâta valoare cât o bucată de hârtie igienică.

— Uite ce e, tu ar trebui să fii un anchetator imparţial. Pe caseta aia e mărturisirea unei crime. Ce e în neregulă cu tine?

— Bine, o s-o ascult mâine, în timpul programului. Şi o să-ţi spun apoi acelaşi lucru pe care ţi l-am spus şi acum. Dar hai să analizăm un moment adevărata ta problemă. O declaraţie neverificabilă, înregistrată pe casetă, obţinută de un poliţist suspendat e lipsită de valoare în orice investigaţie. Lucrezi aici de paisprezece ani şi ştii asta. În al doilea rând, în timp ce erai suspendat, ai fost prins cu o armă ascunsă. Nu eu ţi-am făcut asta. Şi nimeni altcineva de aici. Aşa că de ce nu încetezi să te prefaci că eu sunt tipul rău care ţi-a creat toate încurcăturile astea? Trebuie să-ţi asumi eşecul, Robicheaux. Asta e realitatea. Cazierul e real, la fel şi problema ta cu alcoolul.

— Şi Andres, aici de faţă? Arată şi el a ceva ce am inventat?

Pereţii biroului meu erau pe jumătate din sticlă, iar uşa era deschisă şi vocile noastre se auzeau în sala brigăzii de la circulaţie.

— O să dea o declaraţie? a întrebat Baxter.

— O să...

— Aşa e. Ai o casetă. Ai un tip. Dacă nu e bună de nimic caseta, tipul are de gând să stea de vorbă cu noi?

Nu am răspuns. Partea din spate a picioarelor îmi tremura.

— Haide, spune-mi, a cerut Baxter.

— E vinovat. A torturat un agent de la Finanţe cu manivela de la telefon şi apoi i-a dat foc, în maşina mea.

— Şi o să-şi ignore drepturile şi o să ne spună toate astea? Şi apoi o să semneze?

— Eu o să semnez plângerea, oricum.

— Mă bucur să aud asta.

— Baxter, eşti un nenorocit.

— Dacă vrei să jigneşti, eşti liber s-o faci.

— Domnu’ locotenent, linişteşte-te, a spus încet sergentul de serviciu care stătea în pragul uşii, în spatele meu.

Am scos cheia pentru cătuşe din buzunar. I-am desfăcut nicaraguanului una dintre încheieturi şi am prins capătul liber de ţeava radiatorului de pe perete.

— Problema ta e că te-ai îndrăgostit aşa tare de propriul pumn, încât crezi că eşti singurul de aici cu integritate, a spus Baxter.

Mi-am luat avânt tare, cu picioarele bine înfipte în pământ, şi l-am pocnit direct în gură. Capul i-a căzut brusc pe spate, cravata i-a zburat în aer şi am văzut că avea sânge pe dinţi. Mă privea cu sălbăticie. Poliţişti în uniformă de alături se ridicaseră în picioare. Voiam să-l lovesc din nou.

— Vrei să scoţi arma? am zis.

— De data asta, eşti terminat, a spus el, ţinându-şi mâna la gură.

— Poate. Dar asta nu te scapă pe tine de vină. Vrei să faci ceva?

Şi-a coborât mâinile pe lângă corp. Avea o tăietură vânătă, adâncă, în formă de dinte pe buza de jos şi rana începea să se umfle. Ochii lui mă urmăreau cu atenţie. Eu ţineam încă pumnul strâns.

— Nu auzi bine? l-am întrebat.

Şi-a luat privirea de la mine şi s-a uitat la poliţiştii în uniformă aflaţi în încăpere, care îl priveau.

— Foloseşte-ţi creierul, a spus aproape în şoaptă, fără urmă de ameninţare sau insultă.

— Mergi acasă, domnu’ locotenent. Nu e bine pentru tine să fii aici, a spus sergentul din spatele meu.

Era un bărbat solid, ca un butoi, cu o faţă roşie şi mustaţă blondă, tunsă cu grijă.

Am desfăcut palma şi mi-am şters transpiraţia pe pantaloni.

— Pune-mi cătuşele în sertar, am spus.

— Sigur că da, a zis sergentul.

— Uite ce e, spune-i lui Purcell...

— Mergi acasă, domnu’ locotenent, a spus el cu blândeţe. Afară e o zi frumoasă. Ne descurcăm noi.

— O să semnez plângerea împotriva tipului, am adăugat. Luaţi legătura cu căpitanul Guidry. Nu lăsaţi pe nimeni să-i dea drumul omului ăstuia.

Am păşit rigid prin cameră, cu expresia fixă şi moartă sub privirile aţintite ale ofiţerilor. Mâna încă îmi tremura, când am scris plângerea oficială împotriva nicaraguanului pentru ultraj cu armă, răpire de persoană şi crimă.

Afară, lumina orbitoare a soarelui m-a izbit ca o palmă peste faţă. M-am aşezat la umbră ca să-mi las ochii să se adapteze la lumină şi l-am văzut pe Clete venind spre mine într-un tricou galben cu mov, cu sigla LSU[74], tăiat la subraţ şi o pereche de pantaloni scurţi, albi cu roşu, marca Budweisser. Umbra clădirii îi cădea pe faţă şi îl făcea să pară compus din fragmente dezmembrate.

— Dave, ce se întâmplă?

S-a uitat la mine cu ochii pe jumătate închişi din cauza luminii, dar nu direct. Părea să se concentreze asupra unui lucru plasat în spatele urechii mele drepte.

— L-am adus pe nicaraguan. Oamenii lui Didi Gee l-au aruncat la mine pe doc.

— Băiatul gras apelează la trucuri murdare ca să câştige, nu-i aşa?

— Mă gândeam că ai vrea să-l verifici.

— De ce?

— Poate l-ai mai văzut înainte.

Şi-a aprins o ţigară şi a suflat fumul în lumina soarelui.

— Ştii că ai sânge pe mâna dreaptă? m-a întrebat el.

Mi-am scos batista şi mi-am şters mâinile cu ea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

— Nate Baxter a suferit un accident.

— L-ai pocnit pe Nate Baxter? Doamne, Dave, ce faci?

— De ce ai făcut-o, Clete?

— Un nenorocit în minus. De ce-ţi pasă?

— Un poliţist prost ar fi folosit ceva simplu. Ar fi spus doar că Starkweather l-a ameninţat cu arma şi a trebuit să-l împuşte. Tu, cel puţin, nu te-ai ascuns în spatele insignei.

---

[74] Louisiana State University.

— Mi-ai spus odată că ziua de ieri e doar amintire în descompunere. Aşa că nu am nicio amintire de ieri. Şi nici nu-mi pasă de vreuna.

— Confrunt-o, altfel nu o să scapi niciodată de ea, Clete.

— Tu crezi că toată absurditatea asta e o chestiune politică, ce implică principiile şi integritatea naţională sau ceva de genul ăsta. E vorba, de fapt, despre nişte perverşi şi traficanţi de heroină. E irelevant cum îi elimini. Indiferent dacă-i arestezi sau îi împuşti, tot ce contează e faptul că nu mai există. Unchiul meu era poliţist de patrulă în Irish Channel, prin anii ’40. Când i-au prins pe nişte tipi furişându-se undeva, le-au rupt braţele şi picioarele cu bâte de baseball şi l-au pus pe unul dintre ei să-i ducă cu maşina în afara oraşului. Nimeni nu se plângea de ei. Şi nimeni nu s-ar plânge dacă am face acelaşi lucru acum.

— Tipii ăştia nu angajează ajutor *part-time.*

— Da? Ei bine, o să-mi fac griji despre asta când o să am ocazia. În momentul de faţă, viaţa mea de acasă e ca o reclamă la Excedrin. Am făcut o iritaţie uşoară de la căldură şi Lois crede că e gonoree.

— Nu crezi că ai folosit scuza asta prea mult timp?

— Îmi pare rău că te obosesc cu ea, Pătatule.

— O să-i distrug pe tipii ăia. Sper că nu o să fii acolo când o s-o fac.

A aruncat ţigara în spatele unui camion în trecere, care avea pe o parte un desen cu o femeie într-un costum de baie.

— De ce aş fi? a spus. Sunt doar tipul care te-a cărat două etaje pe o scară de incendiu în timp ce un băiat încerca să ne găurească urechile cu o puşcă de calibru .22.

— Nu poţi să câştigi la jocul pe care l-ai propus sâmbătă.

— Da? Sună ca o întâlnire AA. Ne mai vedem. Stai departe de băutură. O să beau eu pentru amândoi. E o viaţă de nimic.

S-a întors la maşina lui; sandalele făceau zgomot pe pavaj. Era un bărbat greoi, a cărui faţă umflată şi plină de cicatrice îmi aducea aminte de un pepene decolorat, gata să explodeze în soare.

•

M-am prefăcut că sunt un pragmatic, un cinic, un veteran de război blazat, un beţiv sarcastic, ultimul dintre scandalagiii din Louisiana; dar, la fel ca majoritatea oamenilor, eram de părere că se va face dreptate; lucrurile aveau să se rezolve, cineva

avea să apară ţinând în mână Constituţia. În după-amiaza aceea am ţinut telefonul pe masa de pe punte în timp ce am spălat barca, am lustruit alama şi ferestrele şi am şlefuit şi lăcuit din nou trapa. Mi-am pus încălţămintea şi ochelarii de înot şi m-am răcorit în lac, scufundându-mă în lumina galben-verzuie, simţind forţa din plămânii şi pieptul în care nu mai aveam alcool, ţâşnind la suprafaţă cu un ţârâit în urechi, ce nu se dovedea niciodată a fi telefonul.

Într-un final, la şase şi jumătate, a sunat căpitanul Guidry şi a spus că nicaraguanul a rămas în arest şi că avea să-l interogheze el însuşi dimineaţa şi să-l contacteze pe şeful lui Fitzpatrick la Biroul Federal.

Am invitat-o pe Annie la o cină târzie, am gătit fripturi afară, pe grătarul meu japonez, şi am mâncat sub umbrelă, în seara răcoroasă. Orizontul vestic era înflăcărat de apusul soarelui, pe urmă norii au devenit roz şi mov, şi apoi, în sfârşit, au apărut luminile oraşului pe cerul nopţii.

În dimineaţa următoare am făcut timp de o oră o sută de abdomene şi exerciţii cu greutăţi uşoare, în timp ce am ascultat în mod repetat înregistrarea lui Iry LeJeune, cu a lui *La Jolie Blonde,* am făcut o listă de cumpărături şi am rugat un student care locuia ceva mai încolo, pe plajă, să fie atent la telefonul meu cât timp am mers la o companie de împrumuturi şi am retras trei mii de dolari pentru barca mea.

Soarele alb era sus pe cer când m-am întors. Căpitanul Guidry sunase cu o jumătate de oră înainte. Am format numărul lui la Districtul Unu şi mi s-a spus că era într-o şedinţă şi că nu avea să iasă în următoarele două ore. Apoi l-am sunat pe şeful lui Fitzpatrick de la Alcool, Tutun şi Arme de foc.

— Ce te aşteptai să-ţi spun în dimineaţa asta? m-a întrebat.

Aproape că puteam să mi-l imaginez cu mâna încleştată pe receptor.

— Mă gândeam că până la ora asta l-ai interogat deja pe nicaraguan.

— Cred că dimineaţa te trezeşti şi te speli pe dinţi în toaletă.

— Asta ce ar trebui să însemne?

— Îl prinzi în sfârşit pe unul dintre ei şi îl dai pe mâna aceloraşi oameni care te lasă în bătaia vântului. L-au dus sus, în celulă. Noaptea trecută, câţiva distruşi cărora nu le-a plăcut

cum îi mirosea respiraţia l-au băgat cu capul într-o scurgere înfundată din podea şi i-au rupt gâtul.

10.

În acea după-amiază i-am dat lui Annie înapoi banii pentru taxa de cauţiune de o mie de dolari pe care o plătise pentru mine, apoi am căutat la Jefferson Orleans şi la tribunalele de circumscripţie de pe Sf. Bernard titluri de proprietate comerciale pe numele lui Whiplash Larry Wineburger. Am descoperit că era un mare proprietar de locuinţe de mahala, dar dacă deţinea şi un depozit întruna dintre cele trei circumscripţii, acesta era cel mai probabil înregistrat sub un alt nume.

M-am dus la o întâlnire AA în acea seară, iar mai târziu am dus-o pe Annie la cină. Era cald în noaptea aceea şi am dormit pe puntea bărcii mele, un lucru probabil cam nechibzuit, dar mă simţisem atât de discreditat până atunci, încât mă îndoiam că povestea mea, acum ades repetată, mai constituia o ameninţare pentru cineva. Vântul a suflat peste lac toată noaptea şi am dormit atât de profund în hamac, încât nu m-am trezit decât când soarele îmi bătea tare în ochi.

M-am dus în cartier, la întâlnirea AA, dimineaţa devreme, apoi am cumpărat gogoşi şi cafea de la Café du Monde şi m-am aşezat pe o bancă în Jackson Square. Am urmărit artiştii stradali pictând şi desenând turiştii. Era încă răcoare la umbră, iar briza sufla peste râu. Se simţea miros de cafea şi produse de patiserie, de creveţi în lăzi de gheaţă, miros de la copacii şi florile din piaţă, de la piatra umedă. Aspersoarele băteau darabana prin frunzele de bananier care crescuseră peste partea de sus a gardului cu bare ascuţite din fier ce delimita parcul. Am intrat în Catedrala Sf. Louis şi am cumpărat o carte mică ce nara istoria clădirii şi am citit-o pe bancă, în timp ce un muzician de stradă negru cânta la chitară, la câţiva metri distanţă de mine.

Eram gata să renunţ la urmărirea mea. Ştiam că nu eram un laş sau un fricos, dar la un moment dat raţiunea trebuia să-şi facă iarăşi loc în viaţa mea. Nu-mi puteam permite mai multă uzură. Avusesem deja o scăpare. Progresasem în câteva minute de la un pahar de băutură, la un beţivan în adevăratul sens al

cuvântului (cum se spune la întâlniri, începi de unde ai rămas), iar dacă aş fi căzut din nou, nu eram sigur că m-aş mai fi ridicat.

După ce m-am dus glonţ spre tribunal, m-am gândit chiar să dau târcoale casei lui Wineburger sau biroului său de avocatură. Ştiam, de asemenea, oameni care m-ar fi putut ajuta să o scot la capăt – hoţi care lucrau în spălătorii auto, unde luau amprentele cheilor de la casă, prinse pe brelocul auto. Un hoţ şiret care intra în clădire, de obicei pe geam, şi care conducea un service cu autocamioane de depanare, smulgea capacul delcoului unei maşini, pe al cărei proprietar voia să-l jefuiască, apoi remorca maşina în jurul blocului, făcea o cheie duplicat cu o maşinărie pe care o ţinea în camionetă, returna maşina cu o factură falsă de reparaţii şi curăţa casa, o săptămână mai târziu.

Dar nu merita efortul. Wineburger, micul israelit, Philip Murphy şi generalul erau acolo, disfuncţionali în societate, pentru că alţii, mult mai importanţi şi puternici decât mine le permiseseră. Când tipii aceştia nu-i mai erau utili cuiva, erau îndepărtaţi. Asta suna ca o concluzie cinică la care putea ajunge un om, în timp ce stă pe o bancă din piatră, la umbră, într-o dimineaţă răcoroasă, sub bananieri. Dar dacă era să fii corect, poliţiştii cu experienţă aveau să-mi dea dreptate. E uşor să dai vina pe Curtea Supremă pentru librăriile pornografice şi spectacolele de sex în direct. Ele existau, de obicei, pentru că cineva din comisia zonală fusese mituit. Copiii nu se droghează pentru că părinţii şi profesorii lor sunt permisivi. Ei fac acest lucru pentru că adulţii le vând droguri. Nicio complexitate psihologică, niciun mister sociologic.

Când oamenii se satură de ceva, acel lucru ia sfârşit. Între timp, Dave Robicheaux nu avea să schimbe mare lucru în schema lucrurilor. Fratele meu, Jimmie, ştia asta. El nu se certa cu lumea; el se ocupa de maşini de poker electronic şi de pariuri ilegale şi bănuiam că vindea whisky şi rom nefiscalizat, provenit din Insule. Dar el fusese întotdeauna un domn şi toată lumea îl plăcea. Poliţiştii mâncau micul dejun gratuit în restaurantul său, legiuitorii se îmbătau până aveau ochii mici şi înfundaţi în cap, iar judecătorii îl prezentau soţiilor lor cu o curtoazie expansivă. Păcatele sale constau în faptul că încălca legea, nu etica, obişnuia el să-mi spună.

— În ziua în care oamenii ăştia nu vor mai vrea să joace şi să bea, vom rămâne amândoi fără slujbă. Între timp, lasă-te dus de val, frate.

— Îmi pare rău, i-am răspuns. „Val” îmi sugerează cumva „apă de la canal”. Cred că sunt doar inventiv.

— Nu, doar crezi în lumea care ar trebui să fie, mai degrabă decât lumea care există. De asta vei fi întotdeauna un om de acţiune, Dave.

— Este vreo plată pentru asta?

— Ce ştiu eu? Eu sunt doar un patron de local. Tu eşti tipul care a luptat în războaie.

Pe când ironia îşi făcea efectul, reveria mi-a fost întreruptă de un Cadillac decapotabil, maro, cu un plafon de un alb imaculat, care a tras lângă bordură, la douăzeci de metri de banca mea. Doi dintre huliganii lui Didi Gee au ieşit pe fiecare parte. Erau tineri, sprinteni, îmbrăcaţi în pantaloni de vară şi cămăşi deschise la gât. Purtau medalioane de aur în jurul gâtului. Ochelarii lor cu lentile-oglindă şi pantofii Nettleton cu ciucuri aproape că păreau a face parte dintr-o uniformă. Lucrurile care mă impresionau cel mai mult la bătăuşii mafiei era expresia lor insipidă – ca şi cum feţele le-ar fi fost unse cu seu – şi discursul rigid, pe care ei îl credeau un semn de rafinament. Singurul regim care s-a ocupat vreodată de ei în mod eficient a fost cel al lui Mussolini. Fasciştii le-au smuls părul şi unghiile cu cleştele, i-au împuşcat sau i-au trimis să lupte împotriva grecilor. Mafia a întâmpinat eliberarea adusă de Aliaţi în 1943 cu mare bucurie.

— Bună dimineaţa, domnu’ locotenent. Domnul Giacano ar dori să vă invite acasă la el pentru o gustare, a spus şoferul. Puteţi veni cu noi, dacă vreţi. Drumul trece prin Chalmette.

— Nu sunt sigur că te recunosc cu ochelarii de soare. Eşti Joe Milazzo? am întrebat.

— Corect. Administram pizzeria unchiului meu, chiar vizavi de biroul tău.

Dar nu de asta îmi amintisem numele lui. Fusese curier pentru clienţii unchiului său şi obişnuia să întrerupă pariurile la *parimutuel,* atunci când costurile unchiului său îi depăşeau fondurile. Dar auzisem, de asemenea, un zvon, în urmă cu un an, că el şi unchiul lui dopaseră un cal pursânge cu un amestec de cocaină şi heroină, din cauza căruia inima animalului explodase, la propriu, când luase ultima curbă, la Fairgrounds.

— Ce şi-a pus Didi Gee în minte? am întrebat.
— Nu mi-a spus decât să vă invit, domnu’ locotenent.
— Sunt cam ocupat astăzi.
— El a spus că dacă e prea mult de condus pentru dumneavoastră, i-ar plăcea să vă aibă ca oaspete la prânz, la Mama Lindo’s.
— Mulţumeşte-i oricum din partea mea.
— Cred că este vorba de oamenii ăia care v-au tot dat de furcă. Dacă vreţi, puteţi folosi telefonul din maşină, ca să vorbiţi cu el.
— Apreciez ajutorul pe care a încercat să mi-l dea duminică. Dar, aşa cum probabil ştie, n-a prea fost de ajutor. Cu alte cuvinte, du-i pe nicaraguani la Districtul Unu.
Bărbatul a privit în altă parte, spre complexul Pontalba de pe colţ. Faţa lui exprima o exasperare mută.
— Sunt într-o situaţie cam dificilă, domnu’ locotenent, a spus. E bine să lucrezi pentru domnul Giacano, fiindcă-i un tip de treabă. A plătit facturile de la spital pentru bătrânul meu, i-a dat băieţelului meu o bicicletă de Crăciun, plăteşte el pentru tot, când mergem la club. O mulţime de tipi ar plăti scump să aibă slujba mea. Dar lui nu-i place să audă cuvinte precum „poate” sau „nu” de la un tip care-i lustruieşte maşina şi duce oamenii unde au treabă. Dacă nu veniţi, aş aprecia cu adevărat să-l sunaţi şi să-i spuneţi personal asta.
— Mă tem că va trebui să supravieţuieşti cu povara asta, prietene.
— Bine, eu nu ştiu nimic despre afacerile domnului Giacano. Eu nu sunt o persoană ambiţioasă. Nu-mi pasă de nimic din ce nu mă priveşte pe mine. Dar am urechi. Sunt om. Nu mă pot transforma într-o plantă de ghiveci, doar pentru că oamenii vorbesc în jurul meu. Este vorba despre un tip pe nume Murphy. Dacă nu sunteţi interesat, domnu’ locotenent, este în regulă. Dar eu îmi fac datoria.
Mi-am închis cartea şi am muşcat din gogoaşă. Am urmărit cu privirea o femeie care mătura în faţa magazinului ei, sub colonada de pe colţ. Roţi de brânză şi şiruri de cârnaţi erau atârnate în fereastră, iar un băieţaş negru stropea cu un furtun cutiile de struguri şi prune aşezate de-a lungul zidului din faţă.
— Spune-i lui Didi Gee că am să-l întâlnesc la Mama Lindo’s, la prânz, i-am spus bărbatului.

Joe Milazzo a zâmbit în spatele ochelarilor lui de soare şi şi-a pus o ţigară neaprinsă în gură.

— Nu-ţi închipui cine ştie ce, Joe. Sunt doar un tip impulsiv. Data viitoare, păstrează păcăleala pentru o rută Fuller Brush, am spus.

Chipul lui a împietrit.

•

Didi Gee închiriase o sală de mese privată, în spatele restaurantului. Încăperea era decorată cu perdele roz şi violacee, legate la spate pentru a da iluzia existenţei unor ferestre pe zidurile pictate cu scene estompate ale canalelor veneţiene, cu gondole, barcagii în tricouri dungate, cu pălării plate şi mandoline. Plinta şi tâmplăria din jurul uşii erau pictate cu modelul unei viţe-de-vie ce-şi croia drum, răsucindu-se, până la colţurile tavanului pe care erau spânzuraţi ciorchini de struguri din plastic verde.

Trebuie să fi fost cincisprezece persoane la o masă lungă, albă, plină cu sticle de vin roşu îmbrăcate în împletituri de răchită, boluri cu spaghete şi chiftele, lasagna, creveţi gătiţi într-un fel de sos de roşii ce-ţi făcea ochii să se înfioare, pâine italienească, pe care oamenii au rupt-o cu mâinile şi au mâncat-o zgomotos, aruncând o ploaie de firimituri pe faţa de masă.

Ce mai companie cu care să te afişezi, m-am gândit. Unii dintre ei erau soldaţi îmbătrâniţi ce supravieţuiseră nenumăratelor războaie dintre bande şi revoltelor din Angola şi Lewisburg, începând de prin 1950. Acum aveau trupurile îngroşate şi pline de vânturi, gâtlejuri bătucite de ţigări şi whisky şi păr prin urechi şi nări. Apoi mai erau cei tineri, ca Joe Milazzo, care ar fi putut promova pe un loc vacant. În ochii lor era întotdeauna un gând tainic, pe care nu prea reuşeau să-l ascundă. Ei ar fi lovit pe oricine, chiar şi pe cei de felul lor, doar pentru a câştiga un scaun mai aproape de Didi Gee la masă. Cu toţii mâncau precum nişte troglodiţi, obligau chelneriţele să ducă înapoi mâncarea dacă nu era caldă, se plângeau de un pahar ciobit sau de o furculiţă cu pete de la apa de spălat vase. Amfitrioana, care intra la fiecare zece minute să întrebe dacă totul este în regulă, arăta de parcă înghiţise o grămadă de bondari.

Didi Gee păstrase scaunul de lângă el pentru mine. Purta un costum alb şi o cămaşă portocalie, cu flori, cu reverele scoase

afară. Un medalion de aur cu Sfântul Cristofor i se odihnea pe părul negru de pe piept, care îi creştea până pe gât. Pieptul şi burta îi erau atât de mari, încât trebuia să ţină scaunul aproape lipit de perete.

— Vrei vin? a întrebat el.

— Nu, mulţumesc.

— Am auzit că te-ai apucat iar de băut. Spun asta doar pentru că nu mă deranjează. Toată lumea are un viciu. Este ceea ce ne face umani.

— Nu beau astăzi. Ia-o aşa.

— Asta e chestia aia, pas cu pas, nu? Aş vrea să pot face asta. Îmi fac griji tot timpul pentru lucrurile asupra cărora nu am control.

Era uimitor, mă gândeam eu, cum funcţionau indicatorii adevăraţi ai schimbării bruşte în cazul statutului social al unei persoane. Didi Gee nu mai folosea respectuosul „domnu’ locotenent” când vorbea cu mine, iar huliganii săi mâncau de parcă nu eram acolo.

— Îmi fac tot timpul griji pentru operaţia pe care trebuie să o fac, a spus. Cu cât aştept mai mult, cu atât o să trebuiască să-mi taie mai mult din gaură. Pur şi simplu nu mă pot convinge să-i fac faţă. Poate sunt unele lucruri pe care, nu trebuie să le accepţi. Nu e normal ca unui om să i se scurgă rahatul într-o pungă legată pe-o parte. Uită-te pe ce trebuie să stau aşezat acum. E destul de rău.

S-a ridicat puţin de pe scaun şi a lăsat să se vadă o pernă de cauciuc, umflată, ce avea forma unui scaun de WC dintr-o toaletă publică.

— Mă duc la Spitalul Baylor din Houston să văd ce spun şi ei. Toţi chirurgii buni din New Orleans sunt evrei. Dacă un tip de statura mea intră pe uşă, încep să se uite la părţile corpului meu de parcă ar avea preţuri de carne ştampilate pe ele.

— Poate vor găsi o altă cale de a te ajuta, Didi.

— Corect. Poate nimeresc doctorii care trebuie la Baylor şi mă voi retrage acolo. Fratele meu a murit şi mi-a lăsat o clădire de birouri în San Antonio, la trei cvartale de un loc numit Alamo. Au un parc de distracţii sau ceva asemănător.

— Este ceva istoric...

— Chiar dacă m-am născut şi am crescut în New Orleans, m-am săturat de oamenii care se cacă pe mine şi de legiuitorii

ăştia prăpădiţi care încearcă să-şi facă un nume dându-mi mie peste nas.

Vocea i s-a intensificat brusc, aşa cum se acumulează căldura jos, în cuptorul unui furnal, iar ceilalţi de la masă au încetat să mai vorbească şi şi-au mişcat cuţitele şi furculiţele încet în farfurii.

— Nu sunt sigur despre ce vorbim, am spus.

— Am fost citat de către tribunalul penal. Eu şi nişte persoane cu care sunt asociat.

— N-am ştiut asta.

— Afaceri de care mă ocup de treizeci de ani au început cumva să deranjeze nişte oameni. Nasurile lor mici încep să se strâmbe de parcă ar fi un miros urât în aer. Vorbesc despre oameni care au fost la botezurile copiilor mei, care sunt mereu prin preajmă în timpul alegerilor, pentru donaţii. Dintr-odată, am devenit un fel de molimă.

— Tu eşti un profesionist, Didi. E o chestie de locaţie.

— De data asta, sunt serioşi. Am primit citaţia direct de la biroul procurorului. Vor să mă bage la Angola.

— Aşa cum ai spus, poate e timpul să te retragi.

— Nu vor să cadă la nicio învoială. Înseamnă că va trebui să-mi încalc propriile reguli. O să trebuiască să fac nişte lucruri care nu-mi plac.

Ochii lui întunecaţi erau străbătuţi de o energie macabră.

— Nu cred că te înţeleg.

Şi nici nu voiam să-l înţeleg. Conversaţia deja se-nvechise. Nu-mi păsa de problemele lui cu tribunalul, iar vaga referire la încălcarea propriului sistem etic părea la momentul acela o altă manifestare a grandomaniei, caracteristică grupului.

— Ai dreptate. E ceva personal, a spus el.

Privirea lui aspră s-a mutat de la mine la oamenii din jurul mesei. Ei începuseră să mănânce şi să vorbească din nou.

— Îl vrei pe tipul ăsta, Philip Murphy?

Am bătut cu degetele în paharul cu apă şi mi-am ferit ochii de-ai lui.

— Fără jocuri, prietene, i-am spus.

— Tu crezi că eu mă joc? Un tip care a condus Orleansul şi jumătate din circumscripţia Sf. Bernard când tu erai elev? Crezi că te-am adus aici pentru jocuri?

— Cum de ai veşti despre tipul ăsta?

— Este dependent de droguri. Un dependent are o zi liberă oricând vrei tu. Tipul ăsta era un *joy-popper*[75]. Acum consumă două doze pe zi, în mod regulat. Dacă îl vrei, încearcă în restaurantul ăsta.

Didi a aruncat o cutie de chibrituri pe faţa de masă. Pe capac erau un palmier şi cuvintele „Coasta Golfului, mâncăruri fine, Biloxi, Mississippi".

— Omul care-i furnizează drogurile e tipul care conduce parcarea cu valet.

— Ce-ţi pasă ţie de Philip Murphy, Didi?

— Am motivele mele, o grămadă de motive, poate.

— El joacă pe un alt teren. Nu ţi-e rival.

— Strică nişte lucruri la Fort Lauderdale. Sunt nişte oameni acolo care vor să-l îndepărteze.

— Îl cunosc pe om. Nu face parte din gaşca ta.

— Ai dreptate, nu face parte. Dar îi face necazuri. Ceea ce nu înţelegi este că Florida de Sud nu este New Orleans. Miami şi Fort Lauderdale sunt oraşe deschise. Nimeni nu are monopol, nimeni nu este tras în piept. Toţi au respectat mereu treaba asta. Acum sunt coloraţi, cubanezi şi columbieni peste tot. Sunt nişte animale. Îţi fac felul pentru cincizeci de dolari, îşi omoară unii altora copiii. Apoi apar tipi ca Murphy şi fac înţelegeri politice cu ei – comploturi împotriva lui Castro sau tot felul de căcaturi prin America Centrală. Indivizi care au fost canibali, care s-au născut într-un coteţ, ajung să muncească pentru guvern. Între timp, tipii ca mine sunt aduşi în faţa marelui complet de judecată.

Am ridicat cutia de chibrituri şi am pus-o în buzunarul cămăşii.

— Mersi pentru informaţie, Didi. Sper ca lucrurile să ia o întorsătură bună pentru tine, la Baylor, am spus.

— Nu ţi-ai mâncat prânzul. Nu-ţi place mâncarea italienească?

— Ştii că noi, alcoolicii cu state vechi, avem stomacul ferfeniţă şi toate celelalte.

— Poate nu-ţi place să mănânci la masa mea?

— Am apreciat ospitalitatea ta. Eşti întotdeauna un om generos. Ne mai vedem, Didi.

— Da, sigur. Cu plăcere. Totuşi, ţine minte un lucru. N-am fost niciodată la pârnaie, în treizeci de ani. Poţi să spui asta oricărui băşinos de la procuratură pe care îl ştii.

---

[75] Consumator ocazional de droguri sintetice, care nu este dependent.

•

Când am ajuns la casa plutitoare, fierbeam. Valuri de căldură izbeau acoperişul, iar fiecare centimetru de pe punte era fierbinte la atingere. Mi-am pus slipul şi masca de scufundări şi am înotat în lac. La suprafaţă, apa era caldă, dar puteam să simt răceala straturilor de dedesubt intensificându-se sub mine, pe măsură ce înotam mai departe de mal. Am urmărit trei pelicani plutind în valurile din faţa mea, cu guşile umflate de peşte, şi încercam să-mi dau seama ce punea la cale Didi Gee. Nu-i acceptasem explicaţia legată de Murphy, care crea probleme mafiei din sudul Floridei, iar furia lui faţă de sprijinul guvernamental pentru gangsterii politici cubanezi părea ceva fabricat pe moment. Dar cine ştie? În ceea ce priveşte aplicarea legii, sudul Floridei era La Brea Tar Pits East.

Problema reală era că nimeni nu ştia ce se întâmplă în capul lui Didi Gee, cu excepţia lui Didi Gee. Majoritatea poliţiştilor îi clasifică pe criminali în proşti şi degeneraţi sau presupun că cei inteligenţi au cam aceleaşi tipare de gândire ca noi. Adevărul este că absolut nimeni nu ştie ce se petrece în mintea unui psihopat. Didi Gee era un om gras, sentimental şi vicios, care putea la fel de uşor să dea bacşiş de cincizeci de dolari unei chelneriţe sau să-i înfigă un piolet în stomac soţului acesteia. Când era colector pentru cămătarii haini de peste râu, în Algiers, logoul său era o bâtă de baseball pătată de sânge, pe care o păstra proptită pe bancheta din spate a decapotabilei lui.

Dar cumva, el şi cei de felul lui aveau întotdeauna apologeţii lor. Jurnaliştii îi tratau ca pe nişte oameni onorabili, care trăiau după un cod ocult, doar al lor; documentarele de televiziune stăruiau asupra familiilor, a prezenţei lor la slujba de duminică, a patriotismului lor – şi făceau doar referiri pasagere la legătura lor cu formele semi-acceptate de crimă organizată, precum abuzuri şi preluări de sindicat. Erau oameni de afaceri simpli, care nu erau mai imorali decât marile corporaţii.

Poate că da. Dar le-am văzut victimele: proprietari de mici băcănii şi curăţătorii chimice, care împrumutaseră bani de la ei şi deveniseră angajaţi în propriile lor magazine; animatori de club de noapte, distribuitori de bere şi carne, jochei care nu puteau să părăsească oraşul fără permisiune; drogaţi mereu în căutare de contrabandişti care să le ducă încărcătura; şi cei care au primit lecţii exemplare, oameni cu feţele împrăştiate pe tot

parbrizul unei maşini, spulberate de cartuşele cu alice mari, duble.

Poate că problema mai mare era că toţi cei ca Didi Gee ne înţelegeau pe noi, dar noi nu-i înţelegeam pe ei. Erau ei răi din născare sau pentru că aşa voiau să fie? Am respirat prin mască, m-am scufundat pe fundul lacului şi am plutit deasupra nisipului ondulat, gri cu peştii mici ce goneau în lumina galben-verzuie. Apa sărată în care înotam conţinea rămăşiţele unor oameni care pentru mine simbolizau exemple extreme ale comportamentului uman. Ei fuseseră creaţi de acelaşi demiurg. Iar similarităţile încetau aici.

În urmă cu trei ani, un avion mic, cu o familie din Tampa la bord, lovise un curent de aer deasupra golfului şi-şi folosise tot combustibilul, plonjând în lac, la şaptesprezece kilometri depărtare. Ei au ieşit afară cu un singur colac de salvare. Atât tatăl cât şi mama erau înotători puternici şi s-ar fi putut deplasa spre ţărm sau spre dig, dar au rămas cu cei trei copii şi i-au menţinut la suprafaţă timp de două zile. Unul câte unul, părinţii şi cei doi copii mai în vârstă au ajuns sub valuri. Mezinul a supravieţuit pentru că tatăl lui îl legase de colacul de salvare şi îşi înnodase cămaşa în jurul capului copilului, pentru a-l proteja de soare.

La câteva mile mai la vest, chiar în sudul oraşului Morgan, se afla carena zdrobită şi acoperită de crustacee marine a unui submarin german pe care un distrugător american îl anihilase în 1942, atunci când submarinele naziste obişnuiau să stea la pândă după petrolierele care veneau de la rafinăriile din Baton Rouge şi New Orleans. Pescarii din New Iberia povesteau despre focurile portocalii ce ardeau la orizont, în sud, până târziu în noapte, şi despre cadavrele carbonizate pe care le-au scos din plasele lor. Nu am înţeles atunci cine erau naziştii, dar mi i-am imaginat ca pe nişte creaturi cu ochi mijiţi şi uniforme întunecate, care trăiau sub apă şi puteau să ardă şi să omoare oameni de bună-credinţă, oricând îşi doreau.

Peste mai mulţi ani, pe când eram la facultate, m-am scufundat până la epavă, cu un rezervor de oxigen şi o centură de lestare. Se afla la o adâncime de douăzeci de metri în apă, culcată pe o parte. Balustrada punţii şi tunul din faţă erau acoperite de muşchi, dar numerele de identificare pictate erau încă vizibile pe postul de observaţie. Pupa era înclinată în jos, în

apa mai adâncă, şi lângă elice am crezut că pot vedea mişcările frenetice cu care se învârteau peste tot rechinii de nisip. Inima-mi pocnea în piept, respiram rapid oxigen din rezervor şi, oricât ar fi părut de ciudat, transpiram în interiorul măştii mele. Am hotărât că nu voi fi copleşit de temerile copilăriei şi am înotat în jos, spre conturul masiv, întunecat al postului de observaţie şi am bătut în placa de oţel cu mânerul cuţitului meu de vânătoare.

Apoi, în timp ce pluteam deasupra epavei, mi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru din viaţa mea. Am simţit suflul unui curent rece peste mine, pe urmă un val din întunericul de dincolo de elicea submarinului, şi bule de aer s-au ridicat de sub carenă. Am simţit cum plăcile de metal se frecau de fund, apoi s-a auzit un hârâit ca şi cum ceva aluneca, s-a ridicat un nor murdar de muşchi şi nisip plutitor şi, dintr-odată, submarinul a prins a tremura şi s-a ridicat aproape complet, începând să alunece înapoi de pe platoul continental. L-am privit îngrozit, până a dispărut în beznă. Rechinii de nisip s-au întors în loc ca nişte peşti mărunţi, agitaţi de trezirea invizibilă a submarinului.

Am aflat că exact acea epavă se mişcase câteva mile în sus şi în jos pe coasta Louisianei şi că era o simplă coincidenţă faptul că acest obiect greu fusese luat de un curent puternic, în timp ce mă aflam deasupra lui. Dar nu puteam să-mi scot din cap imaginea acelor nazişti înecaţi, încă bântuind pe pământ după atâţia ani, cu alge plutindu-le prin orbitele ochilor şi gurile scheletice, clocindu-şi în continuare planul diabolic sub suprafaţa netulburată, de smarald, a golfului.

În 1942, grenadele unui distrugător al marinei le rupseseră coloana vertebrală a navei. Dar am crezut că răul pe care-l reprezentau fusese răscumpărat de familia ce-şi sacrificase viaţa pentru cel mai tânăr membru al ei.

•

Telefonul suna când am urcat scara spre punte. M-am aşezat la adăpostul ferit de soare, dar fierbinte, al umbrelei şi mi-am şters faţa cu un prosop, în timp ce ţineam receptorul la ureche. Era căpitanul Guidry.

— Dave, tu eşti? a spus el.

— Da.

— Pe unde ai fost? Te sun de două ore.

— Ce este?

— Nu-mi place deloc să te sun şi să-ţi dau veşti proaste. Este vorba de fratele tău, Jimmie. Cineva l-a împuşcat de două ori într-o toaletă publică de lângă Piaţa Franceză.

Mi-am strâns mâna pe frunte şi am privit valurile de căldură ciocnindu-se de suprafaţa lacului.

— Cât de grav este? am întrebat.

— Nu o să te mint. Este instabil. Se pare că tipul a tras două focuri cu un pistol de calibru .22 în partea laterală a capului. Uite, Jimmie e un tip tare. Dacă e cineva care să poată supravieţui, el este acela. Vrei să-ţi trimit o maşină?

— Nu, am una închiriată. Unde e?

— Sunt aici, cu el, la Hotel Dieu Sisters. Să conduci atent, auzi?

Traficul a fost rău tot drumul. A trecut o jumătate de oră până am ajuns la spital şi am găsit un loc de parcare. Am intrat în grabă de pe aleea umbrită de copaci în clădire; sandalele îmi trosneau pe gresie, cămaşa cu imprimeu, descheiată şi transpirată, îmi atârna peste pantaloni. Am avut nevoie de un moment în care să înghit şi să respir încet, înainte să întreb recepţionista unde era camera lui Jimmie. Apoi m-am întors şi l-am văzut pe căpitanul Guidry stând în spatele meu.

— Este la recuperare, la etajul cinci, Dave. I-au scos gloanţele, m-a anunţat.

— În ce stare e?

— Mai bine decât atunci când am vorbit cu tine. Să mergem jos, la lift.

— Ce s-a întâmplat?

— O să-ţi spun tot ce ştim. Dar ia-o mai uşor acum. Sunt nişte doctori cu adevărat buni, care au grijă de el. Vom trece peste această situaţie cu bine.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Uşa de la lift s-a deschis, iar o asistentă a împins afară un scaun cu rotile în care stătea o femeie drăguţă, în cămaşă de noapte roz. Zâmbea şi ţinea în poală o crenguţă înflorită. Am păşit înăuntru şi uşile s-au închis în urma noastră.

— A mers până la Café du Monde după gogoşi, apoi s-a oprit la toaleta publică de alături. Cea care-i chiar lângă chei. Un copil negru care urina la pisoarul din perete a spus că Jimmie a intrat în unul dintre WC-uri şi a închis uşa după el. Un minut mai târziu a apărut un tip, a spart uşa şi a tras hotărât de două ori. Puştiul

spune că arma avea ceva pe ţeavă şi scotea un sunet de parcă ar fi scuipat. Pare o lovitură profesionistă.

— Cum arată tipul?

— Copilul era speriat de moarte. Încă e. L-am pus să se uite la registre cu infractori, dar nu te aştepta la nimic.

Mi-am încleştat şi descleştat pumnii. Liftul se mişca încet şi se tot oprea la etaje unde nu aştepta nimeni.

— Poate că nu e momentul cel mai bun să-ţi spun asta, dar unele persoane au început să se gândească mai bine la povestea ta, a spus căpitanul.

— Cum aşa?

— Poate că, de fapt, pe tine te vizau. Jimmie arată ca geamănul tău. Pot fi şi alte explicaţii, dar băieţii talentaţi de pe aici au mai degrabă înclinaţie către puşti şi maşini-capcană.

— Este o consolare al naibii de mică să ţi se dea crezare pentru că fratele tău a fost împuşcat.

— Oamenii sunt oameni. Ai puţină încredere.

— Nu posed genul ăsta de filantropie. E singura mea rudă.

— Nu te învinovăţesc. Dar dacă te încălzeşte cu ceva, avem poliţişti pe tot etajul. Nimeni nu ajunge la el aici.

— Dacă el nu o scoate la capăt, s-ar putea să mă arestezi, căpitane.

— Nu-mi place deloc să te aud vorbind aşa, Dave. Mă îngrijorează foarte tare, a spus.

Jimmie a stat încă trei ore la reanimare până să-l ducă la terapie intensivă, pe o targă. Am vrut să merg înăuntru, dar chirurgul nu m-a lăsat. A zis că ambele focuri îl loviseră pe Jimmie dintr-o parte şi doar aşa se face că a scăpat cu viaţă. Unul îi izbise cu putere craniul şi ieşise prin partea din spate a capului, al doilea foc îi fracturase craniul şi-i lăsase plumb şi aşchii de os în ţesutul cerebral. Chirurgul era îngrijorat de perspectiva paraliziei şi a pierderii vederii la un ochi.

Căpitanul Guidry se întorsese deja la birou, iar eu am petrecut restul după-amiezii singur în sala de aşteptare. Am citit reviste, am băut nenumărate ceşti de cafea proastă de la un automat, am privit lumina estompându-se în afara ferestrei şi umbrele stejarilor căzând pe strada pavată cu cărămidă. La ora opt am coborât şi am mâncat un sandviş la cantină. Am vrut să o sun pe Annie, dar eram de părere că îi cauzasem deja suficiente momente neplăcute şi că ar fi trebuit să o scutesc de acela.

Urcând din nou la etaj, am vorbit cu asistentele, m-am împrietenit cu o doamnă *cajun,* mai în vârstă, din Thibodeaux, care vorbea engleza prost şi era îngrijorată pentru soţul ei, aflat în operaţie. În final, m-am uitat la ştirile de seară la televizor şi am adormit într-o poziţie fetală, pe o canapea îngustă.

Dimineaţa, o soră catolică m-a trezit şi mi-a dat un pahar cu suc de portocale şi mi-a zis că pot să-mi văd fratele în câteva minute. Fălcile şi capul lui Jimmie erau învelite într-un strat gros de bandaje, aproape ca un ghips. Faţa îi era albă şi scofâlcită, iar ambii ochi erau goi şi înnegriţi, de parcă ar fi fost bătut cu pumnii. Un ac prins cu leucoplast îi era înfipt în vena albastră de la braţul stâng; avea un tub de oxigen la nas; pieptul gol îi era traversat în lung şi-n lat de buclele firelor electrice de monitorizare. Arăta de parcă viaţa îi fusese în întregime suptă printr-un pai, iar maşinile luminate din jurul lui aveau mai mult viitor şi viabilitate decât el.

M-am întrebat ce ar fi gândit tatăl meu despre asta. Taică-meu se încăiera prin baruri, dar întotdeauna se bătea de plăcere şi nu a purtat niciodată pică. N-ar fi purtat armă pentru nimic în lume, nici măcar atunci când juca *bourée* cu nişte cartofori, cunoscuţi ca persoane violente şi periculoase. Dar asta era o lume diferită de New Iberia de pe la 1940. Aici, oameni cu simţul moral al unui piranha ar fi eliberat două gloanţe în creierul unui necunoscut şi ar fi cheltuit banii primiţi pentru treaba asta pe cocaină şi curve.

Se vedeau nişte lumini slabe în ochii întunecaţi ai lui Jimmie, când s-a uitat la mine. Pleoapele sale păreau făcute din hârtie pătată cu vopsea violet.

— Ce mai faci, băiete? l-am întrebat.

I-am frecat braţul pe interior şi i-am strâns palma. Mâna îi era lipsită de viaţă şi se semăna cu cea a lui Johnny Massina, în noaptea execuţiei sale.

— Ai văzut cine a fost?

Gâtul său a înghiţit, iar limba a făcut mici baloane de salivă pe buza de jos.

— A fost tipul ăla, Philip Murphy? am întrebat. Unu' cu ochelari, cu aspect ponosit şi de vârstă mijlocie? Asemenea cuiva care vinde vederi deocheate în apropierea unei şcoli?

Ochii i s-au îndepărtat de mine, pleoapele i-au tremurat.

— Ce zici de un tip negru, mic?

Jimmie începuse să şoptească, apoi s-a înecat cu fluidele din gât.

— În regulă, nu-ţi face griji pentru asta acum, am zis. Eşti în siguranţă aici. Sunt trei poliţişti în uniformă cu tine, iar eu voi fi permanent aici. Dar în timp ce te însănătoşeşti, voi afla cine ţi-a făcut asta. Îţi aduci aminte ce spunea bătrânul: „Dacă tragi de coadă aligatorul, îţi roade carnea de pe oscioare”.

I-am zâmbit, apoi i-am văzut licărul de îngrijorare din ochi. A deschis gura şi a clănţănit sec.

— Nu acum, Jim. Va fi timp mai târziu, am spus.

Şi-a tras mâna din pat şi mi-a pus-o pe piept. Apoi degetele sale au început să traseze linii pe pielea mea, dar era atât de slăbit încât desenul fragil pe care îl făcuse părea un păienjeniş răspândit pe sternul meu. Am dat din cap ca şi când înţelesesem şi i-am pus mâna la loc pe pat. Energia şi efortul din ochii lui erau acum epuizate. Se uita la tavan cu expresia celor ce sunt forţaţi dintr-odată să se descurce într-o dimensiune întunecată şi foarte diferită.

— Te-am bătut la cap prea mult. Culcă-te acum. Mă voi întoarce puţin mai târziu, am spus.

Dar Jimmie deja nu mai participa la conversaţia noastră. Am părăsit camera în linişte, cu sentimentul de vinovăţie şi de uşurare resimţit când avem voie să plecăm de lângă patul cuiva care ne aminteşte de efemeritatea noastră.

Cei doi poliţişti în uniformă aflaţi la uşă m-au salutat. La capătul coridorului, l-am văzut pe căpitanul Guidry venind spre mine cu o muşcată în ghiveci, învelită în folie verde cu argintiu. Implanturile de pe scalpul său crescuseră, iar capul lui arăta de parcă o perucă prost făcută fusese grefată pe el.

— O să las asta la camera asistentelor. Cum se descurcă? a întrebat.

— E un băiat rezistent.

— Arăţi ca dracu’. Du-te acasă şi dormi.

— Am dormit bine pe canapea noaptea trecută. Am nevoie doar de un duş şi un schimb de haine.

Ochii căpitanului Guidry se uitau insistent la mine.

— Ce ţi-a spus înăuntru?

— Nimic.

— Nu-ţi bate joc de mine, Dave.

— Nu a spus nimic.

— Am lucrat cu tine mult timp. Nu te pricepi să ascunzi ceva.

— Întreabă asistenta. Nu poate vorbi. Nici măcar nu sunt sigur că ştie cum a ajuns acolo.

— Ascultă, cred că eşti pe cale să ieşi din tot necazul în care ai fost implicat. Nu o da în bară acum, cu o acuzaţie de obstrucţie.

— Îmi primesc înapoi insigna?

Şi-a strâns buzele şi s-a uitat în jos, pe coridor.

— Nu ar fi trebuit să-l loveşti pe Baxter, a spus.

— Deci nu s-a schimbat nimic.

— O facem pas cu pas. Ai şi tu puţină răbdare, da? Ai şi tu puţină încredere în oameni.

— Am ieşit pe o cauţiune de zece mii de dolari. O să trebuiască să merg la proces dacă nu pot să negociez cu procurorul.

— Tu citeşti. Ştii despre Sf. Ioan al Crucii şi noaptea lungă a sufletului. Deci, aceasta este noaptea ta lungă. De ce s-o lungeşti mai mult?

Ajuns pe barcă, am scos puşca Remington de calibru .12 din cutia căptuşită cu piele de oaie. Brunajul strălucea de la stratul subţire de ulei pe care-l păstram pe ea. Tata îmi dăduse arma când am plecat la facultate în Lafayette; doborâsem cu ea gâşte şi raţe sălbatice de la Cypremont Point până la Whiskey Bay, aproape în fiecare an de atunci. Mi-am plimbat degetele de-a lungul patului încrustat şi lustruit, apoi am înfăşurat ţeava armei cu o cârpă şi am fixat-o în menghina pe care o păstram ancorată pe suprafaţa de scurgere de lângă chiuvetă. Am făcut cu creionul un semn la vreo zece centimetri de mecanismul armei, apoi am tăiat ţeava cu un ferăstrău. Capătul ţevii a căzut pe podea. L-am ridicat şi am vrut să-l pun în gunoi, dar în schimb l-am legat cu o panglică de Crăciun şi l-am agăţat de perete lângă ceea ce mai rămăsese din colecţia mea cu discuri vechi de jazz.

Am stat la masa din bucătărie şi am frecat marginile tăiate ale ţevii armei cu hârtie abrazivă, pentru a le netezi, şi am scos limitarea sportivă a magaziei pentru a încăpea cinci proiectile în loc de trei. M-am dus la dulap şi mi-am luat geanta plină cu ţinte, jacheta militară şi vechea bandulieră pe care o foloseam când plecam la vânătoare şi vremea era prea călduroasă ca să-mi iau haina. Am golit totul pe masă şi am pus cartuşele în

picioare, în şir, ca pe nişte soldaţi de jucărie. Apoi am selectat ceea ce era o pacoste pentru poliţiştii de stradă: gloanţe cilindrice pentru căprioare şi alice mari, duble. Le-am împins unul câte unul în magazie cu degetul mare, până când arcul s-a încordat, am glisat închizătorul armei şi i-am pus piedica.

Aveam în minte imagini pe care nu voiam să le recunosc. M-am uitat pe fereastră şi am văzut un bărbat ce întorcea o friptură crudă pe un foc de grătar, am văzut doi copii, cu feţele lor înguste şi transpirate, luptându-se să câştige, într-un joc de „aruncă şi prinde”, am văzut o maşină roşie, lustruită, parcată lângă o dună de nisip sub un soare alb, ucigător.

•

În fiecare zi Annie lua masa de prânz într-un magazin cu mâncare gătită de lângă Canal şi Exchange, nu departe de locul ei de muncă de la agenţia de îngrijire socială. M-am aşezat pe un scaun de lemn de peste drum, am citit *Times-Picayune* şi am aşteptat-o. Chiar la amiază am văzut-o coborând pe trotuar prin mulţimea care se ducea să ia masa, purtând ochelari, pălăria ei mare de paie şi o rochie de un galben-pal. Ar fi putut trăi tot restul vieţii în New Orleans, m-am gândit, dar rămânea mereu o fată din Kansas, cu un bronz de la ţară, din acela care nu îşi schimbă nuanţa şi, cu toate că avea picioare frumoase şi era o adevărată plăcere să te uiţi la şoldurile ei, mergea pe tocuri de parcă s-ar fi aflat la bordul unei nave în balans.

Am privit-o cum s-a aşezat singură la o masă, cu spatele la mine, şi-a scos ochelarii şi a dat comanda chelnerului, în timp ce îşi mişca ambele mâini în aer. El s-a uitat nedumerit şi aproape că o puteam auzi comandând ceva ce nu era în meniu, lucru care-i stătea în fire, sau povestindu-i despre vreo ciudăţenie pe care o văzuse ea pe stradă.

Apoi am auzit roţile cu margini de oţel ale unui cărucior imens rostogolindu-se pe trotuar şi vocea unui bărbat negru, mai în vârstă, strigând: „Am pepeni verzi, am pepeni galbeni, am prune, am căpşuni roşii, dulci!” Căruciorul lui era plin cu rânduri de lăzi cu fructe şi, de asemenea, cu praline, trandafiri înveliţi în hârtie de mătase verde şi mici sticle cu suc de struguri, înghesuite într-o găleată cu gheaţă.

— Ce mai faci, Cappie? am întrebat.

— Bună ziua, domnule locotenent, a spus el, zâmbind.

Capul lui maro era chel şi purta un şort gri. Crescuse în Laplace, avându-i ca vecini pe cei din familia lui Louis Armstrong, dar vindea produse în cartier de ani buni şi era atât de bătrân încât nici el, nici altcineva nu îi ştia vârsta.

— Soţia ta mai este în spital? am întrebat.

— Nu domnule, e bine, sănătoasă, a ieşit şi dansează din nou.

— Pardon?

— Dansează. Când încoace, când încolo. Vrei suc de struguri azi?

— Nu, dar vreau altceva în schimb. O vezi pe doamna aia drăguţă, în rochie galbenă, care mănâncă peste drum?

— Da, sigur, cred că da.

— Dă-i câţiva dintre trandafirii ăia şi o cutie de praline. Poftim, păstrează restul, Cappie.

— Ce vrei să-i spun?

— Spune-i doar că sunt de la un flăcău *cajun* arătos, am încheiat şi i-am făcut cu ochiul.

M-am mai uitat o dată în direcţia lui Annie. Apoi m-am întors şi am mers înapoi unde îmi lăsasem parcată maşina închiriată, pe strada Decatur.

•

Plaja de lângă Biloxi era albă şi părea fierbinte în soarele de amiază. Palmierii din lungul bulevardului erau bătuţi de vânt, iar suprafaţa verde a golfului era brăzdată de lumină şi plină de petice de un albastru întunecat, precum cerneala plutitoare. În sud sufla furtuna, iar valurile se spărgeau deja de capetele debarcaderelor, spuma sărind în aer înainte să auzi sunetul valului, iar în apa mişcătoare a oceanului puteam vedea sclipirile peştişorilor folosiţi drept momeală şi conturul triunghiular şi întunecat al pisicilor de mare aproape aidoma scurgerilor de petrol care fuseseră împinse spre ţărm de furtuna ce se apropia.

Am găsit restaurantul Golf Shores, dar persoana care se ocupa de serviciul de parcare cu valet nu era acolo. Am făcut un drum scurt pe plajă, am cumpărat pisică de mare prăjită şi găluşte de mălai prăjite, servite pe o farfurie din carton, de la un stand cu mâncare. M-am aşezat pe o bancă de lemn, sub un palmier, şi am mâncat. Apoi am citit dintr-o ediţie broşată a cărţii *O călătorie în India,* m-am uitat la nişte adolescenţi sud-americani cum jucau fotbal în nisip şi, în final, am ieşit pe

debarcader şi am aruncat cochilii de stridii pe suprafaţa apei. Vântul era mai aspru acum, ducând cu el nisip înţepător şi, pe măsură ce soarele părea că apune într-o enormă flacără pe cerul din vest, puteam zări dungile albe şi subţiri ale fulgerelor printre şirurile de nori negri ce pluteau jos, pe orizontul apos din sud. Când ultimele străluciri ale soarelui au început să dispară de pe cer, au prins să se aprindă luminile de neon ale maşinuţelor din parcurile de distracţii şi ale tavernelor. M-am întors la maşina mea şi am condus până la restaurant.

Doi puştani negri şi un bărbat alb de vreo treizeci de ani luau maşinile de sub veranda de la intrare şi le parcau în spate. Bărbatul avea un păr şaten, tuns scurt, şi aluniţe mici pe toată faţa, de parcă ar fi fost făcute cu pensula. Am condus până la intrare şi unul dintre puştii negri mi-a preluat maşina. Am intrat şi am mâncat un sandviş de cinci dolari, pe care nu-l voiam. Când am ieşit înapoi, bărbatul alb a venit la mine şi mi-a cerut tichetul de parcare.

— Pot s-o iau eu. Arată-mi doar unde e, am zis.

A ieşit din lumina verandei şi a indicat către lot.

— Al doilea rând din capăt, a răspuns.

— Unde?

A înaintat în întuneric şi a indicat din nou.

— Aproape de capătul rândului, a adăugat.

— Prietena mea mi-a zis că poţi să-mi vinzi nişte prafuri, am spus.

— Să-ţi vând ce?

M-a privit din cap până-n picioare pentru prima oară. Lumina de neon de la magazinul de băuturi de alături îi făcea buzele să pară violete.

— Un pic de răsfăţ nazal pentru sinusuri.

— N-ai nimerit pe cine trebuie, prietene.

— Arăt ca un poliţist sau aşa ceva?

— Vreţi să mă duc să vă iau maşina, domnule?

— Am o sută de dolari pentru tine. Ne întâlnim în altă parte.

— Poate ar trebui să vorbiţi cu managerul. Eu mă ocup cu parcarea. Căutaţi pe altcineva.

— Probabil că ea mi-a zis greşit locul. Fără supărare, am spus.

M-am dus în partea din spate a lotului şi am ieşit cu maşina pe bulevard. Palmierii de pe esplanadă se îndoiau în vânt.

Am condus printr-un cartier rezidenţial, departe de plajă, apoi m-am întors şi am parcat pe o stradă întunecată, la o distanţă de un cvartal de restaurant. Mi-am luat din torpedou binoclul japonez, de teren, din Al Doilea Război Mondial, şi l-am fixat pe veranda luminată unde bărbatul cu aluniţe parca maşini.

În următoarele trei ore l-am urmărit mergând de două ori la portbagajul propriului său automobil înainte de a preda o maşină unui client, în faţă. La miezul nopţii, restaurantul s-a închis, iar eu l-am urmărit prin oraş până la un cartier neasfaltat, cu case acoperite cu şindrilă, cu şanţuri de drenare deschise şi curţi mizere, presărate cu piese ruginite de motoare şi maşini de spălat.

Majoritatea caselor nu erau luminate şi mi-am lăsat maşina la o stradă distanţă. M-am îndreptat spre un drum de acces nisipos care ducea până la uşa laterală a unei case de lemn în formă de cutie, împrejmuită cu tufişuri neudate şi uscate. Prin fereastră am putut să-l văd, îmbrăcat în maiou, cu o bere în mână, schimbând canalele de la televizor. Avea umerii la fel de albi ca pântecele unei broaşte, împestriţaţi cu aceleaşi aluniţe maro ce îi acopereau faţa. Stătea pe spate într-un fotoliu; un ventilator de fereastră îi sufla în faţă; şi-a ridicat doza de bere şi a sorbit din ea în timp ce se uita la televizor. Clinchetul hotărât al primele picături de ploaie s-a auzit pe acoperiş.

Mi-am strecurat mâna spre mânerul uşii cu sită, apoi am tras de el înapoi şi am rupt încuietoarea din suport. Omul stătea în picioare, cu ochii mari. Cutia de bere se rostogolea pe podea, lăsând dâre de spumă.

— Unii clienţi sunt al dracului de insistenţi, am spus, păşind înăuntru.

Dar ar fi trebuit să intru ţinând în mână pistolul Beretta de calibru .25 pe care-l aveam în buzunar. S-a întins spre masa de lucru din spatele lui, a apucat un ciocan cu cap rotund şi mi l-a azvârlit în piept. Capul de oţel m-a lovit chiar în dreapta sternului şi am simţit o durere, o lipsă de aer fulgerându-mi prin inimă, de parcă aş fi fost electrocutat de un cablu cu voltaj mare. Apoi m-a atacat, dând din braţe ca un copil care se bate în curtea şcolii, m-a lovit o dată în ochi şi încă o dată peste ureche, până să-mi ridic garda. Dar fusesem un boxer bun la New Iberia High şi învăţasem cu mult timp în urmă că, fie în ring, fie într-o bătaie pe stradă, nimic nu putea egala poziţia în

care îţi încrucişai picioarele, îţi băgai bărbia în piept, ridicai braţul stâng pentru a-ţi feri faţa şi lansai un croşeu de dreapta, menit să ajungă undeva între ochi şi gură. L-am nimerit chiar în osul nasului. Ochii i-au explodat de uimire – lumina sticlea în ei – şi l-am pocnit din nou, de data asta în falcă. L-am răsturnat peste fotoliul de la televizor. S-a uitat la mine cu faţa albă, cu sângele ce-i şiroia din nas pe buza de sus.

— Mai vrei să continuăm? l-am întrebat.

— Cine eşti?

— Ce-ţi pasă, atâta timp cât tu ieşi din asta cu bine?

— Să ies din ce? Ce vrei de la mine? Până în seara asta, nu te-am văzut.

Omul a dat să se ridice. L-am împins pe podea.

— Dacă ai venit aici să mă faci bucăţi, o să ai de-a face mai târziu cu nişte tipi răi. Fără glumă, prietene, a zis.

— Vezi obiectul din mâna mea? Nu o să-l îndrept către tine, pentru că sunt de părere că nu eşti în stare să-i faci faţă. Dar creştem mizele acum.

— Vii în casa mea, mă ataci, îmi fluturi un pistol pe la nas, şi tot eu am probleme? Eşti incredibil, omule.

— Ridică-te, am spus şi l-am tras de braţ, în picioare.

L-am condus în dormitor.

— Aprinde lumina, i-am ordonat.

Omul a apăsat întrerupătorul. Patul era nefăcut, iar pe podeaua din lemn era o grămadă de haine murdare. Pe o masă de joc se afla un puzzle cu faţa lui Elvis Presley, completat pe jumătate. L-am împins prin hol, în bucătăria îngustă din spatele casei.

— Ai uitat unde este întrerupătorul de lumină? am zis.

— Uite, omule, eu doar lucrez pentru nişte băieţi. Ai vreo problemă cu activităţile de pe aici, reglează conturile cu ei. Eu sunt doar un trepăduş.

Am pipăit peretele cu mâna şi am aprins lumina din tavan. Bucătăria era singura cameră curată din casă. Panoul de scurgere de lângă cuva chiuvetei era spălat, vasele erau puse deoparte, la uscat, pe o etajeră, podeaua acoperită cu linoleum era lustruită şi ceruită. Un scaun solitar era plasat la masa mare de melamină din mijlocul camerei, iar pe masă erau trei pungi de plastic închise cu bandă adezivă, o sticlă de eter, cutii de lapte praf şi zahăr pudră.

Şi-a şters nasul cu mâna. Aluniţele de pe faţa lui arătau ca nişte insecte moarte. În spatele draperiilor trase puteam auzi ploaia căzând printre copaci.

— Se pare că diluai stocul, am spus.

— Ce vrei? Ce vezi aici e tot ce am.

— Unde e Philip Murphy?

S-a uitat la mine curios, iar fruntea i s-a umplut de cute.

— Nu-l cunosc pe tip, a spus.

— Ba da, îl cunoşti. E un client fidel; cumpără două punguţe pe zi.

— Sunt mulţi oameni aşa. Uite, dacă aş putea să ţi-l dau pe tip şi să nu te mai văd în viaţa mea, l-ai avea.

— Are în jur de cincizeci de ani, poartă ochelari, are păr şi sprâncene grizonante, încurcate şi uneori aduce puţin la vorbă cu un englez.

— Ah, nenorocitul ăla. Mi-a zis că-l cheamă Eddy. Îl urmăreşti să-l trosneşti sau ce?

— Unde e?

— Uite, tipul ăsta are o mulţime de bani. Pe aici, un drogat are mai mulţi furnizori.

— Ultima şansă, am zis şi m-am îndreptat către el.

S-a lovit cu spatele de chiuvetă şi şi-a ridicat mâinile în dreptul pieptului.

— Bine, a îngânat. Ultimul duplex cu tencuială de stuc de pe aleea Azalea. De la casa lui Jefferson David mergi drept înainte, spre nord. Acum, pleacă dracului de aici.

— Eşti chiriaş sau proprietar aici?

— Proprietar. De ce?

— Răspuns greşit, am spus şi am deşurubat capacul de la sticla de eter, turnând conţinutul peste pungile de plastic negru de pe masa din bucătărie.

— Ce faci? a spus.

— Mai bine te-ai mişca, prietene, l-am îndemnat şi am ridicat capacul unei cutii de chibrituri.

— Eşti nebun? Chestia aia e ca napalmul. Să nu faci aşa ceva!

Mă fixa cu ochi sălbatici, îngheţaţi, aşteptând până la ultima secundă să vadă dacă vorbeam serios. Am aprins întreaga cutie, iar el s-a repezit la fereastră, a băgat un picior prin jaluzea, şi-a ţinut o clipă echilibrul pe pervaz, ca un cârlig de rufe, în timp ce privea neîncrezător înapoi spre mine, pentru o ultimă dată. Apoi

s-a prăbuşit pe pământ, afară, cu tot cu jaluzeaua ruptă, agăţată în urma lui.

Am mers înapoi spre uşă şi am aruncat pe masă chibriturile în flăcări. Aerul părea să se frângă în bucăţi, străbătut de un fulger galben şi albăstrui care s-a arcuit înapoi. Apoi masa de melamină a izbucnit într-un con de flăcări, complet alb în centru. În câteva secunde, vopseaua tavanului a ars, răspândindu-se în jur asemenea unei suflări negre ce a atins toţi cei patru pereţi.

Când am plecat din acel loc, focul spărsese deja şindrila de la acoperişul bucătăriei şi vedeam cum ploaia cădea prin lumina roşie.

•

Am condus în întuneric de-a lungul falezei, pe lângă parapet. Valurile erau puternice, se spărgeau cu greu în nisip, iar bărcile de pescuit creveţi ancorate de bacuri se izbeau de piloni. Am trecut de Beauvoir, de casa fără etaj, cu o formă neregulată, a lui Jefferson Davis, care era ridicată pe un gazon întunecat, sub un pâlc de stejari. Veranda spaţioasă era luminată, iar în beznă, în ploaia ce cădea printre copaci, clădirea arăta ca o imagine telescopică inversată, din primăvara anului 1865, când Davis îşi văzuse povestea de dragoste neîmplinită, cu iz medieval, prăbuşindu-se în jurul lui. Dacă iarba de pe peluză era de un verde mai închis decât normal, asta se datora celor două sute de soldaţi necunoscuţi ai Confederaţiei îngropaţi aici. Drumul către Roncevaux atrage poetul şi vizionarul ca un drog, dar soldatul e cel care plăteşte preţul casei.

Am întors spre nord şi am urmat drumul până la un duplex din stuc roz, aflat la capătul unui cartier neterminat. Luna nu se vedea pe cerul care se făcuse acum pe de-a-ntregul negru, iar eu mi-am parcat maşina în josul străzii, sub un stejar din care picura apa. Nu avea să fie uşor cu Murphy şi a trebuit să iau unele decizii. Tatăl meu obişnuia să spună că un tatu bătrân este bătrân pentru că este deştept şi nu-şi părăseşte gaura decât dacă îi dai un motiv acceptabil. Îmi împachetasem un rând de haine, o pelerină şi o pălărie de ploaie într-o valiză mică, înainte de a pleca din New Orleans. Am îmbrăcat pelerina şi pălăria, am scos puşca din învelitoarea căptuşită cu piele de oaie şi mi-am prins-o cu un umeraş. Am închis nasturii hainei, peste puşcă, şi am mers către duplexul separat de celelalte case de un teren viran plin de moloz.

Ambele laturi ale duplexului erau cufundate în întuneric, dar aleea de pe partea mai îndepărtată era goală, iar pe gazon se aflau ziare putrezite. Am mers în spatele celui mai apropiat apartament, am tăiat firul de telefon cu ajutorul cuţitului meu Puma şi am deşurubat becul de pe verandă. Ploaia îmi cădea asupra pălăriei şi pelerinei, puşca mi se lovea ca o scândură de coaste şi de genunchi. Mi-am tras pălăria peste ochi, am băgat un creion între dinţi, apoi am bătut tare cu pumnul în uşă şi am păşit înapoi în ploaie.

O lumină s-a aprins dincolo, iar un moment mai târziu am văzut perdeaua mişcându-se în spatele uşii de sticlă.

— Cine e? a întrebat o voce.

— De la compania Gulf Coast Gas and Electric. Avem o conductă principală avariată. Opriţi-vă supapa de gaz.

— Ce? a întrebat vocea de după uşă.

— Conducta principală e avariată. N-o putem închide de la staţia de pompare. Dacă simţiţi miros de gaz, duceţi-vă la sediul Gărzii Naţionale. Şi să nu aprindeţi vreun chibrit, am spus, îndepărtându-mă prin întuneric, ca şi cum m-aş fi îndreptat către altă casă.

În schimb, am tăiat-o prin spatele unui morman de PFL de pe terenul viran de alături, luat-o pe după o parcelă cu pini, aflată de-a lungul unei râpe adânci, şi am ieşit în spatele duplexului. Am bănuit că Murphy rămăsese la fereastră până ce renunţase să mă localizeze prin întuneric şi ploaie, apoi mersese la telefon. Avusesem dreptate. După ce m-am oprit sub fereastră, l-am auzit formând numărul. A urmat o pauză, apoi receptorul s-a trântit zgomotos înapoi în furcă. M-am oprit şi am păşit repede de-a lungul peretelui lateral, înspre veranda din faţă, încercând să feresc ţeava puştii de noroi. La colţ m-am oprit şi am ascultat. Bărbatul a deblocat zăvorul şi a deschis uşa cu lanţ.

Haide, trebuie să dovedeşti că ai *cojones,* mi-am zis. Băieţii mari le poartă pe deasupra pantalonilor. Ai tăbăcit funduri de gălbejiţi împreună cu legionarii, ai stat ghemuit pe fundul unei nave LST în Golful Porcilor, ai atârnat bucăţi din fermierii sandinişti în copaci ca pe nişte globuri în bradul de Crăciun. La ce e bună viaţa dacă nu eşti dispus să o rişti?

Apoi l-am auzit trăgând lanţul şi lăsându-l să se legene de uşă. Am ridicat puşca în faţa mea, ţinându-mi corpul strâns lipit de peretele din stuc. A ieşit afară, în ploaie. Purta o bluză de

pijama desfăcută deasupra burţii lui albe şi avea o lanternă într-o mână şi un pistol de calibru .38, cu butoiaş de cinci centimetri, albastru, în cealaltă.

Am tras piedica, am ieşit pe după colţ şi, dintr-o singură mişcare, am ţintit spre capul lui.

— Arunc-o! Nu sta pe gânduri! Fă-o! am spus.

Era îngheţat, iar strălucirea lanternei îi lumina faţa ce semăna cu o bucată de ceară inertă. Dar în ochii lui puteam vedea că mintea îi lucrează febril.

— Te tai în două, Murphy.

— Bănuiesc că ai face asta, domnu' locotenent, a spus şi şi-a îndoit picioarele de parcă avea să îngenuncheze, apoi a pus revolverul pe lespedea verandei.

L-am împins înăuntru, am aprins lumina şi am închis uşa cu zgomot în spatele meu.

— Faţa în jos, pe podea, braţele drepte, i-am ordonat.

— Nu avem nevoie de tot teatru' ăsta, nu-i aşa?

S-a uitat din nou, în lumină, la faţa mea.

— În regulă, eu nu te contrazic. Dar nu mai e altcineva aici. Se pare că ai tras lozul câştigător.

Interiorul duplexului arăta asemenea unei camere de motel. O unitate de aer condiţionat zumzăia la o fereastră şi pe covorul miţos picura apă; tapetul fusese zugrăvit cu rola într-un verde pal; mobilierul era fie din plastic, fie din lemn compozit; aerul mirosea a deodorant chimic. M-am uitat rapid în dormitor, în baie, în bucătăria mică şi prin colţul ce servea de sufragerie.

— Este o locuinţă modestă, a spus.

A trebuit să-şi întoarcă faţa într-o parte, pe covor, ca să poată vorbi. Grăsimea roz din jurul şoldurilor îi era străbătută de dungi de păr cenuşiu.

— Fără femei, fără arme, fără mistere. S-ar putea dovedi o arestare dezamăgitoare pentru tine, domnu' locotenent.

— Scoate-ţi cămaşa şi stai pe scaunul ăla.

— Bine, a încuviinţat el, cu un zâmbet mijit în colţul buzelor.

— Te amuz din vreun motiv sau altul?

— Nu tu. Doar atitudinea ta. Ţi-am mai spus-o şi înainte de a avea simpatii puritane. La un moment dat, în cariera ta, trebuie să realizezi că nimănui nu-i pasă de aceste lucruri. Ah, ei spun că le pasă. Dar chiar îi doare în cot şi cred că şi tu ştii asta.

Bărbatul a pus bluza de pijama pe braţul fotoliului şi s-a aşezat pe el. Avea pieptul mic şi cenuşiu, iar burta i se ridica până sub stern.

— Întoarce-le în sus, am spus.

Omul a ridicat din umeri şi şi-a întors antebraţele în sus, dând la iveală ţesutul cicatrizat, gri şi fără viaţă ce se întindea de-a lungul venelor. Cicatricile erau atât de groase încât ar fi putut fi trasate cu briciul unui bărbier.

— Am auzit că eşti un tip care ia doar două doze pe zi. Cred că ai accelerat la maxim, am spus.

— Asta ar trebui să te facă să te simţi mai bine?

Zâmbetul îi dispăruse şi puteam vedea mulţumirea, cinismul şi licărirea diabolică din ochii lui.

— Dacă mi-aş fi permis să am sentimente faţă de tine, te-aş fi împuşcat pe verandă.

— Şi noi credeam că eşti un profesionist.

— Sper că ţi-ai injectat multe droguri în seara asta. Intri într-o perioadă lungă de stat pe uscat. Gândeşte-te cum va fi după două zile la izolare.

— Tremur deja. Vezi transpiraţia rece de pe faţa mea? Oh Lawsie, oare ce mă fac?

În acel moment am simţit cum mi se urcă în piept un val de ură reală.

— Dacă moare fratele meu şi reuşeşti cumva să ajungi iar pe stradă, Dumnezeu cu mila, am spus.

— Frate-tău?

L-am privit cu atenţie.

— E încă în viaţă şi l-a văzut pe tipul pe care l-aţi trimis după el, am adăugat.

— Tu crezi că am încercat să-ţi omorâm fratele?

M-am uitat la stropul de lumină din ochii lui, la curbura palmelor, pe braţul scaunului.

— Pentru asta faci tot circul ăsta? Cineva l-a împuşcat pe frate-tău şi tu ai impresia că noi suntem de vină? a zis el.

Bărbatul şi-a holbat ochii, şi-a ţuguiat buzele, formulându-şi întrebarea. A început să zâmbească, dar s-a uitat la faţa mea şi s-a gândit că a fi fost mai bine să înceteze.

— Îmi pare rău să-ţi spun asta, bătrâne. Nu am fost noi. De ce am vrea să-ţi rănim fratele? mi-a zis.

— Arată ca şi cum am fi gemeni.

— Ah da, am auzit ceva de genul ăsta. Recunoaşte-ne valoarea, totuşi. Noi nu facem greşeli de genul ăla, cel puţin nu ne stă în obicei. De fapt, te tăiasem de pe listă, credeam că pentru o vreme te vor preocupa doar problemele personale.

— Du-te înapoi pe podea.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Te asortezi bine cu modelul covorului.

Am tăiat cablul electric, i-am legat încheieturile mâinilor la spate, i-am tras picioarele goale în sus şi am înnodat cablul strâns în jurul gleznelor lui. Apoi am golit toate sertarele pe podea, am umblat prin toate hainele din dulapuri, am aruncat valizele în pat, m-am uitat în cutia poştală, m-am uitat prin tot ce avea în portmoneu şi i-am răsturnat gunoiul pe masa din bucătărie. Nu era nimic în duplex care să indice că ar fi avut orice fel de viaţă în afara oraşului Biloxi, Mississippi. Nu găseai acolo nici vreo cutie de chibrituri, nici vreun cec anulat ori o chitanţă de la cartea de credit sau o factură neplătită care să indice că ieşise afară din duplex. Aproape tot ce era în apartament ar fi putut fi achiziţionat cu o zi înainte din K-Mart. Excepţie făcea cutia de prezervative Trojan, din sertarul noptierei lui, şi ustensilele sale: o seringă foarte curată, două ace hipodermice, lucioase, o lingură cu mânerul îndoit şi înfăşurat în bandă adezivă şi trei pachete de heroină de bună calitate, toate păstrate cu dragoste într-o husă de piele cu fermoar, căptuşită cu catifea.

— Vai, vai, ce ne mai place să cercetăm viciile unui om, nu-i aşa? a spus.

Stătea pe o parte, în mijlocul covorului din sufragerie.

— Îţi dă un pic de adrenalină, nu-i aşa, ca şi cum te-ai uita la un film porno? Păcatele tale secrete nu sunt atât de rele, la urma urmei.

Am închis husa de piele şi am atins-o o clipă cu degetele.

— „Ce să fac, ce să fac” – îşi zice el, a comentat Murphy. Ar putea să informeze localnicii, ca mai apoi să îl închidă pe drogatul bătrân şi depravat într-o închisoare locală. Pe de altă parte, avem problema intrării prin efracţie în casa unui om, cu o puşcă, nu-i aşa? Sau poate o excursie înapoi la New Orleans. Dar, la naiba, asta e răpire. Grijile detectivului nostru curajos par fără sfârşit. Este o mare povară să fii unul dintre tipii buni, nu-i

aşa? Sunt atâtea standarde înalte de menţinut. Bucăţica ta din Kansas nu e aşa de selectivă.

— Ce?

— Am verificat-o. Are dosar.

— Atunci eşti de la CIA.

— Eşti atât de prost încât să crezi că guvernul este reprezentat de un grup de oameni? Că Serviciul Silvic al SUA umblă în costume de urs Smokey? Până şi prietena ta se pricepe mai bine de atât. Întreab-o. A avut nişte experienţe interesante ca fan înfocat al păcii, în ţara lui Oz. Doar că era atât de dedicată cauzei, încât şi-a tras-o cu oricine i-a ieşit în cale şi a rămas însărcinată. Aşa că a mers la o plimbare călare peste preerie şi l-a scos de acolo pe micul flăcău. Aproape la fel de murdar ca treaba făcută cu un umeraş. Dar, din fericire pentru tine, sunt doctori buni în Wichita, aşa că au scos căruciorul pentru copil, lăsând terenul de joacă în bună regulă.

Am aruncat husa de piele prin uşa de la bucătărie, direct pe grămada de lucruri pe care le vărsasem peste masă, apoi m-am dus în dormitor şi am luat o cămaşă şi o pereche de pantaloni şi pantofi din partea de jos a dulapului. Afară, fulgerele despicau cerul, iar tunetele răsunau ca un ecou prin casă. Ploaia lovea cu putere geamurile ferestrelor. Am aruncat hainele lângă el, i-am dezlegat mâinile şi am ridicat din nou puşca.

— Îmbracă-le, am spus.

— E timpul pentru o plimbare? a întrebat, apoi a zâmbit.

— Îmbracă-te, Murphy.

— Nu cred că va fi o călătorie plăcută.

— Gândeşte-te la ce alternative ai. Ne aflăm în Mississippi.

— Bănuiesc că voi călători în portbagaj.

Stătea pe podea şi îşi pusese cămaşa.

— Te superi dacă merg până la baie? Mă îndreptam într-acolo când ai ciocănit.

— Lasă uşa deschisă, i-am cerut.

Mergea spre toaletă cu paşi târşâiţi, ca un om bătrân, în pantalonii de pijama şi având cămaşa descheiată. S-a uitat înapoi la mine, în timp ce şi-a scos penisul şi a urinat zgomotos în apă. În lumina fluorescentă, chipul îi era liniştit, roz, de parcă se predase atât situaţiei cât şi rinichilor săi. Din decenţă sau din repulsie, mi-am luat privirea de la el. Copacii băteau în ferestre, iar printre umbre puteam zări gazonul licărind alburiu, în timp ce

fulgerul străbătea rapid cerul. Eram foarte obosit, mâinile mi se îngreunaseră de epuizare, astfel încât nu voiau să se curbeze în jurul puştii.

Ar fi reuşit să o scoată la capăt dacă nu ar fi zgâriat partea superioară, din ceramică, a rezervorului de WC, atunci când l-a ridicat să scoată un Walther de calibru 7,65 milimetri, legat înăuntru. Dar a apucat să prindă mânerul chiar atunci când eu am tras siguranţa piedicii, am ridicat ţeava tăiată de la şold şi am tras în pieptul lui. Unghiul era prost, iar explozia alicei a spulberat o parte din tocul uşii într-o ploaie de aşchii albe. Proiectilele i-au rupt cămaşa de pe umăr şi au stropit tapetul cu o dâră lungă de sânge, de parcă ar fi fost aruncată acolo de o pensulă. După aceea, nu am fost niciodată în stare să-mi dau seama dacă cel de-al doilea foc fusese necesar. Dar avea Walther-ul în mână, banda neagră pentru izolaţii electrice atârna desfăcută de ţeavă, iar capacul de ceramică spart zăcea în closet. Am scos cartuşele folosite din magazie şi am băgat altele noi. Am adulmecat fumul şi mirosul de praf de puşcă din aer şi aproape în acelaşi timp am apăsat pe trăgaci. Era un glonţ cilindric, pentru căprioare, care l-a nimerit pe Murphy chiar sub inimă şi l-a aruncat în spate, cu braţele desfăcute şi o expresie de neîncredere pe chip, prin uşile de sticlă ale căzii.

Am ridicat cartuşele calde de pe covor şi le-am pus în buzunar. M-am uitat jos la Murphy, care zăcea lungit în cadă. Glonţul pentru căprioare se aplatizase înăuntrul lui şi-şi croise prin spate o gaură de ieşire, de dimensiunea unei monede de cincizeci de cenţi. Ochii lui erau deschişi şi miraţi, iar faţa îi era albă pe de-a întregul, ca şi cum prin rană i s-ar fi scurs fiecare strop de sânge din el. O mână încă îi mai tresărea convulsiv pe burta rotundă.

Dar nu am simţit nicio bucurie.

Mi-am atârnat arma de suportul de sub braţ, mi-am încheiat nasturii de la pelerina de ploaie şi am păşit înapoi în furtună. Aerul era rece şi impregnat cu miros de copaci umezi, de frunze rupte zburând în vânt şi iz sulfuros de fulger, care se prelinsese peste cerul negru de deasupra golfului. Ploaia mi-a spălat borul pălăriei şi mi-a suflat apa în faţă. Am călcat în bălţile întunecate de pe trotuar de parcă nici nu erau acolo. În câteva ore, soarele avea să răsară, iar la est cerul avea să capete nuanţa de roz a începutului de zi; palmierii, plaja şi valurile ce alunecau pe nisip

urmau să se lumineze lent, pe măsură ce soarele urca pe boltă, iar eu mă voi fi întors în New Orleans cu această noapte a vieţii mele aranjată cumva în compartimentul corespunzător.

Dar încercările de-a mă linişti şi de a alunga ca prin magie întâmplarea erau doar arareori încununate de succes. Furtuna a suflat toată noaptea şi a continuat în mare parte din ziua următoare, iar eu, pe barca mea, am descoperit că nu mă simţeam cu nimic mai bine.

11.

În după-amiaza aceea l-am vizitat pe Jimmie la spital. Era încă la terapie intensivă, în aceeaşi stare, cu vocea încă închisă în piept. Faţa şi mâinile îi păreau vopsite cu cenuşă udă.

La cinci şi jumătate am condus până acasă la Annie. Cerul se înseninase, iar când soarele ieşise din nori, aerul căpătase dintr-odată nuanţe de albastru şi auriu, dar vântul încă bătea puternic, lovind copacii de pe marginea drumului, iar frunzele smulse erau împrăştiate pe gazon. Ne-am pregătit cafea cu gheaţă, sandvişuri cu ton şi ouă umplute, le-am dus pe toate pe terasa din spate şi am mâncat la masa de sticlă de sub liliacul persan. Purta blugi Levi’s albi, un pulover alb şi cercei rotunzi de aur, care o făceau să arate ca o hipiotă din anii ’60. Nu-i spusesem despre Jimmie, nici despre Biloxi, dar îmi intuise dispoziţia când intrasem pe uşă, iar acum, cu mâncarea pe jumătate terminată, neliniştea şi incapacitatea ei de a înţelege că avea de-a face cu un reprezentant al unei lumi violente şi de nepătruns i se arătau din nou pe chip.

— Ce se întâmplă, Dave? Nu poţi să ai puţină încredere în mine? O să demarcăm întotdeauna zonele personale, unde nu-i dăm voie celuilalt?

Aşa că i-am spus despre Jimmie.

— Mă gândeam că a apărut probabil în ziar, am spus eu. E un tip popular în cartier.

— Eu nu..., a început ea.

— Tu nu citeşti genul ăsta de poveşti.

Annie şi-a întors privirea îndurerată.

— Îmi pare rău. S-ar putea ca Jimmie să nu supravieţuiască, ori s-ar putea să nu fiu prin zonă ca să-l ajut. Am probleme destul de mari în momentul ăsta.

Ochii ei albaştri m-au privit cu atenţie.

— Trandafirii şi pralinele de la magazinul de delicatese, a spus ea. De-asta nu ai vrut să te întâlneşti cu mine. Mergeai undeva şi ai crezut că aş fi încercat să te opresc.

— Nu văd de ce ar trebui să aduc toate necazurile mele în viaţa ta. Să iubeşti o fată nu ar trebui să implice şi nefericirea ei.

— Dave, de ce crezi că eşti singurul care poate suporta greutăţi? O relaţie înseamnă mai mult decât să te culci cu cineva, cel puţin când vine vorba de mine. Nu vreau să fiu iubita ta cu jumătate de normă. Dacă vrei cu adevărat să strici lucrurile, tratează-mă în continuare ca pe cineva care nu poate să facă faţă lucrurilor, care trebuie protejată.

— O să te rănesc în seara asta, şi nu am cum să n-o fac.

— Nu înţeleg.

— A trebuit să-l ucid pe Philip Murphy aseară, în Biloxi.

A tresărit şi am văzut cum a înghiţit în sec.

— Nu mi-a dat de ales, am spus eu. Cred că am vrut s-o fac când am mers acolo, dar să vrei să faci ceva şi să iei în mod deliberat decizia de a o face sunt două lucruri diferite. Aveam de gând să-l duc înapoi în New Orleans. Am fost neglijent, iar el a crezut că poate scăpa de mine.

— El l-a împuşcat pe fratele tău?

Vocea îi era calmă, dar vestea pe care i-o dădusem îi provoca multă durere.

— Nu cred.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu sunt încă sigur. Cineva o să găsească trupul în curând. Pe căldura asta, chiar şi cu aerul condiţionat pornit...

Buzele ei formau o linie dreaptă, iar nările îi palpitau uşor.

— Ideea e că, mai devreme sau mai târziu, o să fiu arestat, am spus eu.

— A fost autoapărare.

— Am intrat în casa cuiva cu o armă de foc, fără vreo autorizare legală. Apoi am părăsit locul crimei. O să le ia ceva timp, dar, până la urmă, o să-mi verifice amprentele şi o să emită un mandat de arestare.

— Trebuie să vorbim cu cineva. Nu e drept, a spus ea. Tot ce faci se întoarce împotriva ta. Eşti un om nevinovat. Ceilalţi ar trebui să fie la închisoare. Nimeni din secţia aia de poliţie nu-şi dă seama?

— Ţi-am spus totul din alt motiv, Annie, am început, trăgându-mi răsuflarea. Murphy a zis nişte lucruri despre care trebuie să vorbim. A fost un om diabolic, care încerca să-i facă pe ceilalţi să creadă că lumea e un loc la fel de diabolic ca el. Dar, dacă e ceva adevărat în tot ce-a bălmăjit, înseamnă că avea legături cu

o agenţie guvernamentală sau cu cineva care făcea parte dintr-una.

— Ce...

— A spus că ai fost militantă pentru pace, în Kansas. Şi că ai rămas însărcinată şi ai pierdut sarcina călărind un cal.

Am aşteptat. S-a înroşit la faţă şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Îţi scormonesc adânc în viaţă, nu-i aşa? a făcut ea.

— Annie...

— Ce a mai avut de spus?

— Nimic. Nu lăsa o astfel de persoană să te rănească.

— Nu-mi pasă de el. E vorba de tine. Crezi că mi-am avortat propriul copil pe un cal?

— Nu cred nimic.

— Ba da. Ţi se citeşte pe faţă. „E ea persoana care credeam că e? A fost ea o ţintă uşoară pentru tipii ăia din Kansas?"

— Nu am nicio îndoială în legătură cu cine şi ce eşti. Annie, tu însemni totul pentru mine.

Fata a pus furculiţa în farfurie şi s-a uitat prin întunericul din curte.

— Nu cred că pot să fac faţă situaţiei.

— Nu trebuie să faci faţă la nimic. S-a terminat. Trebuia doar să aflu dacă avea legături cu guvernul. Oamenii de la Finanţe mi-au spus că nu avea.

Dar Annie nu mă asculta.

S-a uitat în jos, la farfurie, apoi la mine. Ochii erau roşii, iar în bărbie i se făcuseră gropiţe.

— Dave, mă simt exact ca în noaptea în care m-a atins bărbatul ăla.

— Familia ta e implicată în mişcarea pentru pace, iar FBI-ul a strâns probabil nişte bârfe despre voi. Nu are nicio importanţă. Au dosare pentru tot felul de oameni. Majoritatea din motive de neînţeles. L-au urmărit pe Ernest Hemingway timp de douăzeci şi cinci de ani, chiar şi atunci când făcea terapie cu electroşocuri, înainte să moară. Numele lui Joe Namath[76] şi John Wayne[77] erau pe lista cu trădători ai Casei Albe. I-am atins

[76] Jucător de fotbal american.
[77] Actor, regizor şi producător american de filme.

braţul şi am zâmbit la ea. Haide, cine era mai american decât Ducele[78]?

— Aveam şaptesprezece ani. El era un student menonit, din Nebraska, care participa peste vară la programul de repararea caselor din Wichita.

— Nu e nevoie să-mi spui lucrurile astea.

— Nu, la dracu', nu am de gând să las minciunile oamenilor ălora în vieţile noastre. Nu i-am spus despre copil. Era prea tânăr ca să fie soţul cuiva. S-a întors la şcoală, în Nebraska, şi nu a aflat niciodată. Când eram în luna a şaptea, a fost o furtună groaznică la fermă. Părinţii mei plecaseră în oraş, iar bunicul ara pe marginea unui canal de irigaţii. El era un menonit conservator şi ara cu un atelaj, în loc de tractor. Dar nu ar fi întrerupt niciodată lucrul din cauza vremii decât dacă apa l-ar fi scos de pe câmp. Îl priveam de pe veranda din faţă şi vedeam cum vântul ridica praful în jurul lui, iar fulgerele făceau salturi la orizont. Cerul era gri-albăstrui, aşa cum se face în Kansas când vezi tornadele ridicându-se de la pământ, departe, în zare. Apoi un fulger a lovit un plop de lângă canalul de irigaţii şi am văzut cum el, atelajul şi grapa se răstoarnă pe margine. Am alergat pe câmp, prin ploaie. Bunicul se afla sub plug, cu faţa în nămol. Nu puteam să-l scot de acolo şi am crezut că o să se sufoce. I-am scos nămolul din gură şi din nas şi i-am pus bluza mea sub cap. Apoi am dezlegat unul dintre catâri din ham. Telefonul din casă nu funcţiona şi a trebuit să merg pe jos şase kilometri şi jumătate, până la casa unui vecin, ca să cer ajutor. Am pierdut sarcina în curtea lor. M-au urcat în spatele unei camionete acoperite şi m-au dus la spitalul din Wichita. Am pierdut atât de mult sânge pe drum, încât era cât pe-aci să mor.

— Eşti o fată incredibilă, Annie.

— De ce ţi-a spus bărbatul ăla lucrurile astea?

— Voia să-mi distragă atenţia, să mă facă să mă gândesc la altceva. Şi-a dat seama că nu mai are decât o carte de jucat şi intenţiona s-o joace.

— Mă tem pentru tine.

— Nu ar trebui. Patru dintre ei sunt morţi, iar eu sunt încă viu şi nevătămat. Când eram în Vietnam, încercam să plănuiesc totul în detaliu. Apoi, într-o zi, un prieten mi-a spus: „Nu te mai

[78] Porecla actorului John Wayne.

preocupa de chestiile complicate. Singurul lucru care contează e că eşti încă la suprafaţă, respirând”.

— Numai că tu nu erai de acord.

— O persoană trebuie să acţioneze şi să gândească în felul care i se potriveşte. Nu pot avea control asupra tuturor rahaturilor din viaţa mea. Nu eu l-am provocat. De fapt, am încercat să mă îndepărtez de el. Nu mi-a ieşit.

I-am citit tristeţea pe chip şi i-am luat mâinile într-ale mele.

— Singurul lucru pe care-l regret e faptul că ţi-am creat probleme, am spus eu. E meteahna poliţistului.

— Dacă am probleme din cauza ta, e pentru că aşa-mi doresc.

— Annie, nu înţelegi. Atunci când ţi-am spus despre Biloxi, te-am implicat după ce lucrurile s-au întâmplat deja. Şi când am venit aici, în seara asta, cred că ştiam ce trebuie să fac. Trebuie să plec. Te sun mai târziu.

— Unde pleci?

— Trebuie să îndrept lucrurile. Nu-ţi face griji. În cele din urmă, lucrurile se rezolvă.

— Rămâi aici.

S-a ridicat de la masă şi s-a uitat la mine. I-am urmat gestul şi am luat-o în braţe, i-am simţit trupul lângă al meu, micşorându-se şi apropiindu-se sub mâinile mele, i-am perceput forma capului sub bărbia mea şi i-am simţit lângă gleznă piciorul curbat, încălţat în sanda. I-am sărutat părul şi ochii, iar când şi-a deschis din nou pleoapele, nu-i vedeam decât albastrul electric al irisurilor.

— Hai să mergem înăuntru, a spus ea.

Vocea ei răsuna ca o şoaptă profundă în urechile mele, mâinile-i erau ca atingerea unei aripi de pasăre pe coapsa mea.

Mai târziu, în întunericul din dormitorul ei, când din apus mai rămăsese o strălucire portocalie şi mov, în spatele draperiilor pe jumătate trase, ea stătea sprijinită pe pieptul meu şi-şi mişca mâna pe pielea mea.

— Într-o zi, vei avea inima mai uşoară, a spus ea.

— E uşoară acum.

— Nu, nu e. Deja te gândeşti la restul acestei nopţi. Dar într-o zi vei simţi toată agitaţia dispărând din tine.

— Unii oameni nu sunt făcuţi aşa.

— De ce crezi asta? a întrebat ea încet.

— Din cauza anilor în care m-am tot analizat, am fost obligat să aflu ce se întâmplă în capul meu. Nu-mi place lumea aşa cum e ea şi mi-e dor de trecut. E ridicol să trăieşti aşa.

•

Am plecat de la Annie şi am mers cu maşina spre Colegiul Dominican St. Mary, unde căpitanul Guidry locuia cu mama lui într-o casă în stil victorian, nu departe de debarcaderul de pe Mississippi. Era o casă galbenă, care avea nevoie de un strat nou de vopsea; iarba ce acoperea peluza nu fusese tăiată, iar grădina era plină de copaci şi tufişuri lăsate în paragină. Toate ferestrele erau întunecate, cu excepţia celei de la sufragerie, luminată de ecranul televizorului. Am deschis poarta şi am mers pe aleea crăpată până la veranda din faţă. Leagănul de pe verandă, lăsat într-o parte, atârna de nişte lanţuri ruginite, iar soneria era de genul celor cu mâner pe care trebuie să-l roteşti. Mă gândeam că venise timpul ca şeful să ia serios în considerare ideea de a se căsători cu văduva de la departamentul pentru alimentarea cu apă.

— Dave, ce cauţi aici? m-a întrebat căpitanul când a deschis uşa.

Purta un tricou şifonat, papuci şi pantaloni vechi, cu pete de vopsea pe ei. Ţinea în mână o cană cu un pliculeţ de ceai.

— Îmi pare rău să te deranjez acasă. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Sigur, intră. Mama tocmai s-a dus la culcare. Mă uitam la meci.

În sufragerie era întuneric, mirosea a praf şi a Mentholatum şi era plin de mobilier din secolul al XIX-lea. Nu erau antichităţi, ci pur şi simplu lucruri vechi, la fel ca grămada de ceasuri, vase, imagini religioase, cărţi fără coperte, perne aruncate şi teancuri de reviste, care ocupau fiecare centimetru de spaţiu din cameră. M-am aşezat într-un fotoliu adânc, cu braţele uzate.

— Vrei ceai sau Dr Pepper? m-a întrebat.

— Nu, mulţumesc.

— Vrei altceva?

— Nu.

— Aşa, băiete. Jimmie încă se ţine pe poziţii, nu-i aşa?

— E la fel.

— Da, am trecut pe la el în jurul prânzului. O să supravieţuiască, Dave. De obicei, dacă trec de prima zi, trăiesc. E ca şi cum ceva înăuntrul lor capătă din nou viaţă.

— Am necazuri mari. Mi-am zis să suport pur şi simplu consecinţele, apoi m-am gândit să plec din oraş.

S-a întins, din locul unde era aşezat pe canapea, şi a oprit meciul.

— M-am gândit, mai degrabă, să înfrunt situaţia acum, înainte să devină şi mai gravă, dacă e posibil, am spus eu.

— Despre ce e vorba?

— A trebuit să-l ucid pe Philip Murphy noaptea trecută, în Biloxi.

Am văzut cum i se încleştează maxilarul şi cum i se aprind ochii de furie.

— Aveam de gând să-l arestez. Ăsta e adevărul, căpitane. L-am lăsat să meargă la baie să urineze, dar avea un Walther lipit cu bandă în bazinul de toaletă. El a hotărât regulile.

— Nu, tu le-ai hotărât, când ai decis să acţionezi de unul singur, când ai refuzat să accepţi regulile suspendării tale, când ai decis să acţionezi de unul singur, într-un alt stat. Te-am rugat la spital să ai puţină răbdare, puţină încredere. Cred că am vorbit degeaba.

— Căpitane, te respect, dar câtă încredere au avut alţii în mine?

— Ascultă ce spui. Îţi poţi imagina cum ar fi să faci astfel de declaraţii într-o sală de judecată?

Am simţit cum mă înroşesc la faţă şi a trebuit să-mi întorc privirea de la el.

— Dar încă nu mi-ai spus totul, nu-i aşa?

— Nu.

— Ai plecat de la locul faptei şi nu ai raportat incidentul?

— Da.

— Ce altceva s-a mai întâmplat?

— Cred că Purcell l-a omorât pe Bobby Joe Starkweather.

— Din ce motiv?

— Nu ştiu.

— Poate că într-o zi se plimba prin circumscripţia St. Charles şi i s-a năzărit să omoare un ţărănoi, a spus căpitanul.

— A existat un martor. Am numele ei şi ştiu unde lucrează.

— Dar până acum nu te-ai deranjat să-i mai spui asta altcuiva?

— E o prostituată dependentă de droguri, căpitane. Creierul ei e la fel de moale ca o îngheţată topită. Şi nu ştiam ce se va întâmpla cu ea dacă o păstrează ca martor.

— Mi-e greu să asimilez toate informaţiile astea, Dave. Trebuie să-ţi spun că treaba cu Purcell pare o chestie fabricată. Poate că problemele lui personale o să-i distrugă cariera, dar nu e un asasin, pentru numele lui Dumnezeu.

Mă simţeam obosit, gol pe dinăuntru, fără să mai am vreo opţiune, şi toate doar aşa, degeaba. Căpitanul era un om bun. Nu ştiu ce aşteptasem de la el, de fapt. Vizitându-l acasă cu poveştile mele stranii, îi oferisem şi mai puţine alternative decât aveam eu.

— Dă-mi adresa, a spus el. O să sun la poliţia din Biloxi. Apoi va trebui să mergem la secţie, şi cred că ar fi cazul să soliciţi un avocat.

A telefonat, iar eu am ascultat ursuz cum discuta cu cineva din secţia lor de omucideri. Mă simţeam ca un copil neascultător care trebuia dat pe mâna unor persoane cu autoritate, amuzate de situaţie. Căpitanul a terminat de vorbit şi a închis telefonul.

— O să trimită o maşină şi o să mă sune înapoi, a spus el.

Am aşteptat în tăcere.

— Copilul ăla negru a găsit până la urmă ceva în dosarele cu poze?

— Nu, era prea speriat, săracul. Şi am aflat şi că e uşor retardat. Doar nu crezi că Murphy a apăsat pe trăgaci?

— Nu.

Căpitanul a expirat puternic pe nas. Degetele lui se mişcau pe materialul canapelei, în timp ce aşteptam, sumbri.

— Căpitane, ai auzit ceva despre Didi Gee, cum că ar fi pus sub acuzaţie?

— Nu, dar ştii cum sunt cei de la biroul procurorului. Câteodată se fac că nu ştiu nimic, mai ales dacă se gândesc la puţină publicitate la ştirile de la ora şase. Ce ai auzit?

— Crede că o să fie adus în faţa judecătorului.

— Ţi-a spus ţie asta? Ai stat de vorbă cu Didi Gee?

— M-a rugat să ne întâlnim la Mama Lido. Mi-a spus despre Murphy.

— Dave, din momentul ăsta, te sfătuiesc să fii foarte atent cu ce-mi spui.

— Cred că-şi imaginează chiar că s-ar putea să ajungă la Angola.

— Dacă biroul procurorului decide să-l trimită pe Didi Gee în faţa unui juriu, asta nu are nimic de-a face cu crima. Aveam două cazuri pe care credeam că le putem lega de el, iar procurorul a stat cu mâinile în sân, până când unul dintre martori a fugit din oraş, iar unul dintre funcţionari a aruncat o mărturie semnată. Mai ţii minte, acum doi ani, când cineva a tăiat în bucăţi un agent de pariuri pe nume Joe Roth şi l-a băgat în compactorul de gunoi din propria casă? Vecinul a auzit un ferăstrău circular făcând zgomot în mijlocul nopţii şi a văzut doi tipi ieşind în zori din casă, cărând un sac de hârtie murdar de sânge. Am aflat mai târziu că înăuntru se aflau salopetele pe care le purtaseră când tăiaseră corpul lui Roth. Vecinul l-a identificat pe unul dintre mardeiaşii lui Didi Gee. Tipul nu avea niciun alibi, maşina lui avea scaunul murdar de sânge, era un psihopat de doi bani care l-ar fi vândut pe Didi Gee la un târg de vechituri ca să se salveze de scaunul electric. Dar cei de la biroul procurorului au pierdut vremea timp de cinci luni, până când martorul nostru şi-a vândut casa, sub preţul de achiziţionare, şi s-a mutat în Canada. Aşa că nu pot să le iau eforturile de acum prea în serios. Dacă vor să-l închidă pe grăsan, ar trebui să stea de vorbă cu noi, şi nu o fac. Dave, nu sunt sigur ce încerci să spui, dar nu are nicio importanţă. Ăsta e teritoriul nostru, nu al tău, chiar dacă vorbim despre fratele tău. Care e cuvântul ăla pe care îl folosesc oamenii când vorbesc despre personajele din piesele lui Shakespeare?

— Orgoliu?

— Da, ăsta e cuvântul. Mândrie, un tip care nu ştie când e cazul să se oprească. Cred că am descoperit originea problemei cu care ne confruntăm acum.

Căpitanul Guidry a dat iar drumul la meci şi s-a prefăcut că se uită cât timp am aşteptat telefonul. Era clar că se simţea inconfortabil. Presupun că se gândea că ar fi putut fi nevoit să mă aresteze. Până la urmă, s-a ridicat, a mers în bucătărie şi a adus câte o sticlă de Dr Pepper.

— Îţi aminteşti de o băutură numită Dr. Nut, de când eram copii? m-a întrebat.

— Sigur că da.

— Erau bune, nu-i aşa? Seamănă cel mai mult la gust cu Dr. Pepper. Cred că de-asta cei din sud beau Dr. Pepper tot timpul.

S-a oprit din vorbit şi şi-a atins vârfurile degetelor cu palmele.

— Uite ce e, ştiu că tu crezi că nu se mai poate face nimic, dar încearcă să te concentrezi asupra lucrurilor bune. Nu mai bei, încă mai ai prieteni buni şi ai un trecut nemaipomenit ca poliţist.

— Îţi mulţumesc.

Telefonul a sunat, iar bărbatul a răspuns, vizibil uşurat. A ascultat aproape un minut întreg, clipind din când în când, după care a spus:

— Aşa a zis – pe aleea Azalea, ultimul duplex, cu tencuială roz. Lângă un teren viran.

Căpitanul s-a uitat spre mine.

— Aşa este, nu, Dave? E ultima clădire de pe stradă, iar apartamentul vecin are ziare pe peluză?

Am dat din cap aprobator.

— Aveţi adresa bună, a rostit el la telefon. L-aţi găsit pe proprietar?... înţeleg... Nu, domnule, nici eu nu pricep. Aş aprecia, însă, dacă ne-aţi ţine la curent, iar noi o să facem la fel... Da, domnule, mulţumesc pentru timpul acordat şi bunăvoinţă.

A închis telefonul şi şi-a atins implanturile de păr de pe cap.

— Nu e nimeni acolo.

— Poftim?

— Nu e niciun Philip Murphy, niciun cadavru la duş, nici haine în dulapuri, nimic în bufete sau sertare. Vecinul spune că de dimineaţă au venit nişte tipi cu o rulotă U-Haul. Singurul lucru care poate fi verificat e că uşile de la duş nu mai au geamuri şi arată ca şi cum cineva ar fi tăiat cu ferăstrăul o bucată din tocul uşii. Avea plumb în el?

— Da, am nimerit marginea la prima rafală.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Dave.

— Şi proprietarul?

— Locuieşte în Mobile. Încă nu au vorbit cu el.

— Dar sângele?

— Locul e curat. Ai scăpat, cel puţin deocamdată.

— Asta înseamnă că sunt mai mulţi. Sunt ca nişte furnici-soldaţi care-şi cară morţii dându-i de-a rostogolul.

— Lucrez în departament de treizeci şi doi de ani. Doar o singură dată m-am mai întâlnit cu ceva asemănător, şi, ca să fiu sincer, m-a dat peste cap pentru mult timp. Acum douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani, o maşină cu soldaţi a fost lovită de un tren, pe Tchoupitoulas. Au murit cu toţii şi, când zic asta, vreau să spun că au fost făcuţi una cu pământul, sub motor. Ce m-a deranjat era că toţi trei purtau centuri de siguranţă. Care e probabilitatea să moară trei oameni care poartă centuri de siguranţă? În plus, cei care sunt atât de atenţi nu se pun în faţa trenului. Revenind, era iarnă, iar ei trebuiau să fie în permisie de la Fort Dix, New Jersey, dar erau bronzaţi ca şi cum ar fi stat la plajă şase luni. Cred că erau morţi înainte să-i lovească trenul. Cineva le-a pus centurile şi i-a aşezat pe şină la trei dimineaţa. Dar n-o să fiu niciodată sigur, pentru că armata a revendicat cadavrele, le-a sigilat în saci şi n-am mai auzit niciodată despre cazul ăsta. Am face bine să vorbim cu oamenii de la Finanţe mâine dimineaţă.

— Li se întâmplă să intre în comă când aud vocea mea la telefon.

— O să-i sun eu. Ai făcut ce trebuia venind aici astă-seară. Lucrurile par mai puţin grave decât se prezentau cu ceva timp în urmă, nu-i aşa?

— Da, domnule, aşa e.

— Mai e ceva ce vreau să-ţi spun. Se pare că biroul procurorului n-o să te mai acuze de deţinere de armă tăinuită.

— De ce?

— Vor fi alegeri în curând. E vremea pentru lege şi ordine. Vor apărea mult în presă în legătură cu jocurile de noroc şi narcoticele şi nu vor să fie acuzaţi că irosesc banii din taxele oamenilor pe procesul unui poliţist, pentru o acuzaţie de doi bani.

— Eşti sigur?

— Aşa am auzit. Nu te baza pe asta încă. Dar tipii urmăresc lucruri mai importante şi nu le pasă de problemele noastre minore din secţie. În orice caz, stai liniştit o vreme, da, Dave?

•

Dar cine nu riscă nu câştigă. Nu o laşi moale pe ultima sută de metri, nu abandonezi planul aproape de finiş.

A doua zi a plouat chiar înainte de răsărit, iar când a ieşit soarele, copacii de pe marginea străzii Carondelet erau verzi şi

picurau, iar aerul era atât de umed, încât semăna cu ceaţa, impregnat cu o lumină roz-deschis, de culoarea vatei de zahăr. Am parcat mai jos de casa lui Clete, pe aceeaşi stradă, într-un cartier de muncitori, care avea să fie până la urmă pe de-a întregul populat de afro-americani. Iarba fusese tunsă recent, dar era tăiată în fâşii inegale, cu smocuri de verdeaţă neglijate, care se iţeau din urmele lăsate de maşina de tuns, iar crăpăturile de pe trotuar şi alee erau pline de buruieni. Tomberoanele fuseseră golite cu o zi în urmă, dar se aflau încă în faţa casei lui, cu burţile lor turtite strălucind de rouă. La şapte şi jumătate, Clete a ieşit pe uşa din faţă, îmbrăcat într-o cămaşă albă cu mânecă scurtă, o cravată cu dungi şi pantaloni de bumbac. Pe braţ purta haina. Avea cureaua închisă sub buric, aşa cum ar purta-o un fost fotbalist, iar umerii lui largi îl făceau să pară că a îmbrăcat din greşeală cămaşa unui copil.

L-am urmărit în trafic, prin oraş. La lumina roşie a unui semafor, pe măsură ce căldura şi umiditatea se intensificau între clădirile înalte şi maşinile îngrămădite, l-am văzut căscând larg, frecându-şi faţa ca şi cum încerca să readucă la viaţă ţesutul mort şi rezemându-şi capul de uşă. Acela era un bărbat care avea în sânge o cantitatea sănătoasă din melancolia câinelui galben[79]. Pe la jumătatea dimineţii, avea deja să fi transpirat din greu golind rezervorul cu apă, gândindu-se dacă ar trebui să mai ia aspirină, ascunzându-şi nefericirea în întunericul dintr-o cabină de toaletă; la prânz avea să iasă în lumina strălucitoare a soarelui, în zgomotul traficului şi avea să meargă cu maşina peste Canal, la o cafenea unde nu-l cunoştea nimeni, ca să poată bea o bere în timpul mesei, până la ora unu, şi să se adune după toată agitaţia zilei. Nu-i mergea bine şi avea să-i meargă şi mai rău.

A parcat ilegal în faţa depozitului Greyhound şi a mers înăuntru, îmbrăcându-şi haina. Cinci minute mai târziu era din nou în maşină. Îşi făcea loc prin trafic, uitându-se în jur ca şi cum întreaga lume venea spre el ameninţător, din oglinda retrovizoare.

M-am întors la barcă, am sunat la spital şi m-am interesat de starea lui Jimmie. Am ridicat greutăţi, am alergat şapte kilometri pe marginea lacului, mi-am curăţat şi mi-am lustruit pistolul şi

---

[79] Trimitere la cântecul *Yellow Dog Blues*, interpretat de Bessie Smith.

am gătit nişte peşte şi *dirty rice* pentru masa de prânz, ascultând o înregistrare veche a lui Blind Lemon Jefferson:

Îmi sap mormântul cu o lopată de argint
Şi văd că mormântul meu e păstrat curat.
Oh, Dumnezeule, coboară-mă pe un lanţ de aur.

Mă întrebam de ce doar afro-americanii tratau moartea în mod realist în arta lor. Oamenii albi scriau despre ea abstract, o foloseau ca mijloc poetic, erau preocupaţi de ea numai de la distanţă. Majoritatea poemelor lui Shakespeare şi Frost despre moarte au fost scrise când ambii erau tineri. Când Billie Holiday, Blind Lemon Jefferson sau Leadbelly cântau despre ea, puteai să-l auzi pe gardian cum trage cocoşul armei, vedeai silueta întunecată atârnând de un copac, pe fundalul unui soare roşu, muribund, simţeai mirosul coşciugului din lemn de pin, coborât în acelaşi pământ din Mississippi pe care un arendaş îl muncise toată viaţa.

În după-amiaza aceea am mers la spital şi am petrecut două ore cu Jimmie. Dormea cu indiferenţa cuiva care trecuse într-o altă dimensiune. Din când în când, gura i se contracta, ca şi cum i s-ar fi aşezat o muscă pe ea, şi mă întrebam ce amintire dureroasă se afla sub masca cenuşie, aproape fără trăsături, care devenise chipul lui. Speram că nu-şi amintea de gloanţele trase direct spre capul lui, prin uşa toaletei. Puţini oameni trăiesc experienţa terifiantă a unui astfel de moment. Soldaţii învaţă să nu vorbească despre asta. Victimele civile încearcă s-o explice prietenilor şi terapeuţilor şi sunt adesea tratate cu aceeaşi compasiune pe care o arătăm nebunilor ce bălmăjesc în neştire. Dar cea mai bună descriere pe care am auzit-o vreodată nu a fost de la o victimă sau un soldat. Aveam un criminal în serie în celula pentru izolare, la Districtul Unu, şi a dat un interviu unei reportere de la *Times-Picayune.* Nu o să uit niciodată cuvintele lui: „Niciun val de adrenalină nu se compară cu asta. Se îneacă când o îndrepţi spre ei. Imploră şi se pişă pe ei. Plâng, te roagă să alegi pe altcineva, încearcă să se ascundă în spatele propriilor mâini. E ca şi cum ai privi pe cineva topindu-se ca o budincă”.

Dar nu aveam cum să-mi dau seama ce bătălie se dădea în Jimmie. Poate nu se întâmpla nimic înăuntrul lui. A doua zi

aveau să-i perforeze craniul cu o freză şi să-i adune fragmentele de plumb şi os care-i erau înfipte în creier. Dar poate că nu aveau să găsească pur şi simplu celule nervoase care arătau ca şi cum ar fi fost lovite cu un spărgător de gheaţă; era posibil, a spus doctorul, ca rănile să fie mai grave, să arate precum ţesutul mort şi moale al unui fruct lovit. În cazul ăsta, mintea i s-ar fi putut deteriora până în punctul în care gândurile lui n-ar fi fost cu mult mai mult decât nişte scrijelituri pe nisip, sub curenţii unei mări leneşe.

La ora cinci parcasem maşina pe strada Basin, cu o clădire mai jos de sediul Districtului Unu, când Clete a ieşit pe uşa din faţă. L-am urmărit din nou la depoul de autobuze Greyhound şi l-am văzut parcând paralel cu un alt autovehicul, intrând înăuntru şi întorcându-se câteva minute mai târziu la maşină. Deşi acum ştiam cu siguranţă ce făcea, îmi venea greu să cred. Regulamentul departamentului ne obliga să purtăm armele şi în timpul, şi în afara programului, dar obiecţiile şi temerile soţiei lui cu privire la arme erau în mod evident suficiente să-l facă să se pună într-o poziţie incredibil de vulnerabilă.

I-am văzut maşina intrând în trafic, apoi am mers la o cafenea în aer liber, pe Decatur, peste drum de Piaţa Franceză. M-am aşezat la un bar cu produse din fructe de mare, am mâncat un castron de *gumbo* de crevete şi două duzini de stridii şi am citit ziarul de după-amiază. În cafenea se afla un grup de tineri. Ei ascultau muzică din Insule la tonomat, beau Jax la butoi şi mâncau stridii cu viteza cu care barmanul negru le putea scoate din lăzile frigorifice şi le putea scobi din cochilii, pe o tavă. Când traficul s-a mai rărit, iar străzile s-au mai răcorit sub umbrele alungite, am mers cu maşina pe Carondelet, la casa lui Clete.

Când colegul meu a deschis uşa, ţinea în mână o doză de bere şi era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurţi, pentru înot, şi cu un tricou pe care scria „NU TE PUNE RĂU CU IUBITA MEA[80]". Ochii lui erau tulburi şi bănuiam că sărise peste cină şi se dedicase deja unei seri de auto-demolare mentală.

— Hei, Dave, ce mai faci? m-a întrebat. Vino pe veranda din spate. Leg nişte muşte pe undiţă. Cred că o să merg în Colorado şi o să pescuiesc nişte păstrăv.

— Unde e Lois?

---

[80] Vers al unui cântec popular al etniei *cajun*.

— A ieşit cu fetele la un spectacol. Cred că merg cam la zece spectacole pe săptămână. Dar nu mă deranjează. Ia bilete cu reducere de la bancă, şi e mai bine pentru ele decât să se uite la MTV. Sunt copiii ei, oricum, nu-i aşa? Ia spune-mi ceva. Te-am văzut cumva pe canal în dimineaţa asta?

— Poate.

— Mergeai să-l vezi pe Jimmie?

— L-am vizitat în după-miaza asta.

— A, şi cum se simte?

— Mâine o să fie operat din nou. O să aflăm mai multe atunci.

— Îmi pare foarte rău pentru Jimmie. E un tip de treabă.

— Apreciez asta, Clete.

— Scuză mizeria de aici. Aruncă revistele alea pe podea şi stai jos. Vrei o cola, sau o cafea, sau ceva?

— Nu, mulţumesc.

Construise el însuşi veranda, cu trei ani înainte. Arăta ca o cutie de biscuiţi bătută în cuie în spatele casei. Vase cu ferigi maronii, neudate şi plante agăţătoare ofilite erau atârnate la ferestre, iar covoarele pe care le folosise ca să acopere betonul arătau ca nişte prosoape decolorate, azvârlite pe jos. Aşezase o masă pentru jocuri de cărţi în mijlocul camerei, iar pe ea erau aşezate un dispozitiv în care puteai fixa muşte pentru pescuit, ca într-o menghină, gheme, diferite tipuri de pene de pasăre şi un mănunchi de cârlige mici. O momeală zdrenţuită, neterminată, aştepta prinsă în dispozitiv.

Clete s-a aşezat pe un scaun de pânză şi a scos altă bere din lada frigorifică plină cu gheaţă.

— O să-mi iau o vacanţă de două săptămâni şi o să mergem în Colorado, a spus el. Lois o să-l viziteze pe preotul ei budist, poate o să şi-l scoată din sistem, apoi o să facem camping pe râul Gunnison, o să pescuim, o să plecăm în excursii, o să trăim la cort, o să facem toate chestiile alea sănătoase. Pot să renunţ la fumat, să slăbesc puţin, poate să reduc din băutură. E o şansă la un început nou. Aştept cu nerăbdare momentul.

— Am pistolul tău de 9 mm.

— Poftim?

— Te-am urmărit până la autobază.

Pielea rigidă din jurul gurii lui încerca să se încreţească în forma unui zâmbet.

— Despre ce vorbeşti? a întrebat.

— Te-am urmărit de dimineaţă şi din nou în după-amiaza asta. Apoi l-am pus pe Bobo Getz să-ţi deschidă dulapul. Îţi aduci aminte de el. Cumpără cheile camerelor de la prostituatele care stau pe la Ramada.

Faţa i-a împietrit. Şi-a coborât privirea, a scos o ţigară din pachet, apoi a băgat-o la loc.

— Dave, ce încerci să-mi faci?

— Nu ţi-a făcut nimeni nimic. Te-ai băgat singur în rahat.

— Deci mi-e ruşine că mi-am uitat arma într-un dulap dintr-o staţie de autobuz. Dar ăsta nu e un cămin, e un azil de nebuni. Cine te-a ales pe tine să mă judeci?

— Joacă teatrul ăsta cu altcineva. Echipa de balistică o să descopere că arma ta şi glonţul care a ieşit din Bobby Starkweather se potrivesc. Ar fi trebuit s-o arunci undeva.

— Da? Poate că nu mă aşteptam ca partenerul meu să mi-o fure.

A scos ţigara din pachet, a aprins-o cu o brichetă Zippo, după care a lăsat obiectul să cadă cu zgomot pe masă şi şi-a frecat faţa cu mâna, în timp ce fuma. Deci o să mă bagi la storcător?

— De ce ai făcut-o?

— Pentru zece mii de dolari.

Nu am spus nimic. M-am uitat la mâinile lui mari, la felul cum ţigara părea atât de mică între ele, la faţa lui roşie şi plină de cicatrice şi m-am întrebat ce se întâmplase cu omul inteligent şi bine dispus cu care lucram.

— Haide, era un gunoi şi tu ştii asta, a spus el. Banca nu îmi acorda alt împrumut. Încă îi mai plătesc pensie alimentară primei soţii, am datorii la compania de finanţe şi îi plăteam cincizeci pe săptămână unui cămătar. Aş fi putut să le fac faţă, dar au apărut nişte complicaţii cu o fată. Mi-a spus că i-a întârziat o săptămână şi m-a stors de o mie ca să dispară fără să stea de vorbă cu Lois. Ar fi fost de-ajuns s-o bage în spital.

— Cine te-a plătit, Clete?

— Murphy.

— De ce-l voia mort? De ce voia s-o facă un poliţist?

— Ce importanţă are?

— Va trebui să dai o explicaţie la un moment dat.

— A spus că tipul era un nemernic, că scăpase de sub control sau ceva de genul ăsta.

— Murphy nu avea nevoie să plătească poliţişti ca să scape de cineva.

Clete s-a încruntat. Şi-a şters nişte tutun de la colţul gurii.

— Ai spus nu *avea.*

— Nu mai e în joc.

I-a trebuit un moment să înţeleagă.

— Omule, tu nu glumeşti, nu-i aşa?

— Haide, Clete, de ce un poliţist?

A aşteptat o clipă şi l-am văzut înroşindu-se la faţă din nou.

— Mi-a spus că lucrează pentru un tip, presupun că-i vorba de generalul ăla, nu-mi aduc aminte cum îl cheamă, în casa căruia ai fost arestat, a spus că tipul nu credea în omorârea propriilor oameni. Probabil că e o minciună. Sunt toţi nişte gunoaie, oricum.

— Deci îl ştiai pe Murphy dinainte?

— Nu. El mă ştia pe mine. Sau ştia cel puţin că îi dădeam bani unui cămătar.

Bărbatul a băut nişte bere, a tras un fum, şi-a studiat mâinile şi a ridicat privirea din nou.

— Ce facem mai departe, prietene? m-a întrebat.

— Nu ştiu.

— E atât de important un rahat ca Starkweather?

— Nu numai că ai omorât un om pentru bani, dar ai fi putut să-i arestezi pe el şi pe Murphy. M-ai fi putut scăpa pe mine.

— Eu nu văd lucrurile aşa. Dar mă gândesc că nu mai are importanţă acum. O să le dai arma mea?

— Nu o am.

— Poftim?

— Doar am presupus că o lăsai în dulap şi-apoi o luai de-acolo.

A dat din cap şi a răsuflat atât de puternic, încât ai fi crezut că l-am lovit în stomac.

— Să mor dacă nu eşti şmecher, Pătatule.

Clete a început să-i dea bobârnace cu unghiile muştei prinse în dispozitivul ca o menghină.

— Ce crezi că ar trebui să fac acum?

— Nu-mi pasă ce faci, am spus eu. Fugi din oraş. Pleacă în Colorado. Apucă-te de Zen cu Lois. Un singur lucru ştiu sigur – nu-mi mai spune „prietene” niciodată.

12.

Jimmie a intrat în sala de operaţie la opt, în dimineaţa următoare, şi l-au dus în salon abia la prânz. Doctorul îmbrăcat în verde m-a găsit în sala de aşteptare şi s-a aşezat lângă mine, pe canapeaua de piele. Chelise prematur şi avea un accent din Texasul de vest. Avea nişte degete cu care ar fi putut acoperi o minge de baschet.

— Asta numesc eu o problemă superficială, a spus el. Erau una sau două zone problematice, dar aproape totul era la suprafaţă. Luând în considerare situaţia, s-a curăţat excelent. Sunt încă îngrijorat în privinţa ochiului, dar, cel puţin, nu cred că mai e cazul să vorbim despre paralizie. Sper că aţi primit veşti bune în dimineaţa asta.

— Da, domnule doctor.

— Acum, în legătură cu celelalte lucruri – recuperarea, efectele post-operatorii, trauma psihologică – nu putem fi siguri. Sunt multe lucruri pe care nu le înţelegem despre creier. Uneori a trebuit să deschid pacienţi şi să tai cam cât ai apuca într-o cupă pentru îngheţată şi, cumva, celelalte părţi ale creierului compensează şi persoana poate trăi o viaţă destul de normală. Alte daţi, am văzut o simplă fractură provocându-i cuiva dureri de cap care aproape l-au făcut să se sinucidă. E ca *Jack in the box*[81]*.* Uneori, pur şi simplu nu ştii ce o să iasă din cutie. Dar avem un specialist grozav în oftalmologie şi terapeuţi buni, iar situaţia fratelui dumneavoastră se va îmbunătăţi în fiecare zi. Înţelegeţi ce spun? Cu alte cuvinte, l-am întors din drum, şi asta e tot ce contează.

Am dat mâna, apoi m-am oprit la magazinul de cadouri de la parter şi am aranjat să fie trimise flori proaspete în camera lui Jim. Am văzut un rac mare din plastic în vitrina de cadouri şi am rugat-o pe vânzătoare să-l lege cu o fundă de vaza cu flori.

•

M-am întors la dosarele din arhiva publicaţiei *Picayune.* Încă o dată, fotografiile şi articolele m-au trimis dincolo de mare, înapoi

[81] Jucărie constând dintr-o păpuşă ascunsă într-o cutie şi propulsată afară prin intermediul unui sistem de arcuri.

în perioada care avea să fie mereu a mea, indiferent dacă voiam asta sau nu. Uitându-mă atent la imaginile cu soldaţi urcându-şi răniţii în elicopterul pentru evacuări de urgenţă, prin iarba înaltă, aplatizată, din jurul lor, la feţele pline de praf, cu dâre de transpiraţie uscată, la capetele întoarse către focurile de armă care se auzeau încă în spatele lor, mă simţeam ca un lepros care nu poate să-şi lase în pace propriile leziuni acoperite de cruste. Şi, asemenea acelui lepros, ştiam că eram pe cale să-mi scufund degetul într-o cavitate mustind de durere şi supărare, ce nu avea să se cauterizeze cu timpul. Am schimbat cadrele de microfilm pe ecran, până când am dat din nou de fotografiile făcute în timpul şi după masacrul de la My Lai. Nu reuşisem să uit de niciuna dintre pozele alea, de când le văzusem în revista Newsweek, cu cincisprezece ani în urmă. Sătenii fuseseră adunaţi laolaltă, un soldat cu un M16 stătea cu faţa la ei, iar o femeie implora cu mâinile împreunate, în timp ce băieţelul ei, nu mai mare de cinci ani, se ţinea de fusta mamei şi se uita din spatele ei cu o spaimă buimacă întipărită pe faţă. Avea gura deschisă, pielea de pe chip îi era înţepenită de frică, iar ochii îi erau mari şi înţelegeau că rugăminţile mamei sale nu-l puteau apăra de ceea ce avea să se întâmple. Următorul cadru de pe microfilm arăta şanţul în care fuseseră executaţi. Pe fundul şanţului, în învălmăşeala de adulţi morţi, se afla trupul unui băieţel care purta aceeaşi pereche de pantaloni scurţi şi acelaşi tricou precum copilul din prima fotografie. Acesta era războiul pe care un preşedinte american îl numea o cauză sfântă.

Ştiam că şi eu aveam să fiu mereu captiv în obiectivul acela, închis într-un cadru de film cu a cărui imagine oamenii nu vor putea niciodată să se confrunte, pentru că ar fi fost nevoie de o recunoaştere a responsabilităţii, care ar fi amorţit o întreagă naţiune.

De-asta cuvântul „obsesie” este unul convenabil în vocabularul analitic. Îl atribuim celor surprinşi de aparatul de fotografiat, care nu se pot desprinde din acele perioade istorice mai întunecate, scrise pentru ei de altcineva. Dar bănuiam că generalul ar fi înţeles ce voiam să spun, că auzise şi el clicul butonului într-un moment neaşteptat şi îşi dăduse seama, cu o accelerare a pulsului, că unii dintre noi suntem meniţi să rămânem ancoraţi doar în prezent.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat în după-amiaza aceea. M-am întors la barcă, am mâncat un sandviş, am băut un pahar de ceai cu gheaţă şi m-am simţit deodată foarte obosit. Am adormit cu ventilatorul suflându-mi aer în faţă, din partea cealaltă a cabinei în care era foarte cald, şi m-am trezit o oră mai târziu, năpădit de căldura densă a după-amiezii, adunată în jurul capului meu. Am dat drumul la apă în chiuveta de la bucătărie, m-am spălat pe faţă şi m-am şters cu un prosop de hârtie. M-am holbat distrat pe fereastră, în lumina orbitoare a soarelui. Apoi ochii mei s-au oprit asupra unui bărbat care stătea sub un palmier, mai jos, pe plajă. Avea părul complet alb, pielea foarte bronzată şi stătea drept, fumând o ţigară printr-un portţigaret şi uitându-se din spatele ochelarilor lui de aviator către lacul strălucitor. Mi-am şters umezeala de la ochi cu degetele şi m-am uitat din nou. Bănuiam că, până la urmă, era posibil să fiu cu adevărat obsedat. Am ieşit pe punte şi l-am văzut întorcându-se şi uitându-se la mine. Fumul de ţigară se înălţa în vânt, din colţul gurii sale. Am traversat repede pasarela şi m-am îndreptat spre el, pe plajă. A continuat să mă privească un moment, a scos ţigara din suportul ei şi a lăsat-o să cadă pe nisip. S-a îndreptat apoi, relaxat, spre un Chrysler gri-închis. Căldura semăna cu aburul ce se ridică de pe o plită.

•

Mi-am pus pantofii şi pantalonii de alergat, am dat o tură de opt kilometri de-a lungul plajei, am făcut duş în cabina mea de tablă şi am sunat-o pe Annie şi ca să-i spun că aveam să o scot la cină după ce îl voi fi vizitat pe Jimmie la spital. Dar exact când încuiam uşa, căpitanul Guidry şi-a parcat maşina sub palmierii de lângă docul meu şi a mers pe poteca de pe duna de nisip, spre mine. Îşi ţinea haina pe umăr şi-şi purta insigna într-o parte, agăţată cu o clemă de curea. Tocul pentru pistolul de calibru .38 se vedea pe partea cealaltă. Purta cămăşi albe cu mânecă lungă şi cravată, chiar şi vara, şi avea pete mari de transpiraţie la subraţ.

— Acordă-mi cinci minute din timpul tău, a spus el.

Am descuiat uşa, i-am pregătit Coca-Cola cu rom, mi-am făcut cafea instant cu gheaţă şi ne-am aşezat la masa de pe punte, sub umbrela de pânză. Căldura şi umiditatea după-amiezii începuseră să se ridice şi să se evapore în briza serii, iar pete de un albastru-închis pluteau în verdele de pe lac.

— Nu ar trebui să beau asta, a spus. Am luat câteva pahare după serviciu şi probabil că ar trebui să-mi fie de-ajuns. Dar... şi ce dacă? Noroc, Dave.

— Nu eşti un om care poate fi acuzat de multe vicii, domnule căpitan.

— Da, dar, în consecinţă, viaţa mea e destul de plictisitoare. Sau e aşa cel puţin până devin interesat de un caz. Vreau să te aduc înapoi în departament. Eşti prea valoros ca să pierzi timpul aici, pe barcă. O să-ţi vorbesc direct. Eşti probabil cel mai bun ofiţer de investigaţii pe care l-am avut vreodată în subordine. Ai talent şi abilităţi adevărate. Nu mă pot baza pe nimeni aşa cum m-am bazat pe tine.

— E frumos din partea ta să spui asta.

— Uită de frumos. Vreau oameni arestaţi pentru împuşcarea lui Jimmie. Mi-e ruşine de numărul de omoruri şi tentative de omor pe care nu le judecăm. Sunt convins că aproape fiecare tip pe care nu îl reţinem continuă să omoare oameni până când e prins, într-un final. Nu am crezut niciodată în teoria asta că o crimă e ceva ce faci o singură dată. Îţi aduci aminte de asasinul ăla din New Jersey, pe care l-am prins cu cinci sau şase ani în urmă? A fost suspectat în aproape optsprezece crime plătite. Greu de crezut, nu-i aşa? Ar fi încă liber dacă unul de-ai lui nu i-ar fi înfipt un spărgător de gheaţă în ureche. În orice caz, nu o să se bage în asta. O să leg pachetul cu fundă şi o să îl duc eu însumi la biroul procurorului, dar s-ar putea să am nevoie de puţin ajutor. Aşa că nu mă aburi, Dave. Ştiai ceva când ai ieşit din camera lui Jimmie, în ziua în care a fost împuşcat. Vreau să aflu despre ce e vorba.

— Nu ţi-am ascuns nimic. Pur şi simplu nu ştiam dacă are vreo importanţă. Şi încă nu ştiu dacă are.

— Ce?

— Jimmie mi-a pus degetele pe piept, ca şi cum încerca să traseze literele din numele cuiva.

— OK.

— Cred că ştia că nu poate să scrie literele unui nume întreg. Dar iniţialele?

— Numele cui seamănă cu nişte iniţiale?

— N-am idee, spune-mi tu.

— Didi Gee. S-a folosit de mine. M-a scos la masa de prânz, împreună cu gaşca lui de nenorociţi, în timp ce Jimmie era

împuşcat. Nu numai că i-am oferit un alibi, dar i-am dat voie să vorbească aiurea despre simţul lui etic şi despre cum oamenii îl obligau să-şi încalce propriile reguli.

— De ce ar fi vrut să-l împuşte pe Jimmie?

— O să compară în faţa tribunalului penal şi pun pariu că şi Jimmie va primi citaţie. Ştia că Jimmie nu ar comite sperjur. Ar plăti preţul pentru faptele sale, iar Didi ar sfârşi plătindu-l odată cu el.

Căpitanul Guidry şi-a băut cola cu rom şi şi-a scos pipa şi săculeţul cu tutun din buzunarul de la haină.

— O să-ţi spun câteva lucruri, dar înainte de asta, vreau să-mi dai cuvântul de onoare, a spus el.

— Am încetat să mai tratez lucrurile aşa. Nu vreau să sune cinic. Luând în considerare kilometrajul de pe contorul meu, mi-e greu să mă gândesc la onoarea personală.

— Asta pentru că te-ai convins singur că eşti unul dintre marii păcătoşi ai lumii. Lasă-mă să-ţi spun ceva. Onoarea adevărată înseamnă să fii intact şi funcţional după ce sufletul ţi-a fost proiectat dintr-un tun.

— Ce vrei?

— Promisiunea că nu o să încerci să-l omori pe Didi Gee.

— Nu plănuiam să fac asta.

— Nu ai plănuit nici situaţia din Biloxi, dar s-a întâmplat oricum, nu-i aşa?

— Ca ofiţer de poliţie, am împuşcat patru oameni şi nu o să-ţi spun despre ce mi s-a întâmplat în Vietnam, doar că m-am săturat de toate. Există mereu cineva care să te convingă cum că trebuie să-i bombardăm, doar de data asta, pentru ca lumea să fie un loc mai sigur. Dacă Didi Gee face jocurile, e vorba de altă problemă. Dar eu am terminat cu treaba asta, căpitane.

S-a jucat o vreme cu pipa, apoi a băgat-o în săculeţul cu tutun şi a pus săculeţul pe masă.

— Am primit un telefon de la poliţia din Fort Lauderdale, a spus el. Încearcă să-şi monitorizeze infractorii locali, dar unul dintre ei a scăpat din lesă şi a plecat din oraş câteva zile. Ei cred că ar fi putut fi aici.

— Despre cine e vorba?

— Un asasin plătit care lucrează pentru mafia din New Jersey şi sudul Floridei. Mi-au trimis o poză şi i-am arătat-o puştiului negru, împreună cu alte cinci. A spus că ăla e omul nostru.

— Unde e tipul acum?

— Mănâncă homar pe plajă, dar o să-l prindem în curând. O să obţinem mandatul pe baza identificării făcute de puşti. O să-l aresteze ei pentru noi şi o să-l extrădăm înapoi la New Orleans. Până atunci, poate că şi Jimmie o să fie în stare să-l identifice. Ce contează e că nu o să-l lăsăm pe băiatul ăsta să scape.

— Atunci ai face bine să pui o sumă mare pentru cauţiune.

— O să fie. Încă ceva, o să umble vorba pe stradă că tipul ăsta e în libertate şi reprezintă un pericol mare. Dar trebuie să ţii minte ceva, Dave. Ca să construim un caz solid, o să avem nevoie de Jimmie. Nu cred că puştiul o să se descurce de unul singur.

— Şi Didi Gee?

— O s-o luăm pe rând. Nu o să fie greu să dovedim motivaţia – procurorul avea de gând să-l pună sub acuzaţie pe Jimmie şi să-l folosească drept martor împotriva lui Didi Gee. Cred că totul se rezumă la cât timp e dispus omul nostru să petreacă tăind trestie de zahăr în Angola. Cei de la Fort Lauderdale spun că nu a fost nevoit niciodată să suporte o sentinţă lungă. Probabilitatea şocantă de a ispăşi treizeci de ani în sistemul penitenciar din Louisiana ar putea să-i aprindă instinctul pentru negocieri.

— Nu-l pune pe Purcell să se ocupe de el.

— Purcell e problema *mea.* Nu-ţi face griji în legătură cu el.

— A încasat zece mii pentru Starkweather. O să primească bani din nou. Nu e un lucru pe care îl faci o singură dată. Dacă nu mă crezi, verifică-i pistolul de nouă milimetri, cu echipa de balistică. Dar pun pariu că până atunci casa lui o să fie jefuită. Poate că poţi să obţii o potrivire cu gloanţele din cazul Segura, dacă nu sunt prea deteriorate.

— Sper că într-o zi să ai slujba mea, Dave. Atunci poţi să fii tu responsabil pentru tot ce nu merge bine în Districtul Unu. E un lucru pe care să-l aştepţi cu nerăbdare.

— Vreau doar să ne-nţelegem.

— Ştiu, dar ai încredere în mine. Eu sunt cel care te-a avertizat încă de la început să nu-i iei apărarea lui Purcell, nu-i aşa?

Nu am răspuns. Adierea vântului era răcoroasă acum şi făcea să fluture umbrela de pânză de deasupra noastră. La douăzeci

de mile în larg, şase pelicani pluteau jos, deasupra apei. Umbrele lor se avântau în faţă, pe suprafaţa verde.

— Am dreptate sau nu? m-a întrebat, rânjind la mine.

— Ai dreptate.

Apoi şi-a luat din nou o mină gravă.

— Dar fără Didi Gee, fără trucuri de cowboy, fără porcării de orice fel. Tipul o să dispară, poţi să fii sigur de asta, dar o să se întâmple conform regulilor. Da?

— Da, am încuviinţat.

Dar chiar în timp ce rosteam cuvintele, îmi ziceam: „Dacă încălcăm promisiunile pe care le facem în faţa lui Dumnezeu, nu ar trebui să avem voie să ne încălcăm ocazional cuvântul dat prietenilor şi superiorilor noştri?”

•

Luni dimineaţa a trebuit să merg la o altă audiere la Afaceri Interne, de data asta în legătură cu ultima mea întâlnire cu cei de la Afaceri Interne. Am intrat împreună cu alţi doi tipi într-o cameră albă, imaculată, mobilată cu o masă din lemn şi trei scaune. Anchetatorii mei erau din aceia care iau notiţe. Agendele galbene pe care scriau erau pline de bucle caligrafice scrijelite cu stilourile lor negre. Nu-l ştiam pe niciunul dintre ei.

— De ce l-ai lovit pe locotenentul Baxter?

— M-a provocat.

— Cum adică?

— De ce vă pasă vouă?

— Poftim?

— Am spus: de ce îmi puneţi întrebările astea? Lucraţi cu omul ăsta în fiecare zi. Îl cunoaşteţi mai bine decât mine.

— Ar trebui să notăm doar că refuzi să răspunzi la întrebare?

— L-am pocnit pe Nate Baxter pentru că nu e un poliţist bun. Încearcă să intimideze şi să degradeze oamenii. În ce mă priveşte, a încercat să ignore dovezi în cazul torturării şi uciderii unui ofiţer. Lucrurile acestea nu sunt demonstrabile, dar sunt adevărate, şi o ştiţi amândoi.

S-au uitat inexpresiv la mine, de pe partea cealaltă a mesei. În linişte albă, auzeam aerul condiţionat zumzăind printr-o conductă.

•

În drum spre ieşire, am rugat un funcţionar să scoată fişa despre asasinul plătit, pe care o obţinuseră de la Centrul

Naţional Pentru Informaţii Criminalistice din Washington. Era scurtă, cu o descriere aproape de nedesluşit, la fel cum o imagine facială arsă cu acid în piatră ar fi neclară şi brutală în acelaşi timp.

> N. 1957, CAMDEN, NJ, ABSOLVIT LICEU 1975, URMAT COLEGIUL MIAMI-DADE 2 ANI. PROF.: LUCRĂTOR CURĂŢĂTORIE, ADMINISTRATOR BLOC, VÂNZĂTOR. SUSPECT IMPLICARE ÎN 6 OMUCIDERI ORDONATE DE MEMBRI CRIMĂ ORGANIZATĂ. 1 CITAŢIE ULTRAJ FINALIZATĂ CU 3 LUNI DE AREST ÎN PENITENCIARUL DIN BROWARD. ADRESĂ CURENTĂ: CASA DEL MAR, GALT OCEAN MILE, FT. LAUDERDALE, FL.

Am încercat să mi-l imaginez. Faţa a rămas un oval gol, întunecat, precum miezul găunos al unui fruct stricat, dar puteam să-i vizualizez mâinile de maimuţă. Erau puternice, cu articulaţii noduroase, cu palme groase, dar care nu erau făcute pentru muncă sau pentru a atinge sânii unei femei, nici măcar pentru a arunca o minge cu băieţii. Erau, în schimb, strânse în jurul anumitor unelte – la rândul lor, mijloace servind unui scop: revolverul Magnum .22, pistolul .410, briciul bărbierului, spărgătorul de gheaţă ascuţit, pistolul-mitralieră Uzi. Le-a eliberat sufletele din trupuri, suferinţa şi teroarea din priviri, a înlăturat constrângerile trupurilor muritoare, a desprins cu ferăstrăul cerul de pământ, pe linia orizontului, le-a adus linişte sufletească, aşa cum ar face-o un iubit, în rotirea stelelor. Uneori, noaptea, îşi privea propriile fapte la ştirile de la ora zece, mânca cu lingura îngheţată din cutie şi se simţea excitat într-un mod straniu, gândindu-se la simplitatea întregii situaţii, la puritate, la strălucirea de stroboscop a locului unde fuseseră trasate contururi cu creta în jurul corpurilor, la amintirea mirosului morţii, care semăna cu mirosul mării, al copulaţiei, al naşterii.

Fusese arestat la nouă şi jumătate în dimineaţa aceea şi se afla acum într-un punct mort, la închisoarea de la Fort Lauderdale, fără cauţiune, cât timp aştepta să fie extrădat în

Louisiana. Cu puţin noroc, Jimmie avea să-l identifice şi, cu mişcarea potrivită, ar fi fost dispus să-l împingă pe Didi Gee în elicea avionului.

Ar fi trebuit să-mi fie suficient. Dar nu era.

•

M-am întors la barcă şi am găsit un vechi sac de pânză pentru bani, în care obişnuiam să strâng monede. Pânza fusese tăiată dintr-o velă şi avea cusături duble; se închidea şi se lega la capăt cu o fâşie de piele. Apoi m-am uitat prin cutia cu unelte şi am găsit şase piuliţe, trei rulmenţi şi o bucşă de fier pe care o foloseam ca greutate la capcanele pentru crabi.

Nori de ploaie planau deasupra, barca şi lacul se acoperiseră deodată de umbră, iar valurile se ridicau pe suprafaţa plată şi verde. Aerul era răcoros şi mirosea a copaci şi a nisip umed mişunând de crustacee. Simţeam cum mi se aprindeau în minte lumini de avertizare, aşa cum se întâmplă când vezi strălucirea de chihlimbar iradiind într-un pahar de whisky; ridici paharul la buze şi eşti faţă în faţă cu acea minge galbenă de foc, schimbătoare şi jucăuşă, apoi energia ei fierbinte îţi ajunge în stomac, şi o resimţi ca pe o undă de şoc în piept. Ea deschide brutal încăperi bine închise ale minţii, despre care nici tu nu ştiai că există. Dar uniunea a avut loc, hiena e liberă să facă ce pofteşte, lumina de avertizare e blocată pe roşu şi nu poţi avea nici măcar satisfacţia urii de sine, pentru că metamorfoza căreia te-ai supus e acum singurul eu care ţi-a mai rămas.

Nu, nu-mi pierdusem controlul. Nu era vorba de faptul că whiskyul sau vreun val de adrenalină o luaseră razna în mine. Trebuia pur şi simplu să îndrept nişte lucruri. Şi uneori nu îndrepţi lucrurile fiind rezonabil. „Raţiune” a fost întotdeauna un cuvânt pe care l-am asociat cu birocraţii, funcţionarii şi oamenii care formau comitete fără scopul de a rezolva ceva. Nu vreau să fiu dur. Poate că încerc pur şi simplu să spun că ceea ce merge la alţi oameni nu a mers niciodată prea bine la mine, iar asta e probabil din cauză că eu mi-am scurtcircuitat o mare parte din instalaţia electrică cu mult timp în urmă. Nu m-am descurcat niciodată bine în situaţiile complexe, de obicei le-am dat peste cap când am încercat să le lac faţă şi, din motivul ăsta, mi-a plăcut întotdeauna declaraţia pe care a făcut-o Robert Frost, când vorbea despre angajamentul pe viaţă pe care şi-l luase faţă de arta sa. A spus că frica de Dumnezeu te face să-ţi pui

întrebarea: „Este sacrificiul meu unul acceptabil, este demn de El? Când se sfârşeşte totul, am jucat cel mai bun joc posibil, am făcut tot ce mi-a stat în putere, chiar dacă am făcut greşeli, chiar şi în ultima repriză?”

Nu, poate că vorbesc pur şi simplu despre onoare. Nu puteam să o regăsesc în mine însumi, dar o recunoşteam în alţii şi eram convins că, în calitate de virtute, avea puţin de-a face cu a fi rezonabil. Şi ştiam cu siguranţă că era la fel de josnic ca un bărbat să le permită altora să se folosească de el, precum era ca el să se folosească de alţii. Mai credeam, în calitate de poliţist, că a te folosi de oameni, lucru care e, probabil, cel mai mare păcat al nostru, era considerată o problemă de retorică moralizatoare de către cei din breaslă.

Deci nu era o după-amiază potrivită pentru luminile de avertizare, deşi îmi aminteau de căldura galbenă de chihlimbar care aproape că putea să treacă prin sticlă, la mine în palmă, şi să mi se urce pe braţ. Era o zi cu vânt, cu valuri ce se transformă în spumă pe lac, cu briză sărată, suflând la ferestre, cu frunze de palmier întinzându-se spre cerul gri, cu înotători grăbindu-se spre mal, pe când tunetele se rostogoleau deasupra lor. Mi-am întors maşina spre Autostrada de Est când primele picături de ploaie au pocnit pe parbriz.

Avea biroul într-un magazin de băuturi alcoolice pe care îl deţinea pe Huey P. Long Avenue, în Gretna. De acolo administra două firme distribuitoare de bere, o firmă de catering, parcarea cu valet şi şase magazine de delicatese. Magazinul cu băuturi ocupa aproape un complex întreg. Avea culoare largi, bine luminate şi podele lustruite; se auzea muzică de la boxe ascunse, la ferestre creşteau plante agăţătoare şi filodendron; pe tejgheaua din faţă se aflau borcane de sticlă pentru donaţii în sprijinul copiilor cu handicap, postere cu reclame la LSU, Tulane şi programul de toamnă al echipei de fotbal Saints. Cumpărătorii foloseau coşuri de mână, scotocind printre rafturi. Galantarul frigorific închis de la raionul de delicatese era plin cu creveţi în cochilie, calamari, ouă umplute, somon afumat, brânză feliată şi cărnuri importate din toate colţurile lumii.

Era un loc care compensa probabil lipsurile din copilărie. Era o cămară nesfârşită cu mâncare şi băutură; interiorul era în totalitate din sticlă, plastic, crom, oţel inoxidabil – produse tehnologice, *actuale*; iar oamenii care îi cumpărau băutura şi

tăvile cu mâncăruri de bună calitate erau membri ai Clubului Timber Lane şi îl tratau cu respectul cuvenit unui om de afaceri de succes. Locul nu era situat atât de departe de cartierul algerian din port, unde crescuse, dar trebuie să fi părut la ani lumină distanţă, din momentul când apariţia decapotabilei lui, cu bâta de baseball murdară de sânge, rezemată de bancheta din spate, îi făcea pe negustorii italieni să se îndrepte, transpirând, spre colţul străzii, cu plicul maro strâns deja în mână.

Trecând de uşile glisante, electronice, am simţit în gât un fior de teamă, ca un ghem de ace înfipt în laringe. Aveam fâşia de piele de la sacul de bani înfăşurată în jurul mâinii şi simţeam grămada de rulmenţi, piuliţele şi bucşa de fier cum mi se loveau, în mers, de coapsă. Clienţii de la raioane sunt genul pe care îi găseşti în magazinele de băuturi numai după-amiaza: în mare, sunt amatori, examinează etichetele de pe sticle pentru că nu ştiu sigur ce vor şi se mişcă fără grabă, cu indiferenţa unor oameni care vor bea abia peste câteva ore sau chiar zile ceea ce cumpără atunci. În spatele magazinului exista o zonă de birouri, cu o balustradă de mahon în jur, asemănătoare cu o zonă de birouri dintr-o bancă mică. Didi Gee era aşezat la biroul directorial acoperit cu sticlă, vorbind cu un vânzător cu şorţ gri şi doi bărbaţi de vârstă mijlocie, cu umeri laţi, piept larg şi postura uşor înclinată a cuiva care şi-a petrecut toată viaţa ridicând greutăţi şi mâncând şi bând orice vrea, fără să-i pese de cum arată. Didi Gee m-a văzut primul şi s-a oprit din vorbit, apoi toţi şi-au întors capetele către mine, iar feţele lor erau plate şi inexpresive ca ale cuiva care se uită la autobuzul pe cale să ajungă în staţie. Am văzut buzele lui Didi Gee mişcându-se, apoi cei doi bărbaţi de vârstă mijlocie s-au îndreptat spre mine; vânzătorul îi urma. Era mult mai tânăr ca restul, iar ochii lui nu se concentrau asupra mea.

Stăteam în centrul culoarului larg şi puteam simţi cum cumpărătorii se îndepărtau de noi, cu ochii un pic suspicioşi şi sprâncenele uşor încruntate, ca şi cum o apariţie violentă s-ar fi putut infiltra în mijlocul lor doar dacă se uitau direct la ea. Ambii bărbaţi masivi purtau pantaloni şi cămăşi cu mânecă scurtă şi se legănau uşor pe călcâie, asemenea boxerilor şi bătrânilor militari de carieră.

— Ce vrei? a întrebat cel mai mare dintre cei doi.

Purta inele mari pe degetele groase şi un ceas de aur cu o faţă neagră, care se potrivea cu părul întunecat de pe braţele lui.

— Până acum, voi nu sunteţi implicaţi, am răspuns.

— Noi suntem implicaţi în tot. Ce vrei, Robicheaux? a întrebat al doilea bărbat.

Avea o cicatrice încreţită în mijlocul gâtului. Mesteca gumă, dar acum se oprise.

— Este locotenentul Robicheaux.

— Vrei să cumperi de băut? Dă-i trei sferturi de Jack Daniel's, i-a spus primul bărbat vânzătorului. E din partea casei. Acum ce altceva mai vrei, înainte de a pleca?

— N-o meriţi tu, am spus.

— O să te conducem la maşină. Charlie, pune-i sticla într-o pungă.

Apoi primul bărbat m-a atins uşor pe braţ, doar o atingere, cu palma lui plină de bătături. Am aruncat sacul de pânză dintr-o parte şi l-am izbit peste ochi şi peste nas, am simţit piuliţele şi rulmenţii cu bile aplatizând osul, am văzut durerea şi şocul cuprinzându-i restul feţei, ca un pumn. Omul s-a clătinat, dând înapoi, şi s-a împiedicat de un aranjament conic de sticle verzi care au căzut, într-o revărsare de vin şi sticlă, împrăştiindu-se pe tot culoarul. Am văzut pumnul celui de-al doilea bărbat venind dintr-o parte; m-am legănat, mi-am îndoit genunchii, am simţit un box atingându-mi pielea capului, m-am întors, rotind sacul, şi l-am pocnit drept peste bărbie şi gură. Buzele i se crăpaseră, pe dinţi avea dâre roşii şi se uita drept în ochii mei cu o înţelegere plină de teamă. Am aruncat din nou sacul spre el, dar acum îşi ţinea umerii aplecaţi şi mâinile peste cap. O femeie ţipa undeva în spatele meu şi am văzut un bărbat scăpând un coş roşu pe podea şi îndreptându-se iute către uşile glisante. Alţi clienţi se înghesuiseră la celălalt capăt al culoarului.

Apoi primul bărbat a trecut scrâşnind prin sticlă, a vărsat vinul şi a venit spre mine ţinând în mână gâtul unei sticle sparte de vermut. Acolo unde-l lovisem, faţa îi era roşie şi umflată. Îşi ţinea capul plecat, umerii arcuiţi şi păşea hotărât, cu ochii apropiaţi privind feroce. M-a împuns cu sticla de parcă ar fi fost o suliţă. I-am răsucit încheietura, am ratat, am auzit zgomotul pânzei atingând vârful sticlei, apoi s-a repezit din nou la mine şi s-a întins către faţa mea. Trebuie să se fi priceput la mânuit

cuţitul cândva şi, cu toate că era masiv şi respira cu un hârâit controlat, asemenea unui fumător de ţigarete, reflexele lui erau rapide, iar coapsele şi fesele mari îi erau încordate ca un arc, şi nu era nici urmă de frică în ochii lui, ci doar o strălucire înfierbântată, constantă, a cuiva care ar fi trecut prin orice pentru a ajunge la finalul criminal.

Dar nerăbdarea l-a dus la pieire. A împins din nou sticla spre ochii mei şi, când a crezut că mă smucesc înapoi, a ridicat-o să-mi despice ţeasta. Dar nu am dat înapoi şi am aruncat în faţă legătura, grea, încărcată cu metal, iar pânza s-a răsucit şi l-a lovit puternic peste tâmplă. Faţa i s-a făcut cenuşie, ochii i s-au dat peste cap, pleoapele i s-au mişcat ca nişte petale strivite şi s-a prăbuşit peste rafturi, rămânând nemişcat.

Cineva suna la poliţie. Al doilea bărbat de vârstă mijlocie şi vânzătorul cu şorţ se dădeau înapoi din calea mea, pe măsură ce înaintam printre sticlele sparte şi bălţile de vin, whisky şi vermut. Didi Gee s-a ridicat de la biroul lui precum un monstru din adâncuri. A răsturnat scrumiera când s-a ridicat, iar ţigara lui parfumată a prins a arde pe sugativa de birou. Chipul încă îi mai era neîncrezător, dar mai exista şi altceva în ochii lui – o licărire, o zvâcnire, capătul vălurit al fricii pe care o ascunsese înăuntrul său toată viaţa.

— Ai dat de dracu’, a spus.

„Nu vorbi. Fă-o. Acum!” mi-am zis.

— M-ai auzit? De dracu’. Fratele tău, fata ta, sunteţi toţi la pachet.

— A crezut că îi eşti prieten, nenorocitule, am spus.

Am văzut cum ochii îi explorau magazinul, uitându-se neputincios la angajaţii lui, care nu luau parte la ceea ce se întâmpla acum, apoi şi-a strecurat mâna în sertarul biroului şi a apucat capătul pistolului automat, albastru. Am aruncat sacul de pânză peste cap, l-am lovit peste antebraţ şi am rupt panoul lateral al sertarului. Degetele i s-au îndreptat şi au tremurat din cauza şocului. Şi-a pus mâna în jurul umflăturii din vârful antebraţului, a dus-o la piept şi s-a depărtat de mine. A lovit cu fundul şi dosul coapselor balustrada de mahon care înconjura zona biroului, nişte şuruburi s-au desprins, iar bara s-a rupt dintr-odată şi a căzut pe podea. Apoi s-a răsucit şi a luat-o la fugă, ţinându-şi capul întors spre mine.

L-am urmărit până în spatele galantarului cu delicatese, pe grătarul din lemn, în mijlocul vânzătorilor şi al măcelarilor lui, ale căror feţe nu îndrăzneau să afişeze o expresie partizană. Respiraţia lui Didi era grea, pieptul său mare se căznea, părul negru şi creţ i se agăţase de faţă ca nişte şerpi, ochii i se holbau negri, fierbinţi şi disperaţi. Respiraţia îi suna de parcă s-ar fi sufocat cu bule de aer. Grăsimea de pe piept, din zona inimii, îi tremura sub cămaşă. A încercat să vorbească, să recapete controlul situaţiei pentru ultima dată, să folosească toate sforile pe care le utilizase întotdeauna pentru a-şi transforma duşmanii în oameni care implorau milă, îngroziţi. În schimb, a căzut peste butucul măcelarului şi s-a apucat de marginile lui ca să nu cadă. Butucul avea pete maro şi era presărat cu resturi de pui. Burta lui Didi atârna ca un balon uriaş, umplut cu apă. Faţa îi transpira din greu, iar gura se chinuia din nou să articuleze cuvintele care nu ieşeau.

— Ai un permis de liberă trecere, Didi, am spus şi am lăsat sacul de pânză pe butucul măcelarului. Dă-i ajutorului tău o mărire de salariu.

Am auzit sirenele afară.

— Spune-le acelor poliţişti să cheme o ambulanţă, a zis unul dintre vânzători. Îi curge sânge pe fund.

•

Pe Didi Gee l-au deschis în acea noapte. Chirurgii au spus că avea înăuntrul intestinelor polipi maligni de mărimea oului de raţă. Au tăiat şi au îndepărtat, au cusut şi pus copci până aproape de zorii zilei. Au închis colonul, i-au împlântat un tub de scurgere într-o parte şi l-au hrănit intravenos. Mai târziu, el avea să poarte o pungă de plastic pe un cadru subţire. Avea să piardă aproape şaptezeci de kilograme într-o lună. Urma să-i asculte pe psihologi vorbindu-i într-un limbaj pe care nu-l putea înţelege, să înveţe să umble cu un cadru, să asiste la şedinţe de terapie de grup, cu oameni care vorbeau despre viaţă când era clar că ei mureau, să se uite tâmp la broşuri ce descriau vacanţe în insule, să asiste la neplăcerea resimţită de copiii lui din cauza mirosului care-i ieşea de sub cearşafuri.

Urma să-şi cedeze dreptul de semnătură altora, să-şi pună numele pe bucăţi de hârtie care păreau să nu mai aibă o valoare mai mare decât nişte confetti. Avea să încerce să se gândească la toamna următoare, la frunzele roşii zburând în vânt, la brazii

de Crăciun şi la prăjiturile cu coniac, la lichiorul de ouă şi la primăvara de după, care cu siguranţă avea să renască dacă el putea să-şi menţină mintea limpede. Undeva, înăuntrul său, ştia că frica de moarte prin înec fusese întotdeauna o idee prostească. Moartea era un rozător ce-şi croia drumul consumându-ţi centimetru cu centimetru măruntaiele, mestecându-ţi ficatul şi stomacul, distrugând totul în calea ei, de la tendoane la organe, până ce, în final, rămâi singur, în întuneric, iar ea lâncezeşte ghiftuită şi mieroasă lângă capul tău, odihnindu-şi ochii, cu gura umedă ca de un sărut, şoptindu-ţi în ureche o promisiune.

•

În noaptea următoare nu am putut să dorm. La început am crezut că este din cauza căldurii. Apoi am decis că este insomnia ce mă lovea două sau trei nopţi pe lună şi îmi lăsa mintea apatică şi confuză în dimineaţa următoare. Apoi, în cele din urmă, am ştiut că este pur şi simpli preţul ambiţiei – ucigaşul de la Fort Laudardale se afla în puşcărie, Didi Gee avea de-a face cu o pedeapsă mult mai severă decât orice i-ar fi putut impune vreo instanţă, iar eu voiam să-i prind pe general şi pe Wineburger. Dar ştiam că ei câştigaseră şi-mi venea la fel de uşor să accept un asemenea lucru precum mi-ar fi fost să înghit o lamă de ras. Apoi, în jurul orei trei dimineaţa, am adormit şi am visat. Shakespeare a spus că toată puterea se află în lumea viselor, iar eu îl credeam. Cumva, somnul ne permite să vedem clar aproape toate lucrurile ce sunt ascunse de lumina zilei. L-am auzit pe tata vorbindu-mi din nou, i-am văzut muşchii uriaşi încordându-i-se sub cămaşa de flanel, în timp ce trăgea prin uşa hambarului un aligator mort, lung de trei metri, agăţat de un cârlig. A împins vârful cuţitului de jupuit prin pielea groasă şi galbenă de sub gât şi apoi a tras-o cu ambele mâini, trasând o linie roşie care mergea de la gură până la vârful alb de sub coadă. „Nu l-am văzut, nu”, a spus. „Asta pentru că gândeam ca mine, nu ca el. Aligatorii nu ies când le este foame. Se ascund sub frunzele moarte ce plutesc lângă dig şi-l aşteaptă pe negrul ăla mare şi gras să vină să bea apă”.

M-am trezit în zori, mi-am turnat o cană de cafea din cicoare, am încălzit o tigaie mică, o oală cu lapte, am făcut şase felii de pâine prăjită în tigaie şi am mâncat micul dejun afară, pe punte, în timp ce lumina roz se răspândea pe cer, iar pescăruşii au

început să se rotească şi să scoată sunete ascuţite. Întotdeauna am crezut că sunt un poliţist bun, dar eram încă uimit de cum treceam uneori cu vederea lucruri evidente. Tatăl meu nu ştia să scrie sau să citească, dar în multe privinţe el învăţase mai mult din vânat şi pescuit în mlaştină decât acumulasem eu în anii de la facultate şi din experienţa de poliţist. Mă întrebam dacă nu ar fi fost un om al legii mai bun ca mine, exceptând faptul că lui nu-i plăceau regulile, autoritatea şi oamenii care se luau prea mult în serios. Dar poate că ăsta era darul lui, mă gândeam; el râdea de seriozitatea oamenilor şi, în consecinţă, nu se lăsase niciodată distras de subterfugiile lor.

Am plecat de pe barcă la şapte şi jumătate şi am ajuns la tribunalul din circumscripţia Jefferson când s-a deschis, la ora opt. Am găsit ceea ce căutam într-o jumătate de oră. De fapt, tremuram când am intrat în cabina telefonică de pe coridorul de marmură şi l-am sunat pe supraveghetorul lui Fitzpatrick de la clădirea federală.

— Am găsit depozitul lui Larry Wineburger, am zis.

— A, da? a întrebat.

— Da, aşa este.

El nu a răspuns.

— Cel pe care l-au menţionat nicaraguanii pe casetă, am spus. Presupun că ai ascultat caseta.

— Am ascultat-o.

— Este la marginea circumscripţiei Jefferson, pe strada Barataria. Îl căutam la categoria „acte de proprietate”, în biroul funcţionarului. Apoi m-a lovit: de ce ar vrea un rege de mahala ca Wineburger să cumpere un depozit? Banii pe care-i scoate din imobiliare vin de la clienţii cu dare de mână. Un tip ca Whiplash nu deţine nimic ce nu aduce un profit mare şi imediat. Aşa că am verificat contractele de leasing la biroul de intabulări. Legea nu te obligă să înregistrezi închirierile, dar un avocat o va face automat pentru a se proteja.

— Poţi să-mi spui de ce trebuie să împarţi această omniscienţă cu noi?

— Poftim?

— Cine ţi-a dat acest dar divin? Cum se face că tocmai tu direcţionezi investigaţia?

— Vrei informaţia sau nu?

— Am sigilat locul ăla ieri după-amiază şi am emis mandatul pentru Wineburger noaptea trecută. În dimineaţa asta a devenit foarte interesat de programul de protecţie al martorilor.

Mi-am simţit pielea feţei crispându-se în penumbra cabinei telefonice. Timp de o clipă, nu s-a mai auzit nimic pe fir.

— Ce se afla înăuntru? am întrebat.

— Nu prea e treaba ta.

— Este. Ştii prea bine că este.

— Multe AR-15 modificate, muniţie, materiale sanitare şi, crezi sau nu, un Beech King-Air B-200, cu suporturi pentru echipament de supraveghere electronică.

— O zi mare pentru cavalerie, am spus.

— Mereu ţintim sus.

— Dar Abshire?

— Joacă la baza a doua pentru Dogers, nu-i aşa? Ia-o încet, Robicheaux.

— Nu o să le câştigi niciodată inimile şi mintea.

— Înainte să închid, lasă-mă să adaug un lucru. Nu te-ai descurcat aşa rău pentru un tip lăsat pe dinafară. În plus, i-ai fost un bun prieten lui Sam Fitzpatrick. Nu ignorăm faptul. Şi, în final, sper că e ultima conversaţie pe care o am cu tine.

•

Aşa că nu aveam habar ce planuri pregăteau pentru general – dacă exista vreunul –, dar ştiam că trebuia să-l văd. Cu siguranţă nu-mi plăcea, dar simţeam că sunt legat într-un fel ciudat de el. Mi se părea că aflasem ceva despre el la arhiva publicaţiei *Times-Picayune,* un lucru pe care ceilalţi oameni nu-l înţelegeau. La fel ca în cazul soldaţilor confederaţi îngropaţi sub gazonul casei lui Jefferson Davis, unii oameni se bucură de proprietăţi cu valoare istorică ce vor fi mereu un fel de patrie doar a lor. Şi ştiam de asemenea că, pentru a scăpa de tigru, uneori trebuie să priveşti drept înspre mărgelele portocalii de lumină din ochii lui.

După prânz, l-am vizitat pe Jimmie la spital. Ieşise de la terapie intensivă, iar jaluzele din camera lui erau ridicate. Lumina soarelui cădea peste vazele cu trandafiri, garoafe şi dalii aflate pe pervaz şi pe dulap. Asistentele îl sprijiniseră pe perne şi, cu toate că avea unul dintre ochi bandajat, iar faţa îi era încă gri, se simţea în stare să-mi zâmbească.

— În câteva săptămâni o să mergem să prindem nişte păstrăv verde, am spus.

A început să şoptească ceva şi a trebuit să mă aşez pe marginea patului şi să mă aplec asupra lui ca să-i aud cuvintele.

— *Je t'aime, frère*[82], a îngăimat.

Nu i-am răspuns imediat. Nu aveam nevoie să o fac. Ştia că îl iubesc la fel de mult cât mă iubea şi el, în singurul fel în care doi bărbaţi se iubesc unul pe celălalt. I-am ridicat paharul cu apă şi paiul de sticlă şi l-am ajutat să bea.

— Nu avem decât prezentul, Jim, şi lucrurile vor merge din ce în ce mai bine, am spus.

Gura lui era ca a unei păsări pe paiul de sticlă.

Am părăsit spitalul şi am dus maşina închiriată înapoi la sediul Hertz, din centru. Nu-mi permiteam să o mai ţin. M-am gândit că dacă eram reîncadrat în poliţie şi, prin urmare, reprimit în sindicat, aş fi putut cumpăra o maşină nouă, iar dacă s-ar fi întâmplat aşa, probabil sosise oricum timpul să lichidez şi să caut noi orizonturi. Mi-aduc aminte de cea mai proastă după-amiază din viaţa mea de jucător. Eu şi soţia mea plecaserăm într-o excursie la Miami şi, pe la sfârşitul celei de-a noua curse, în prima noastră zi la Hialeah, m-am uşurat de şase sute de dolari. Stăteam în tribuna ce se golea, cu zeci de bilete la *parimutuel* împrăştiate la picioarele mele. Un vânt rece sufla bucăţi de hârtie peste pistă. Am încercat să evit privirea mânioasă şi dezamăgită a soţiei mele. Apoi am auzit deasupra vuietul tensionat al unui avion mic şi m-am uitat la cerul gri. Am văzut un biplan remorcând o pânză lungă pe care scria: „În seara asta, ia-ţi revanşa la o cursă de câini de pe pista Biscayne". Chiar şi ratatul avea un viitor.

Am luat tramvaiul de pe bulevardul Charles până la Garden District. A fost minunat să traversez esplanada, cu fereastra deschisă, pe sub copaci. Roţile de fier se loveau de şine, lumina soarelui şi întunericul îşi schimbau rapid locul pe braţul meu. La fiecare oprire, studenţi şi muncitori albi şi negri aşteptau la umbra stejarilor şi a palmierilor, iar adolescenţii negri vindeau îngheţată şi cornete cu sirop congelat din cărucioarele tip bicicletă, iar cafenelele aflate pe trotuar, în faţa hotelurilor, începuseră deja să se umple de clienţii care luau cina devreme. Dintr-un motiv sau altul, fiecare zi în New Orleans părea o

[82] „Te iubesc, frăţioare" (în lb. franceză, în text).

sărbătoare, chiar şi atunci când trebuia să munceşti, şi nu exista alt mod de a te bucura de ea decât gonind pe esplanadă, într-un tramvai răcoros ce aleargă pe şinele acelea de la începutul secolului. M-am uitat la casele cu stâlpi şi detalii alambicate de dinainte de război care-mi treceau prin faţa ochilor, la stejarii din care atârna muşchiul spaniol, la curţile mici, cu porţile lor de fier şi pereţii de cărămidă, de un alb spălăcit, la frunzele de palmieri şi bananieri ce umbreau trotuarele vechi şi crăpate de rădăcinile arborilor. Apoi am traversat bulevardul Jackson şi am coborât la staţia mea, am băut o cola cu lămâie la Kats and Besthoff şi am mers în jos pe strada scurtă şi pavată cu cărămidă, până la casa generalului, de pe Prytania.

La poartă m-am oprit. Printre copacii-umbrelă înşiraţi de-a lungul gardului, l-am văzut stând în curte, la o masă albă de fier, decojind portocale şi avocado într-un bol. Purta sandale şi pantaloni scurţi kaki, fără cămaşă, iar pe pielea lui maronie, arsă de soare, şi prin părul lui alb se cernea lumina strălucitoare, filtrată prin frunzişul stejarului de deasupra. Pe dedesubt, braţele aveau cutele specifice oamenilor în vârstă, dar încă arăta robust, iar mişcarea mâinilor, când curăţa fructe în castron, îi era puternică şi încrezătoare. Lângă cot avea o scrumieră, un portţigaret şi o sticlă de vin cu dop de plută. A desfăcut sticla, a turnat într-un pahar mic, apoi ochii lui, albaştri ca flacăra de acetilenă, au privit fix într-ai mei. Am deblocat poarta de fier şi am traversat gazonul către el. Expresia chipului său era plată, dar ochii lui mă priveau ca şi cum ar fi analizat o creatură eliberată brusc din cuşcă.

— Mai sunt şi alţii cu tine? a întrebat.

— Nu. Încă operez de unul singur.

— Înţeleg.

M-a măsurat din cap până în picioare; mi-a privit mâinile. A înfipt cuţitul de curăţat într-o portocală şi a tras în jos, decojind-o.

— Vrei răzbunare?

— Vor veni după tine. Este doar o chestiune de timp.

— Poate. Sau poate că nu.

— Nu există nicio îndoială, domnule general. Dacă nu o fac agenţii federali, şeful meu o va face cu siguranţă. Este un poliţist mai bun decât mine. El urmează regulile şi nu încurcă lucrurile.

— Nu înţeleg, de ce eşti aici?
— Ce făceai pe afară, pe lângă barca mea?
— Stai jos. Bei vin sau vrei nişte fructe?
— Nu, mulţumesc.
A pus ţigara în portţigaret, dar nu a aprins-o. A privit înspre un colţ al curţii, unde nişte veveriţe gri se căţărau în fugă pe un stejar.
— Vreau să-ţi cer scuze, a zis.
— Cum?
— Pentru toate lucrurile care ţi s-au întâmplat. Nu ar fi trebuit să fii implicat în asta.
— Când încalci legea, poliţiştii devin automat implicaţi.
— Ţi-am provocat o mare durere. O parte s-a întâmplat fără ştiinţa mea, dar în final eu sunt cel responsabil. Îţi cer scuze acum. Nu mă aştept să le accepţi.
— Şi eu am venit aici pentru un motiv personal. Nu eu voi fi cel care te va scoate la plimbare cu un mandat. Altcineva o să se ocupe de asta. Dar cred că sunt singurul care ştie de ce te-ai băgat în proiectul Calea Elefantului sau cum s-o numi.
— Cum de-mi ştii tu tainele sufletului?
— Ai fost un soldat printre soldaţi. Nu eşti un ţăcănit de dreapta. Ai reputaţia unui om onorabil. Bănuiesc că oameni ca Wineburger, Julio Segura şi Philip Murphy îţi dau fiori. Dar ai trecut de partea cealaltă a baricadei, cu nemernicii şi paranoicii, şi ai început să trimiţi arme în America Centrală. Au murit câţiva oameni nevinovaţi în ţara asta şi doar Dumnezeu ştie ce nenorociri au făcut armele acelea în Guatemala şi Nicaragua. Deci, un om care probabil oricum nu-i respectă pe politicieni, a devenit parte dintr-o conspiraţie politică. Nu se brodeşte, nu-i aşa? Cred că are de-a face cu fiul tău.
— Poate eşti bine intenţionat, dar eşti indiscret.
— Am fost acolo, domnule general. Ceea ce ştim, eu şi tu, nu va dispărea. Dar trebuie să priveşti situaţia în faţă. Nu poţi îngropa ceva teribil înăuntrul tău şi apoi să te prefaci că nu e acolo, în timp ce lupţi într-un alt război, care te determină să-ţi încalci propriile reguli.
— Ce vrei să spui?
— Masacrul de la My Lai. Dai vina pe fiul tău pentru el. Sau dai vina pe VietCong, care l-a făcut să pună acele mine.
— Nu.

— Ba da. Scoate demonul din tine şi priveşte-l în lumină. L-au capturat pe lângă Pinkville şi l-au făcut să pună mine prin câmpurile alea de orez. Apoi oamenii lui Calley au fost aruncaţi în aer de câteva dintre explozii, înainte să intre în My Lai.

Bărbatul a aşezat portocala şi cuţitul de curăţat pe masă. Îşi întinsese palmele pe suprafaţa mesei. Ochii îi clipeau rapid şi puteam vedea pulsul zbătându-i-se la gât. Pe pielea lui puternic bronzată şi netedă apăruseră pete de lumină, de la razele care pătrundeau printre frunzele stejarului.

— Ţi-am cerut scuze. Îmi pare sincer rău pentru ce ţi s-a întâmplat. Dar nu ai dreptul să faci asta.

— Nu a fost vina fiului tău. A fost forţat să pună acele mine şi trebuie să-l ierţi. Poate că trebuie să-i ierţi chiar şi pe oamenii care l-au forţat să o facă.

— Tu ştii ce i-au făcut?

Îi tremura un muşchi în colţul unuia dintre ochii lui albaştri.

— Da.

— I-au pus capul într-o cuşcă plină cu şobolani.

— Ştiu.

— Nu îi plăcea armata. Mergea la şcoala medicală. Dar nu-i era niciodată frică de nimic.

— Pariez că era un tânăr grozav, domnule general. Un prieten de-al meu, de pe strada Magazine, l-a cunoscut. Zicea că fiul tău era un tip de primă mână.

— Nu mai vreau să mai vorbesc despre asta, dacă nu te superi.

— În regulă.

— Zici că şeful tău e un om bun?

Generalul a ridicat portocala şi a desprins absent o bucată de coajă.

— Da.

— Va avea grijă să-ţi primeşti slujba înapoi?

— Probabil.

— Sunt sigur că este un om de cuvânt. Cât mai e până ajung aici?

— Astăzi, mâine... Cine ştie? Depinde probabil în a cui jurisdicţie cade. De ce să nu mergi la ei?

— Nu cred.

— Trebuie să fi aflat până acum că l-au prins pe Wineburger. O să te vândă doar pentru monedele pe care o să ţi le pună pe ochi[83].

Şi-a aprins ţigara. Fumul se ondula în jurul portţigaretului. A privit spre umbra pe care o aruncau copacii.

— Presupun că nu este stilul tău, am spus, ridicându-mă de la masă. O să plec acum. Citeşte ce spune Sfântul Ioan al Crucii. Este o noapte lungă, domnule general. Nu încerca să treci prin ea cerându-ţi iertare. Scuzele îşi au valoarea lor printre gentilomi, dar nu valorează mare lucru pentru morţi.

Am mers înapoi la staţia de tramvai de pe St. Charles. Esplanada era umbrită de stejarii presăraţi peste tot, iar vântul sufla bucăţi de ziar prin intersecţie. Şinele tramvaiului aveau un luciu de culoarea cuprului şi vibrau uşor de la troncănitul maşinii grele ce se vedea la capătul mai îndepărtat al esplanadei. Vântul era uscat şi plin de praf, la capătul pârjolit al unei după-amiezi lungi şi fierbinţi. Simţeam mirosul înţepător din aer, lăsat de tramvaie în urma lor, când treceau peste un circuit electric. Pe deasupra, norii aveau strălucirea palǎ a aburului şi pluteau dinspre Golf unde soarele se scufundase deja într-un nor cumulus violet. O negresă mai în vârstă, care aştepta lângă mine la stop, căra o umbrelă înflorată, agăţată de braţul ei. Purta o pălărie stil tocă, prinsă în jos de capul ei mic.

— O să plouă rău până diseară, a spus. Întâi se face cald şi bate vântul, pe urmă miroase a peşte, apoi fulgerele o să joace tontoroiul peste căsuţa mea.

A zâmbit la mine, amuzată de propria glumă. Am ajutat-o să urce în tramvaiul aglomerat, plin cu oameni de culoare care munceau ca servitori în Garden District. Am stat pe acelaşi scaun de lemn din spate, în timp ce vehiculul huruia de-a lungul esplanadei, pe sub copaci. Am trecut de balcoanele din fier spiralat, de cafenelele de pe trotuar, din faţa hotelurilor, de peluzele verzi-albăstrui, dungate acum de umbre, de verandele având coloane de marmură, unde ofiţerii confederaţi îşi legau odată caii şi beau *bourbon* cu doamnele lor. Peste golf am auzit un bubuit lung de tunet, ca un rând de tunuri vechi trăgând într-o secvenţă ce se stingea. Doamna de culoare a clătinat grav din cap şi a scos un sunet umed, gâjâit, din adâncul gâtului.

---

[83] Aluzie la obiceiul de a pune monede pe pleoapele morţilor. (n.r.).

Epilog

Am fost reîncadrat în funcţie fără nicio măsură disciplinară, în afară de o scrisoare de mustrare pentru că l-am pocnit pe Nate Baxter. În două zile, şase poliţişti m-au sunat ca să mă felicite. Niciunul dintre ei nu mă căutase cât timp fusesem suspendat. Mi-am dat seama că nu eram pregătit să mă întorc la lucru, că sertarul meu de dosare, plin cu figuri groteşti şi suferinţă, trebuia să rămână în expectativă în clădirea aia veche de pe strada Basin, care găzduise cândva licitaţii de sclavi şi lupte de cocoşi. Mi-am luat două săptămâni de concediu, iar Annie şi cu mine am mers la Kay West, ne-am plimbat de-a lungul străzilor umbrite de ficuşi de lângă golful unde locuiseră cândva Ernest Hemingway şi James Audubon, am făcut scufundări la Seven Mile Reef, unde apa era atât de limpede şi verde, chiar şi la zece metri adâncime, încât puteai să numeri în palmă firele de nisip, ca pe nişte fragmente de diamant; am pescuit *cobia, grouper* şi *wahoo,* iar pe doc am mâncat tăvi întregi de creveţi fierţi şi melci de mare prăjiţi, în timp ce bărcile de pescuit creveţi se legănau şi se loveau de danele de amarare.

Când a venit timpul să mă întorc la lucru, mi-am luat restul zilelor de concediu. În cele din urmă, le-am terminat. Vara se dusese; căldura se ridicase într-o zi, odată cu briza din Golf. Cerul a căpătat o nuanţă mai închisă de albastru, iar copacii o nuanţă mai închisă de verde. Băieţii se încăpăţânau să joace încă baseball în nisip, dar fiecare dimineaţă era mai răcoroasă, lumina soarelui aurie şi caldă la prânz, iar după-amiaza puteai să auzi orchestrele de paradă, de la liceu, bubuind pe terenurile de sport. Am intrat în Districtul Unu la ora opt, în ziua în care trebuia să mă întorc la muncă, am completat o cerere pentru retragerea fondurilor de pensie şi mi-am dat demisia.

Venise vremea ca altcineva să ducă războaiele. Căpitanul Guidry s-a certat cu mine şi mi-a spus că fusesem răzbunat. Dar răzbunarea e valoroasă doar dacă eşti interesat să ţii vreun scor. Cred că până la momentul acela învăţasem că scorul se ţinea singur. Tu îţi aţinteşti ochii pe minge şi, într-o zi, te uiţi

peste umăr şi eşti plăcut surprins de numerele de pe tabela de marcaj.

Clete a fugit de parcă oraşul era în flăcări. A pregătit două valize, a falsificat semnătura soţiei lui pe un cec pentru un cont comun şi şi-a abandonat maşina parcată greşit în faţa aeroportului, cu ambele uşi din faţă deschise. O lună mai târziu, am primit o vedere de la el, trimisă din Honduras. Pe vedere era o piramidă maiaşă din Guatemala.

> *„Dragă Pătatule,*
>
> *Salutări din Ţara Bongo-Bongo. Aş vrea să-ţi pot spune că am renunţat la obiceiurile mele şi că lucrez pentru Maryknolls. Nu e aşa. Ghici ce cunoştinţe sunt la mare căutare aici? Cineva care înţelege manualul de arme devine automat căpitan. Sunt nişte copii cu toţii. Cineva cu o cutie de Clearasil ar putea să preia controlul asupra întregii ţări.*
>
> *Ne vedem într-o viaţă viitoare,*
> *C.*
>
> *P.S. Dacă te întâlneşti cu Lois, spune-i că-mi pare rău că am jefuit-o. Mi-am lăsat periuţa de dinţi în baie. Vreau să-i rămână ei*”.

Am folosit banii de pensie ca să cumpăr o firmă de închirieri de bărci şi o afacere cu momeli în New Iberia, apoi mi-am tractat barca din New Orleans, prin Morgan City şi Bayou Teche. Eu şi Annie am parcurs cu barca ultimele mile spre New Iberia şi am mâncat *étouffée* de langustă pe punte. Am privit dâra ambarcaţiunii rămânând în urmă, printre chiparoşii şi stejarii de pe mal, am privit ziua de ieri trecând pe lângă noi – nişte negri cu pălării de paie, pescuind cu undiţa, fumul de la grătare ridicându-se dintre copaci, grupurile de studenţi adunaţi la peşte prăjit şi crabi fierţi în parcul din oraş, frunzele roşii care cădeau din cer şi se aşezau ca o şoaptă pe apa braţului mort de râu. Era Louisiana în care crescusem, un loc ce nu părea să se schimbe niciodată, unde nu constituia nicicând o trădare să te laşi în voia lucrurilor şi să permiţi anotimpului să-şi facă de cap. Cerul tomnatic era de un albastru atât de intens, încât ai fi putut să

aprinzi un chibrit dacă l-ai fi frecat de el, iar lumina galbenă, atât de moale, încât putea să fi fost maturată într-o coajă de stejar.

virtual-project.eu

JAMES LEE BURKE

PLOAIA ELECTRICĂ

virtual-project.eu

